

Özgür gelecek

www.ozgurgelecek.net

Sayı: 03 Yaygın süreli

18 Şubat-3 Mart 2011

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

ORDUSUYLA, FAŞİST PARTİLERİYLE, TÜM KURUMLARIYLA

Kağıttan kaplanlar kapışıyor!

CHP milletvekili Süheyl Batum, geçtiğimiz günlerde yaptığı bir açıklamada, asker için “kağıttan kaplanmış” diyerek orduya karşı duyduğu hayal kırıklığını dile getirdi. Bu açıklamanın ardından düzen siyasetçileri birbiri ardına yaptığı açıklamalarla “kutsal ordu”ya karşı kullanılan bu söylemi yerden yere vurdular.

“Kağıttan kaplan” tartışmasıyla düzen partilerinin tümü faşistliklerini bir kez daha teyit ettiler.

Bütün bunlar yaşanırken ne AKP'nin Cumartesi Anneleri ile yaptığı ve samimiyetsizliğinin göstergesi olan görüşme ne ordu savunucusu CHP, bizi bu ülkede “demokrasi”nin, “adalet”in ve “insan hakları”nın var olduğuna inandırabilir. Çünkü bu ülkeye bütün bunların gelebilmesi Türkiye'nin TAHRİR meydanına çevrilmesiyle mümkün olabilir!

Ölüme yakın kadınların hikâyesi

Ayşe Paşalı, Necla Yıldız, Zübeyde Kılıç şikayette bulunmuş, buna rağmen korumaya alınmadıkları için öldürülmüşlerdi. Necla korunmadığı için Ayşe, Ayşe korunmadığı için Arzu öldürüldü. Ve Arzu korunmadığı için de belki **Hacire** ile **Dilşah** da ölecek!

➤ Sayfa 12

“Kaypakmaya'yı övmek benim için onurdur!”

Kaypakmaya'nın isminin yarattığı korkuyu halk müziği sanatçısı **Pınar Sağ** ve **Mehmet Özcan**'a açılan davada yeniden gördük. Haklarında Kaypakmaya'yı andıkları için dava açılan ve ceza alan Sağ ve Özcan'la birer söyleşi gerçekleştirdik.

➤ Sayfa 30

“Sendika buraya girmeden bu iş bitmeyecek!”

Deri-İş sendikasının son dönemlerde örgütlenme çalışmalarına hız vermesi ve işçilerin sendikaya yönelimi karşısında DESA patronu çareyi iki işçiye işten çıkarmakta buldu.

➤ Sayfa 4

Uluslararası Sempozyum'da Buluşalım!

1) Emperyalist kriz ve emeğe dönük saldırılar, 2) Avrupa'da işçi hareketinin mücadeleleri, 3) Türkiye'de işçi hareketinin mücadeleleri, a-İşçi hareketinde ve sendikalarda kadının durumu ve sorunları, b-Türkiye'de işçi direnişlerinde elde edilen deneyimler, c-Uluslararası dayanışma ile yerel işçi mücadelesi arasındaki bağ, d-Sendikal hareketin sorunları ve sendikal bürokrasiye karşı mücadele

Tarih: 20 Şubat Pazar

Yer: Petrol-İş Sendikası

DDSB-ATİK

Dilovası'nda neler oluyor?

Bir düşünelim etrafından boya, kömür, demir-çelik, yağ, atık ve çimento fabrikaları bulunan bir bölge ve buradaki fabrikaların bacalarında filtre dahi bulunmuyor. Bahsini ettiğimiz yer **Gebze**'ye bağlı **Dilovası** bölgesi. Bölge, fabrikaların bıraktığı kimyasal atıklarla gündeme gelmişti daha önce de.

Dilovası'nda yaşananlar hakkında daha ayrıntılı bilgi almak için bölge halkı ile görüştük.

➤ Sayfa 28-29

Mutki'de yakınını arayan Eren'le röportaj

Mutki'de insafa gelen bir kepçe operatörü ile başlayan toplu mezar kazıları savcılığın talimatı ile durduruldu. Ardından Mutki ile ilgili haberlere yayın yasağı getirildi. Konuya gösterilen ilgi savcılar korkutmuş olmalı. Kaybedilenlerin sayısının çokluğu belki de bu korkunun temel nedeni. **Mehmet Eren** de yakınının akıbetini öğrenmek isteyen bu sayısız ailelerden biri. Mutki'de kardeşinin kemiklerini arıyor şimdi. Eren'le bir söyleşi gerçekleştirerek yaşadıklarını bizimle paylaşmasını istedik.

➤ Sayfa 10

Kuyucu Murat Paşa'dan Erdoğan'a...

Bugün **Lice**'yi yakmakla böbürlenen, bu fiili işlerken çekilmiş görüntülerini Genelkurmayın sitesine koyan **Genelkurmay Başkanının** Kuyucu Murat'tan neyi eksiktir? “**Devlet bize vur emri verdi**” diyerek işledikleri sayısız cinayeti itiraf edenler, **resmi evraklarla** cansız gerilla bedenlerini çöplüğe gömenler, kazıları durdurarak aileleri tehdit edenler, tüm bu yaşananları görmezden gelenler günümüzün kuyucu Murat Paşaları değil midir?

➤ Sayfa 9

“Hedefler ve projeler yapılanlardan daha çok anlatılmalıdır”

12 Haziran seçimleri yaklaşırken, devlet partileri yavaş yavaş seçim politikalarını açıklamaya başladılar. Seçim politikalarından en dikkatle izlenilmesi, araştırılması gerekeni şu an iktidar partisi olan AKP'dir.

Ashında AKP, 12 Haziran 2011 seçimlerine 29 Mart 2009 yılından bu yana hazırlanıyor. AKP Genel Baş-

kanı ve Başbakan R. T. Erdoğan, seçimlerin hemen ardından bölgelere “hazırlanın” talimatını vermişti.

Tüm bölgeler hazırlıklarını tamamladı ve 2010'un Aralık ayının sonunda 21 maddelik “**AK Parti 2011 Seçim Stratejisi Taslağı**”nı oluşturarak, çalışmalarına başladı.

➤ Sayfa 16-17

Özgür gelecek'ten

Özgür gelecek; engin denizlere yelken açanların olacak...

✓ Sayfa 2

Sınıfsal Yaklaşım

Halkların gücü karşısında çare değil, biçare beyaz ordu!

➤ Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

Mücadeleyi yükseltmek için bir adım öne!

➤ Sayfa 5

Göğün Yarısı

Namus, iffet, ahlak...

➤ Sayfa 12

Evrensel Bakış

“Sen kimsin be adam!”

➤ Sayfa 22

Pusula

Kendimize ve kitlelerin gücüne güvenmeliyiz

➤ Sayfa 26

Özgür gelecek; engin denizlere yelken açanların olacak...

Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da birer birer patlak veren **isyan ve direniş zinciri** ilk meyvesini verdi ve Mısır halkı 30 yıllık Hüsnü Mübarek yönetimini devirdi. Firavun, 11 Şubat günü bütün yetkilerini devrederek Kahire'den ailesiyle birlikte kaçtı.

Birkaç haftadır tüm dünyanın gözleri Tunus halkının direnişi ile tetiklediği Mısır'da gelişen isyanın günlüğündeydi. Mısır halkı, 18 günlük bir direnişin sonunda 30 yıllık Mübarek iktidarına son vererek bu maratonunda önemli bir virajı aldı. 30 yıldır ülkeyi sıkıyönetim ve inşa ettiği korku imparatorluğu ile yöneten Mübarek; halkın yükselen isyanı karşısında daha fazla tutunamadı.

Geo-stratejik açıdan kilit bir konumda bulunan Mısır'daki bu gelişme kuşkusuz bölge halklarının mücadelesini de derinden etkileyecektir. Mısır halkı, Kuzey Afrika'dan Ortadoğu'ya ezilen halklar için bir direniş meşalesi

yakmış, karanlığı aydınlatarak değişimin yolunu da göstermiştir. Mısır halkı; ezilenlere, işçilere ve emekçilere; sömürücü zorbalardan-diktatörlerden kurtulmanın tek çaresinin sokağa çıkmaktan ve bu uğurda çarpışmaktan geçtiğini göstermiştir.

Mısırlı kitlelerin çağrısı Ortadoğu ve Kuzey Afrika'da tiranların zulmü altında inleyen halklara bir isyan ve direniş çağrısıdır. Mısır halkı, yalnızca Ortadoğu ve Kuzey Afrika ezilenlerine değil onların kanından beslenen vampirlere de güçlü bir selam göndermiştir. Mısır'daki ateşin ülkelerine sıçramasından ve halklarının özgürlük tutkusunu ateşlemesinden korkan tiranların gözüne epeydir uyku girmiyordu. İsyen dalgasının adım adım yayılması karşısında paniğe kapılan, birbiri ardına açıklamalar yapan, reform sözleri verenlerin gösterdiği refleks buz dağının yalnızca görünen yüzüdür.

Mısır; kitlelerin enerjisi ve yaratıcılığı hususunda gizlenmeye çalışılan gerçeği tüm dünyanın görebileceği bir yükseklikte göndere çekmiştir.

Tüm dünyaya ezilenlerin, yığınların gücünü hatırlatmıştır. Bu mesajın özellikle de diktatörlükler, emirlikler ve şeyhler coğrafyasından ve emperyalistlerin kriz içinde debelendiği bir dönemde gelmesi de yalnızca bugün açısından değil özellikle de gelecek açısından çok daha derin anlamlar taşımaktadır. Mısır halkı; kitlelerin değişen-değiştiren ve yaratan sınırsız enerjisine inanmayanlara da güçlü bir tokat olmuştur. Dünya halklarının; sömürücü zorbalara karşı özgürlük mücadelesine bir nefes olan Mısır halkı bölgenin tüm ezilenlerine, işçilerine ve emekçilerine ilham olacaktır.

Mısır'da devrilenin bugün için yalnızca diktatör olması tüm bunlara asla gölge düşürmeyecektir. Diktatörü tahattan indiren, 30 yıllık korku duvar-

larını bir yumrukta yerle bir eden Mısır halkı; diktatörlüğü de kökünden söküp atacak, kendi egemenliğini tesis edecektir. Özgür Gelecek; tüm çarpıtmalara, karalamalara, ideolojik saldırılara karşı bu uğurda yola düşenlerin, dövüşenlerin, buzu kıranların, engin denizlere yelken açan ve umudun sancağını taşıyanların olacaktır. Krallıklar, diktatörlükleri ve her türlü sömürü ve zorba düzenini alaşağı edecek yegâne güç budur.

Tarihin tekerleğini ilerleten, onu insanlığın altın çağına taşıyan yığınların savaşıdır. Önderlik, örgütlülük ve politik çizgi anlamında eksiklerine ve bütün yetmezliklerine karşın Mısır bugün için bunun tüm dünyadan görülebilen somut örneklerindedir. Hiç kuşku yok ki yarın bu örneklere yenileri eklenecek özgürlük orduları yerkreyi kuşatacaktır. Zulmün kalelerinde açılan her gedik, diktatörlere korku salacak yolumuzu aydınlatacaktır.

Baskılara boyun eğmeyeceğiz!

Demokratikleşiyoruz söylemleriyle birlikte artan gözaltı, tutuklama teröründen biz YDG'liler de nasibimizi aldık. 1 Temmuz sabahı uzun nam-lulu silahlarla ev baskınlarında hukuksuz bir şekilde 8 arkadaşımız gözaltına alınmıştı. Aynı gün Umur Yayımcılık irtibat bürosundaki birçok dergi ve gazeteye, pankarta el konulmuştu. 4 gün gözaltında kaldıktan sonra 5 arkadaşımız tutuklanmıştı. Açılan davada tüm bu belgeler yasadışıymış gibi gösterilmekte. 1 Mayıs'a katılma, Tekel işçilerine destek verme, DTP'nin kapatılmasını protesto edip açlık grevine katılma, ÖSS karşıtı yürüyüş düzenleme gibi eylemlerde bulunma illegal örgüt üyesi olmaya delil olarak gösterilip, yasadışı örgüt propagandası yapıldığı iddia ediliyor.

Konuyla ilgili ilk dava 8 ay sonra nihayet **23 Şubat'ta** görülecek. Biz YDG'lilere ve Özgür Gelecek gazetesi okurlarına yönelik yapılan bu saldırıları teşhir edip, bulunduğumuz her alanda tepkimizi dile getirelim, duruşmaya katılarak arkadaşlarımıza destek verelim.

(Mersin YDG)

Yüreklere ellerinde, tasasız yürüyenlere...

Umur Yayımcılık olarak sizlerle bir kitap çalışmasını daha buluşturmanın heyecanı içindeyiz. Esası Tokat'ta olmak üzere Amasya, Ordu, Giresun ve Dersim'de farklı zamanlarda yaşanan çatışmalarda şehit düşen 44 gerillanın, 19 başlık altında anlatıldığı anı-anlatı türündeki **"Düşleri gerçeğe dönüştürmek için..."** isimli kitabımız çok yakında sizlere ulaşacak.

Kitabın önsözünde de değindiğimiz gibi onları "anlatılabilmek kadar, onlardan öğrenilebilir de sorumluluklarımızın bir gereğidir. Ancak o zaman gerçek anlamda amacına ulaşabilen bir çalışma olma özelliğine kavuşabilir."

Kitabın önsözünden birkaç cümle daha...

"Proletarya Partisi de, 39 yıllık mücadele tarihinde yüzlerce şehidiyle, devrimci savaştaki yerini aldı.(...)

Şehitlerle ölümü fetişleştirmek amaç değildir, olmalıdır da. Aksi takdirde idealleri için dövüşerek düşenlere en büyük haksızlık yapılmış olur. Önemli olan;

uğruna ölümü bile yenebilmeyi başarmış ideolojiyi, devrim düşüncesini, düşünceye hayat veren pratik duruşu, devrimci kuşanmışlığı, değerleri, yaşama biçimini, ısrarı, kararlılığı, cesareti, gücü-güçsüzlüğü, başarıları ve başarısızlığın nedenlerini, değişimin-dönüşümün dinamiklerini, çelişkilerle örülü yaşamın içinde

devrimcileşebilmenin süreçlerini, sıkıntılarını, yolunu-yöntemini, ideolojiye hayat veren doğru siyasi çizginin kavranmışlığını ve kavranmışlığa denk düşen savaşı ruhu, kişide güce dönüşen özü görebilmek ve bunlardan öğrenebilmektir. (...)

Yüreklere avuçlarında tasasız yürüyenlere..."

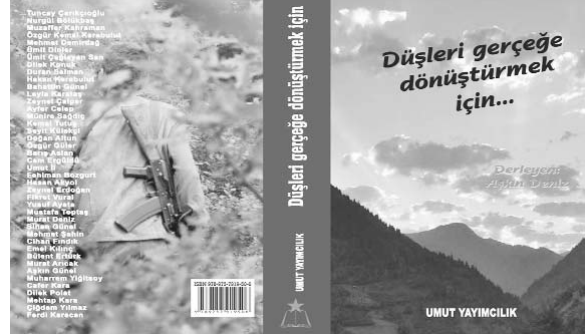
(Umur Yayımcılık)

Düşleri gerçeğe dönüştürmek için... 423 sayfa/18 TL

Hesap No: Selma Şahin

✓ Ziraat Bankası Aksaray/İstanbul Şubesi
48209849-5002

✓ PTT Hesap No: 5956385

Başsağlığı

Dostlarının "Felsefe Hasan" olarak bildiği devrimci dostumuz **Hasan Dışkaya** 04.02.2011 akşamı evinde geçirmiş olduğu kalp krizi sonucu aramızdan ayrılmıştır.

Hasan Dışkaya, 12 Eylül Faşist Askeri Cunta döneminde devrimci faaliyetlerinden dolayı tutsak düşmüş ve tutsaklığı boyunca inançlarına ve devrime bağlı kalmıştır. 1988 yılının başlarında özgürlüğüne kavuşan Dışkaya, bu tarihten

sonraki yaşamını politik mülteci olarak İngiltere'de sürdürmüştür.

İngiltere'deki yaşamı boyunca politik mücadeleden kopmayarak, İngiltere'de yürütülen anti-emperyalist, anti-faşist mücadelede bir Partizan taraftarı olarak yerini almıştır.

Ansızın aramızdan ayrılan Hasan Dışkaya dostumuzun öncelikle ailesine, dostlarına ve Partizan camiasına baş sağlığı diliyoruz.

Londra Partizan

Başsağlığı

Pülümür Kırmızıköprü Çatalyaka köyünden dostumuz **Kamer Dikme** yakalandığı hastalık sonucu 29 Ocak günü hayatını kaybetmiştir. Yıllarca Partizan'a önemli katkıları olan, bu düşünceyi yüreğinde taşıyan biri olan **Kamer Dikme**, bölgede "Kılay" diye biliniyordu. Estirilen yoz kültüre karşı kendi kişiliğinden ödün vermeyen biri olarak her zaman değerlerimizi sahiplenen bir kişilikti Kılay. İçimizde yaşatabileceğimiz bir dosttur o. Ailesinin ve tüm dostlarının başı sağ olsun!

Dersim Partizan

Yaygın süreli
Umur Yayımcılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,
No: 366 Tel: (0212) 544 66 34 e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 **Ankara:** Sağlık 1 Sk. No: 17/19 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65 **İzmir:** 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 446 78 07
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 95 **Erzincan:** Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 No: 185 Heykel, Tel: (0446) 223 67 18 **Bursa:** Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 **Mersin:** Silifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 1/8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

HALKLARIN GÜCÜ KARŞISINDA ÇARE DEĞİL, BİÇAREDİR BEYAZ ORDU!

Ortadoğu/Arap dünyasındaki isyan dalgasının ikinci büyük durağı Mısır'da halk, son firavun Mübarek'in devrilmesini kutluyor. Bunun önceki şenlik ve kutlamalardan ayrılan tarafı, kendi elde ettiği **zafere** ilişkin olmasıdır. Evet, Tunus ve Mısır'daki ayaklanmaların belli bir hedefe de ulaşan boyutuyla verdiği en önemli mesaj, **halkın gücüne** dairdir. Zalimlerin, diktatörlerin kaçınılmaz sonuna ilişkin mesajla güçlenen politik boyut ise, sınıf mücadelesinin tarihin **motoru** olduğu ve gerçek belirleyenin bu eksende sonuçlar üreterek yol aldığıdır.

Emperyalist-kapitalist sistemin mutlak bir egemenlik kurarak *"tarihin sonu"*nu getirdiği, başka bir ifadeyle sonuza kadar gidecek bir düzeni ifade etti-

Devrimlerin temelli değişime yol açabilme kabiliyeti sınıfsal karakterle ilgili olduğu kadar, **şiddeti hangi boyutta içerdiği ve karşı-devrimin şiddet gücüne ne oranda yöneldiğiyle ilgilidir. Ordu, tıpkı devlet ve ona ait diğer kurumlar gibi sınıflar üstü bir nitelik taşımaz.**

ğine dair iddianın, bırakalım sisteme entegre olanlar, onun herhangi bir parçasında "muhalefet" konumu alanların ciddi bir bölümünce de kabullenilmesi, en azından çok uzun yıllar çatlak ses çıkmadan yol alınacağına kanıt olarak gösteriliyordu. Öyle ki, bu süreçte gelişen çeşitli halk savaşı pratikleri ve ulusal kurtuluş hareketleri de önce istisna parantezine alınıyor sonra da değersizleştirme, yok sayma ya da yozlaşma çukuruna hapsedilmeye çalışılıyordu.

Bu ideolojik saldırının 1990'larda sosyal-emperyalist bloktaki çöküşe paralel devreye sokulması ile beraber, "zafer"i kalcılaştırma çalışmalarının en önemli aktörleri sistemin çeşitli ülkelerdeki temsilcileriydi. Egemen sınıfların iktidarına ölümsüzlük kazandırmak için sistem her ülkedeki özgün sürece uygun bir hâkimiyet şekillenmesi yaratmış ve sosyo-ekonomik özellikler, gerici ve faşist rejimlere özgü elbiseler dikmişti. Bu biçimler ne kadar farklılaşsa da **öz** değişmiyor, devlet bilinen bütün asli kurumları üzerinden mekanizmayı sağlama alıyordu. Sermayenin istisnasız bütün egemenlik alanlarında kurduğu zor mekanizmasının temel dayanağı silahlı güçlerdir. İdeolojik aygıtların gövdesini yasladığı bu gücün, "ulusal" karakterle bütünleşme olgusunun temelinde de tarihsel süreç içerisinde yine bu çerçevede oynanan rol gerçekliği bulunmaktadır.

Ordu'nun devlet yapılanmasındaki bu rolü, zor olgusuna ait araçları elinde bulundurmasından ötürüdür. Devrimlerin **temelli** değişime yol açabilme kabiliyeti sınıfsal karakterle ilgili olduğu

kadar, **şiddeti** hangi boyutta içerdiği ve karşı-devrimin şiddet gücüne ne oranda yöneldiğiyle ilgilidir. Ordu, tıpkı devlet ve ona ait diğer kurumlar gibi sınıflar üstü bir nitelik taşımaz. Egemen sınıfların çıkarlarını korumak için vardır ve ona göre yapılandırılmıştır. Diğer bütün kurumlardan daha çok sınıflar üstü bir konuma oturtulmaya çalışılmasındaki esprinin ana nedeni de statüsünden ötürüdür. Nitekim en kritik safhalar ve sorunlarda dahi yıpratılmamasına gösterilen **özeni** bu pozisyona bağlı olarak algılamak gerekir.

Mısır'daki halk hareketinin Mübarek'i devirmesine karşın ordu basamağına gelip durması, bir yanıyla güç ama diğer yanıyla onu sistemden soyutlayan algı sayesinde. Bu yüzden de ordu sürekli kritik bir eşikte tutulmakta, halkla karşı karşıya getirilmemesine çalışılmaktadır. Devreye girdiği bütün anların yüksek bir tehlike ve düşman tehdidiyle açıklanması da yıpranma payını en aza indirme çabasının ürünüdür ve aksine bütün mekanizma o pratikten **daha güçlü** çıkması için işlemeye devam etmektedir. Bu durum, burjuva demokratik sistemler bakımından da geçerlidir ve nihayetinde seyrek devreye girme halinin işleri daha da kolaylaştırdığı bir gerçektir. Bütün devlet bütçelerinde silahlı kuvvetlerin aslan payı alması ve silahlanma yarışının hız kesmeden sürmesi bu gerçeğin açık kanıtıdır. Militarizmin her daim önde gelen **ideolojik gücünün** kaynağını anlamak hiç de zor değildir.

Tıpkı Mustafa Kemal gibi Mısır'da "devrimci" hatta "sosyalist" kimlikler de atfedilerek yâd edilen Nasır, bir ordu mensubu olduğu gibi devamında iktidara gelen Enver Sedat da öyledir. Eski Hava Kuvvetleri Komutanı Mübarek ve şu anda ipleri elinde tutan Hüseyin Tantavi (Yüksek Askeri Konseyin başındaki Savunma Bakanı) de aynı "ocak"tan yetişmiştir. Ordu'nun Mübarek çekilene kadar sessiz kalması ve isyan eylemleri sürerken müdahalede bulunmamasını, rejimin **sigortası** olmanın hareket tarzıyla yorumlamak gerekir. Halk hareketinin başlama ve gelişim safhalarında Mısır egemen sınıflarının -çeşitli aktör ve kurumlarda somutlanan- davranışına emperyalistlerin yön verme gayreti (Obama'yı aşan yetkilere sahip Frank Wisner isimli "özel" şahsiyetin tavrı ve temasları), bu gerçekliğin dışında değerlendirilmemelidir.

Mısır'da halk ayaklanmasının şimdilik dayandığı sınırdaki devlet adına "muhatap" olarak kendini gösteren ordu, bundan sonraki sürece verilmeye çalışılacak yönün gelişimine bağlı olarak **"hâkim"** ve **"emanetçi"** pozisyonundan çıkabilecektir. Çok önemli bir isyan dalgası yaratan ve başarılı sonuçlar elde eden ayaklanmanın "devrim" olarak değerlendirilebilecek aşamaya ulaşma şansının, önderlik ve örgütlenme zafiyeti

nedeniyle çok düşük bulunması, ordu'nun "sivil" döneme geçiş (emperyalistlerin tabiriyle "düzenli" ya da "yumuşak" geçiş) sürecinde üstlendiği görevin yükünü hafifletmektedir.

Mısır'daki isyanın zirve noktasında sahne alan ordunun, aynı günlerde Türkiye'deki gündemin -yine- başköşesini işgal etmesi belki **"rastlantı"**dır ama ilgisiz değildir. Bu kurumun yakın tarih içinde önce 12 Eylül sonra da Ulusal Hareket'in yürüttüğü savaş, ardından da "darbe" tartışmalarıyla yüklü klik çatışmasının **merkezinde** yer alması, yine yukarıda çizdiğimiz gerçekliğinden ötürüdür. Bu süreç içerisinde ordunun bütün faaliyetleri bir biçimde tartışılır olmakla beraber, en fazla "mutabık" kalınan eleştiri noktasında bile "itibar" kaybına uğramasından sakınılmaktadır. Zira bu yöndeki her gelişme ve sonucun olası faturasının **hep birlikte** ödenmesi söz konusudur ve böyle bir lükse sahip olmadıkları iyi bilinmektedir.

12 Eylül, gelinen aşamada neredeyse "herkes" tarafından eleştirilen bir dönemdir ancak onunla yüzeysel/sembolik hesaplaşma yoluna dahi gidilmemektedir. "Askeri darbe" olgusu AKP'nin yönetme pratiğinde en önemli argümanıdır ama bir takım aktörlerin harcanmasından öte, ne asıl odaklara ne de kurumsal varlık bağlamındaki esas kaynağa yönelim olmuştur. Eşyanın tabiatına uygun bu durum TSK ile kurulan bütün ilişkilerdeki **konum alışla** da sabittir. Biçimsel olarak MGK'da yapılan değişim, askerin yönetsel kattaki ağırlığını (ayrıca Emasya protokolü) değiştirmedeği gibi, savaştaki inisiyatifine dokunulmamış, denetimden (Sayıştay) muaf hali sürmüş ve sermayeyle kurulu organik ilişkisi konu bile edilmemiştir.

Gaf uzmanı Süheyl Batum'un ordunun müdahalesizliğinden yakınırken sarf ettiği, **"kâğıttan kaplan"** (Başkan Mao'nun kulakları çınlasın!) sözü üzerine, sıraya girmek suretiyle önce Tayyip sonra Bahçeli ve de Kılıçdaroğlu'nun orduyla ilgili büyük saygı, koruma ve özen içeren ifadeleri de iman tazeleme cinsindedir. *"Karşılıksız kalırsa TSK ile futbol topu oynar gibi oynarlar. Bunun bedeli ödenmelidir, ödettirilmelidir"* diyen Tayyip'le, *"Ordu ancak CHP genel başkanınca eleştirilebilir"* (aslında eleştirilemez.) diyen Kılıçdaroğlu aynı noktada durmaktadır.

Kıbrıs'taki işgale karşıymış gibi görünümlü veren/söylem tutturarak AKP'nin son protesto gösterileri vesilesiyle gerçek bakışını ortaya koyan *"beslemeler"*, *"sarıyemizde güvencedesiniz"* *"şehidim var gazim var... stratejik olarak ilgiliyim"* sözlerine en büyük desteğin işgal valisi Rauf Denktaş'tan gelmesi (*"Bu soytarların amacı Türkiye ile Kıbrıs Türkü'nün arasını açmaktır. Biz de sayın Erdoğan'dan daha fazla öfkeliyiz bunlara."*) de aslında şaşırtıcı değildir. Hiçbir

kurum için bu yaklaşımın gösterilmediği, gösterilemeyeceği gerçeği, hem tüm egemen sınıf partilerinin devlete olan mesafesi ve ilişkisi, hem de aralarında öz itibarıyla ne kadar **"fark"** olduğuna kanıt oluşturmaktadır.

Zamanlaması yine son derece anlamlı olan, Balyoz davası "sanık"larıyla ilgili verilen toplu tutuklama kararı (11.02.11), AKP'nin genel seçimlere doğru (son süreçte olduğu gibi) yaslandığı **temayı** güçlendirmekten başka, ordu içinde ve üzerindeki etkinliği artırmayla da ilgilidir. Gelişmeye CHP ve MHP'nin infialli ve sert yaklaşımı da bu konudaki saflaşmanın devamı olarak gündeme gelmiş ve yargıda değişmekte olan denge durumuna ışık tutmuştur. Ordu'ya karşı yaklaşım, zora/şiddete biçilen rolle **doğrudan** ilgilidir ve devlet/sistem/sermayeden yana açık bir tercihi yansıtır. Tam da bu nedenle yalnızca egemen sınıf temsilcileri değil, devletle hesaplaşma ya da sistemle kurulan ilişkide **"içeriden"** pozisyon alan millî ve küçük burjuvazinin durumu da sorunlu olmaktadır...

Askeri darbeleri istisnai bir durum olarak gösterip TSK'yı bu "suç"/refleksten ayırmaya çalışan CHP ya da MHP' den çok AKP'dir. Hiçbir düzen partisi ya da kliği, kendisine karşı bir harekete bulaşmış olsa dahi, böylesi ana unsurlardan birisiyle **vedalaşma** tavrı geliştirmeyi, geliştiremez. Tunus ve Mısır'da yaşananların altını çizdiği bir diğer gerçeğin Ordu'ya ilişkin olduğu, onun ne kadar önemli bir güç ve yer işgal ettiği, Yarın başları daha büyük derde girdiğinde, dönüp de yardım isteyecekleri/bekleye-

Zamanlaması yine son derece anlamlı olan, Balyoz davası "sanık"larıyla ilgili verilen toplu tutuklama kararı (11.02.11), AKP'nin genel seçimlere doğru (son süreçte olduğu gibi) yaslandığı **temayı** güçlendirmekten başka, ordu içinde ve üzerindeki etkinliği artırmayla da ilgilidir.

cekleri güç yine TSK'dır. Aynı sınıfların çıkarı için çalışanların **kader** birliğidir bu.

Artık "kazalarda", patlamada, göçükte 10'ar 15'er bilançolu emekçi katliamlarının yaşandığı, kırıntı düzeyindeki hakların torbaya doldurulduğu, kölelik ve ölümüne itaatin dayatıldığı, Türkiye Kürdistanı'nda peş peşe toplu mezarların ortaya çıktığı bir ülke gerçekliği vardır ve **korkunun** bacayı sarmaması için hiçbir sebep yoktur. Arap dünyasındaki depremin öncü olduğu, daha büyük ve esaslıları için sanıldığından da az bekleme süresi bulunduğu, yaşanacak ve görülecektir. Sorunun enteresan yanı, çok şeyin farkında olan egemenlerin bunu en az bizler kadar biliyor olmasıdır. Ordu'nun tam da bu sıralar, **baş tacı** mertebesine hâle getirilmeden "darbe"den arındırılması sürecini izlemeye devam edenlerin, bu silahın da **kaçınılmaz sona** çare olmadığını anlama şansları bulunmayacak, anladıklarında iş işten geçmiş olacaktır...

“Sendika buraya girmeden bu iş bitmeyecek!”

İstanbul: Düzce Organize Sanayi Bölgesi'nden direniş sesleri yükselmeye devam ediyor. Deri-İş Sendikası'nın uzunca bir süredir ısrarla sendikalaşma mücadelesi yürüttüğü DESA Deri'de işçiler sendikayı fabrikaya sokmakta kararlı. **Deri-İş** Sendikası bölgede örgütlenme çalışmasına başlayarak organize sendikalaşmanın da yolunu açmış oldu. DESA'dan etkilenen birçok fabrikada işçiler sendikalaşma mücadelesi verdi. Bir kısmı sendika hakkını kazandı, sendikalı olarak çalışıyor. Bir kısmının da mücadelesi sürüyor.

Sendikaların özellikle son dönemlerde örgütlenme çalışmalarına hız vermesi ve işçilerin sendikaya yönelimi karşısında DESA patronu çareyi iki işçiyi işten çıkarmakta buldu. Yaklaşık iki haftadır kapı önünde direnişlerini sürdüren işçilerle görüşmek üzere **Özgür Gelecek** gazetesi olarak Düzce'nin yolunu tuttuk. Direnişçi işçileri yeni üyelikler almanın sevinci içinde bulduk. Yol boyunca işçiler ellerindeki ihtarnameleri göstererek son dönemlerde fabrikada yaşananları bir solukta anlattı.

Patron sendikalı işçilere hemen her konuda sürekli olarak ihtarname göndererek işten çıkarmanın ve sindirmenin he-

saplarını yapıyor. İşçiler ise noterin önünden ayrılmayan ve etrafında dört dönen **idare amirinin** artık **hacca** gitmesine ihtiyaç kalmadığını çünkü noteri **tavaf** etmekle aynı şeyi yaptığını dile getiriyor.

Fabrikada sendikalı işçilerle DESA yönetimi arasında deyim yerindeyse irade savaşı yaşanıyor. Patron sendikalı işçilere hakaret etmek için her şeyi kullanıyor. Bunların yetersiz kaldığı yerde yaratıcılığını kullanıyor. Örneğin geçtiğimiz günlerde bir kadın işçiyi yanına çağırarak yönetim ona “**senin maaşına iddiaya girdik, sendikalı mısın değil misin?**” diyerek hakaret etmiş. İşçilerin tuvalet satatlarını bile “**çalışmadı**” diye rapor eden DESA yönetimine karşı işçilerin öfkesi giderek kabarıyor.

Fabrika önünde sohbet ettiğimiz direnişçi işçilere içerdeki arkadaşlarından destek ise çok büyük. Her öğlen arasında kapıya gelen işçiler, direnişteki arkadaşlarını içerdeki durum hakkında bilgilendiriyor, yemek getiriyor, moral aşıyor. Bizim de yakından gördüğümüz ve birçoğu ile söyleşi yaptığımız işçiler arasında güçlü bir dayanışma bağı örülmüş durumda. Elbette DESA'dan başka ondan etkilenip sendikalı olan **MAS-DAF** işçisinin dayanışmasını da unutmamalı. MAS-DAF işçileri örnek bir sınıf dayanışması ile DESA işçilerini bir an olsun yalnız bırakmıyor. Direnişçi işçilerle MAS-DAF'a gittiğimizde işçiler bizi sloganlarla karşıladı. Dayanışma gerçekten etkileyiciydi. **Özgür Gelecek** gazetesi olarak şu an direnişçi dışarıda sürdüren işçilerle birer söyleşi gerçekleştirdik.

- Ne kadar süredir DESA'da çalışıyorsunuz? Çalışma koşulları nasıl?

Serdar Kuruk; Hazırlık bölümünde çalışıyorum. 2007'nin Temmuz ayında burada çalışmaya başladım. İşverenlerin, ustaların, yöneticilerin yaklaşım şekli bir köleye nasıl yaklaşırsınız böyle. Ben burada ustaların işçiyeye adeta köpek gibi baktığını görüyorum. Mesaiye kalmamak gibi bir lüksümüz yok. Kalmasanız kapının önündesiniz. “Sizin gibi çok insan var dışarıda” diyordu müdür bize. Mesaiye kalmak istemeyen arkadaşlara izin kâğıdı imzalatılıyor. İzinsiz gidiyorsan ertesi

gün kapıdan içeri giremiyorsun. **DESA bu örgütlenme süreci içinde prestij kaybetti.** Protokolü de prestijini geri kazanmak için imzaladı. “Bakın ben herkesle iyiyim. Sendikaya karşı değilim” demek istedi. Sendikalıya sabahtan akşama kadar performans ölçümü denilen bir etüd uygulanıyor. Bir etüdcüyü sendikalı işçinin başına koyuyorlar. Performans kâğıdının bir tarafını yazıp imzalatıp öbür tarafını boş bırakıyor. Süresini de keyfi şekilde doldurup imzalatmaya çalışıyor. İmzalamadığın durumda ihtarname yazılıyor.

- Direnişinize içerdeki işçilerin tepkisi nasıl?

- Bizi bir komplo ile işten çıkardılar. Biz işten atıldıktan sonra birçok arkadaşımız destek verdi. İki haftadır direnişteyiz. Bizim derdimiz ekmek davası. Ben 4 yılını buraya verdim. **Bir paçavra gibi atılmak gerçekten çok onur kırıcı.** Arkadaşlarımız öğle aralarında teker teker gelip destek sunuyor. Bu bizi ayakta tutuyor.

- Siz sendikaya nasıl üye oldunuz? Bundan sonra neler yapacaksınız?

Hakan Lermi; 2009 yılında işbaşı yaptım. Sendikaya üye olacağımızı gizlemeden üye oldum. Bundan sonra beni sürekli takip etmeye başladılar. Peşime adam taktılar. Sendikayı öğrendim, toplantılarına gittim, bilinçlendim. Patron “yeni bir sayfa açalım” diyor. Sırf Avrupa'daki müşterilerini yeniden kazanmak için yapıyor. Sendikalı oldum, bilinçliyim, onurluyum. Organize sanayide biz başlattık bu işi, biz bitireceğiz. Sendikamıza güvendik, kesinlikle bırakmıyoruz. **Bu sendika buraya girmeden bu iş bitmeyecek.** Sonuna kadar devam edeceğiz. Öyle veya böyle buraya sendika girecek. **Başka yolu yok!**

BERICAP tüm baskılara karşı direniyor

Kartal: Gebze'de kurulu bulunan BERICAP fabrikasında direniş devam ediyor. Bir süredir direnişte olan işçiler, patronun ve kolluk kuvvetlerinin baskısına karşı kararlı bir şekilde direnişlerini sürdürüyorlar. Fabrika önünde direnişini sürdürürken aynı zamanda çetin hava koşullarıyla da mücadele ediyorlar. Kurdukları direniş çadırıyla direnişin 40'lı günlerine yaklaşan işçiler, polisin çadırlarına saldırıp sökmeye üzerine ertesi gün yaptıkları bir eylemle patronu protesto ettiler ve çadırlarını tekrar kurdular. Polisin tehditlerine karşı ısrarlı bir şekilde direnişlerini sürdürüyorlar. İşçiler direnişlerinin baskı, tehdit ve zor yolu ile bastırılmak istenmesini “**Yılgnlık yok direniş var**” sloganı ile yanıtlıyorlar.

Sağlık işçileri eylem yaptı

Ağrı Devlet Hastanesi'nde çalışan sağlık işçileri, özellikle son dönemde sendikal örgütlenmeler ve haklarına yönelik baskının yoğunlaştığını belirtiyor. Bu saldırılar işçilerin taleplerini dikkate almayarak sağlık müdürü tarafından yerlerini değiştirme, işten atma gibi tehditler ve keyfi uygulamalar ile somutlaşıyor.

Son dönemde otomasyon ve veri giriş elemanı olarak çalışan iki işçinin yerlerinin değiştirilmesi üzerine Dev Sağlık-İş Sendikası, Ağrı İl Sağlık Müdürü ile görüşerek bu uygulamanın geri alınması yönündeki taleplerini dile getirmiş fakat bu talep dikkate alınmamış ayrıca işçileri işten çıkarma tehdidi savurmuştur. Bu baskı politikalarına karşı işçiler eylem düzenleyerek haklarını aradılar. Dev Sağlık İş'in düzenlediği eyleme Tabipler Birliği, Genel-İş, Eğitim-Sen ve SES de destek verdi. Cumhuriyet Caddesi'nde toplanan işçiler güvenceli çalışma koşullarının oluşturulması, sağlıkta taşeron çalıştırmanın durdurulması gibi talepleri dile getirerek esnaftan da destek aldı. İşçiler yer değiştirme gibi baskı politikalarının sürmesi halinde hastanenin tamamında ve Ağrı'da eylemler örüleceğini belirttiler.

(Amed YDG)

UPS'de direniş kazanımla sonuçlandı

Sendikaya üye oldukları için işten atılan UPS işçilerinin direnişini 272. gününde zaferle sonuçlandı. Tüm zorlu koşullara rağmen direnen işçiler, kararlılıklarından ödün vermeden işçi sınıfının mücadele tarihine bir imza daha attılar.

Direnişin başladığı günlerde UPS patronunun sendikaya karşı tahammülsüzlüğü direniş ile parçalandı. Polis destekli saldırılara ve yıldırma politikalarına inat işçilere dünyanın birçok yerinden direniş mesajları geldi. UPS şirketleri telefon yağmuruna tutularak saldırılar protesto edildi. Latin Amerika'da UPS binaları önüne kum torbalarından barikat-

lar kuruldu ve üretime izin verilmedi. Avrupa'nın birçok yerinden sloganlar ile dayanışma mesajları gönderildi. Direnişin dayanışma ile büyüdüğü ve zaferle sonuçlandığı UPS direnişini TÜMTİS ve UPS patronunun yaptığı protokolle sona erdi.

Konu hakkında açıklama yapan TÜMTİS MYK, İstanbul, İzmir, Ankara ve Balıkesir olmak üzere 151 işçinin işe geri döndüğünü ve geriye kalan 12 işçisinin ise 12 aylık kıdem tazminatlarının ödeneceğini belirtti.

Emekçinin gündemi

Mücadeleyi yükseltmek için bir adım öne!

Ülkemizde ve dünyada emekçilere yönelik saldırıların yoğunlaştığı, buna karşın işçilerin ve ezilen halkların mücadelesinin geliştiği bir dönemden geçiyoruz. Emperyalist-kapitalist sistemin krizini aşmak için başvurduğu emek sömürsünü yoğunlaştırmak için çalışma şartlarını dönüştürme çabaları yarı-sömürgelerden kapitalist ülkelere kadar milyonların sokaklara dökülmesine sebep olmaktadır.

Tunus ve Mısır halklarının ayaklanmaları on yıllardır halkın üzerinde zulüm imparatorluğu kuran firavunları kaçmaya zorlamaktadır. Bu dalganın Latin Amerika'dan Güney Asya'ya kadar çok geniş bir coğrafyayı sardığı görülmektedir. Bu dalgadan emperyalist metropoller de nasibini almakta, emekçiler kitlesel mücadelelere imza atmaktadır. Ancak halkların öfkesi militan, öncü, devrimci hareketlerin güçlü örgütsel ve politik bir duruş sergileyememesi sebebiyle sistemin temellerini sarsmasına karşın nihai vuruşu yapmasına izin vermemekte, bir süre sonra toparlanan emperyalistler ve uşakları, kontrolü yeniden kazanmak için teşhir olmuş uşaklarını defederek daha yeni yüzlerle ve çeşitli reform ve iyileştirmelerle sömürüye dayanan sistemlerini sürdürmenin yolunu bulabilmektedir. Bu durum mevcut halk hareketlerinin elbette değerini düşürmemektedir ancak bizlerin görev ve sorumluluklarına işaret etmektedir.

Ülkemiz de bu dalgadan nasibini almaktadır. Ülkemizde işçi ve halk hareketlerinin siyasi ve örgütsel düzeyi bugün ayağa kalkan Ortadoğu halklarına nazaran oldukça yüksektir. Keskin ve can bedeli mücadeleler yürütülmektedir. Ancak bu mücadelelerin parçalı oluşu ortak mücadelenin gelişmesini olumsuz etkilemektedir. Çeşitli toplumsal kesimlerin ortak mücadelesini örgütlemek, özgün taleplerle demokratik halk devrimi arasında bağı kurmak elbette ülkemizde sınıf bilinçli devrimcilerin görevidir. Bunun bilincinde olan sistem ise önlemini almakta, sınıfın örgütlülüklerini dağıtmak ve zayıflatmak için çalışmalar yapmakta, işçi sınıfı ve öğrenci hareketi üzerinde baskı politikasını yoğunlaştırarak bu hareketlerin toparlanmasına imkan tanımamayı hedeflemekte, Kürt ulusal mücadelesini sistem içinde tasfiye etmeye çalışmakta, diğer toplumsal mücadele ve talepleri ise kontrol altında tutmak istemektedir. Ancak bu hedeflerine varması mümkün değildir. Tüm işaretler halkın öfke ve tepkisinin daha da geliştiğini ve mücadelemizin yükseleceğini göstermektedir.

Bu genel tablo içinde emperyalist-kapitalist sistemin durumunu ve saldırı politikalarını daha yakından anlamak, ülkemizde ve dünyada işçi sınıfı ve halkların gelişen öfke ve mücadelelerini analiz etmek ve görevlerimizi netleştirmek için ortak çalışmalar yapmaya ihtiyaç vardır. Ülkemizde ve uluslararası alanda anti-emperyalist, anti-kapitalist güçlerin birliğini ve mücadelesini geliştirme görevi önümüzde durmaktadır. Bunları başarmamız için daha örgütlü, daha kolektif şekilde, belirli planlar doğrultusunda hareket etmemiz şarttır. Güncel gelişmeleri anlamak ve yön vermek için politik düzeyimizi geliştirmeye, örgütsel gücümüzü geliştirmek için harekete geçmeye ihtiyacımız vardır. Sınıfın mücadelelerine öncülük etmek, içinde yer almadığımız mücadelelerle dayanışmayı yükseltmek, kadın işçilerin ve genç işçilerin özgünlüklerine uygun çalışmalara yoğunlaşmak ve enternasyonal dayanışmayı güçlendirmek doğrultusunda somut adımlar atmamız gereklidir.

20 Şubat'ta DDSB ile ATİK'in birlikte örgütleyeceği uluslararası sempozyum bu anlamda değerli bir çalışma olacaktır. Ülkemizden sendika ve işçi temsilcileri ile aydınların katılacağı, Avrupa'dan sendikaların yer alacağı sempozyum yukarıda bahsini ettiğimiz tüm konularda daha derinlikli bilgiye sahip olmamızı sağlayacak, örgütsel gücümüzü ve kolektif çalışma yeteneğimizi ortaya koyacaktır. Bu sempozyumu güçlü şekilde örgütlemek bahar dönemine güçlü bir giriş yapabilmemiz için önemli bir yerde durmaktadır.

“Öldürsünler ondan sonra alsınlar suyumuzu!”

“Akdeniz bölgesinin en iyi narları burada yetişiyor. Hollanda'ya her yıl köyümüzden nar ihracatı yapıyoruz. Köyümüzün bütün geliri bu arazilerden sağlanıyor. Ayrıca narenciye, pamuk ve susam yetiştiriyoruz. Eğer buraya HES kurulursa bizim tarımsal üretimimiz biter. Tavuklarımız yumurtlamaz, ineklerimiz buzağılamaz, çocuklarımızın gelişimi olumsuz etkilenir.” Köyünü ve deresini böylesi bir bağlılıkla anlatıyor Kemer köyü Muhtarı **Mustafa Sarısaltık**. Onun söyledikleri, tüm köylünün de içinden geçenlerdir kuşkusuz!

Kemer, Antalya'nın Kaş ilçesine bağlı bir köy! Köyün bulunduğu vadi endemik bitki türleri açısından da, nesli tükenmekte olan vaşak, yaban keçisi, geyik ve birçok hayvan türü açısından da zengin ve önemli bir bölge. Bu vadede muz da yetişiyor, zeytin de yetişiyor limon da.

Kıbrısçık Deresi de Kemer ve çevre köylerini kapsayan vadideki en önemli su kaynağı. Yöre halkı buradan içme suyunu temin ediyor, bu su ile çamaşırlarını yıkıyor, arazisini, tarlasını, bahçesini suluyor. Bölgedeki diğer canlı türleri de yaşamını bu sudan sağlıyor. Ve şimdi Kıbrısçık Deresi de tehlike altında, çünkü demin saydıklarımızın hiçbirini önemsemeyen devlet ve patronlar bu suya da

göz koydu. Kıbrısçık Deresi HES projesi ile yok edilmek isteniyor.

Çok ciddi bir saldırı ile yüze coğrafyamız. Dört bir yandan HES saldırısı altındayız. Onlarca HES projesi uygulamaya geçirilerek doğa katlediliyor ve bir yandan da binlercesi sırada bekliyor. Ve bunu gerçekleştiren egemenlerin kullandığı temel söylemlerden biri de oldukça

komik: “**Enerjide dışa bağımlılığı azaltacağız!**” Nasıl ama! Yaratıcı bir yalan değil mi?

Kemer köylüsü, ÇED toplantısı yaptırmadı!

Kemer köylüsü hayati önem taşıyan sularına sahip çıkmak için biraraya geldi. Örgütlenmeye ve ne yaparız tartışmaya başladı. Karadeniz köylüsünü biliyorlardı, hemen yan ilçede HES'lere karşı direnen köylüleri tanıyorlardı. Başka çare yoktu, sularına sahip çıkacak ve direneceklerdi. Köy halkı, Antalya Burdur Dereleri Özgürce Aksın Platformu, Suyun Ticarileştirilmesine Hayır Plat-

formu, Ziraat Mühendisleri Odası ile görüştü ve ÇED (Çevresel Etki Değerlendirmesi) toplantısı öncesi biraraya geldi. Deneyimlerin paylaşıldığı bu toplantıda 70 yaşındaki bir köylü, öfkeyle bastonunu yere vurup, direnişlerini özetlercesine şöyle dedi: “Bu su olmazsa biz de yok oluruz. Bizi öldürsünler ondan sonra alsınlar suyumuzu.”

4 Şubat günü gerçekleştirilmesi planlanan toplantı öncesi, ellerinde pankart ve dövizleri ile toplantının yapılacağı okul önüne giden köylüler, jandarma engelini aşarak, toplantıyı protesto ettiler. “**Suyumuzu, toprağımızı sattırmayacağız**” diyen köylüler, Çevre ve Orman Bakanı Veysel Eroğlu'nun istifasını istedi.

Yetkililerin muhtarı çağırıldığını öğrenen köylüler, zorla bir şeyler imzalatılma olasılığına karşı hemen muhtarın geri gelmesini istediler. Geri gelen muhtar, bir şey imzalamadığını söyleyene kadar sakinleşmedi köylüler. ÇED toplantısını gerçekleştiremeyen unsurlar da yüzü gözü kıpkırmızı, öfkeli bir şekilde, köylülerin ıslıklı ve sloganlı protestoları arasında araçlarına binip köyden ayrıldılar. Raporu da “katılım sağlanamadığı için gerçekleştirilemediği” yazıldı.

“Xopa ti ezdums!”*

İstanbul: Şelale Deresi üzerine yapılmak istenen HES projesini protesto etmek için Taksim Meydanı'nda biraraya gelen Hopalılar, tulum ve horon eşliğinde İstiklal Caddesi'nde yürüyüş yaptılar.

Hopa Dereleri Koruma Platformu, Hopa'da bulunan Şelale deresi üzerine yapılmak istenen HES projesini protesto etmek için Taksim'de buluşarak “**Su haktır, satılmaz**” ve “**Satılık suyumuz/deremiz**”

yok” yazılı pankart açtı. Platformun **5 Şubat** günü gerçekleştirdiği eylemde Şelale Deresi üzerinde yapılmak istenen HES'in, kot markası olarak bilinen LittleBig patronuna ait **Erva Enerji Şirketi**'ne ait olduğunu belirten Hopalılar, İstiklal Caddesi üzerindeki LittleBig mağazası önüne gelerek “Doğa katili LittleBig, kotunu deremizden çek” şeklinde sloganlarla şirketi protesto etti.

Yürüyüşe devam eden Hopalı-

ları ilerde bir LittleBig mağazası daha bekliyordu. Bir grup mağazanın içine girerek, burada “**LittleBig-Erva Enerji suyumuna dokunma**” yazılı pankart açtılar. Bunun üzerine “hazırlıksız” (yani çevik kuvvet ekibi olmadan, yalnızca sivil unsurların bulunduğu bir andı) yakalanan sivil polis, mağaza önünde zincir oluşturdu, mağaza içindeki ve mağazaya girmek isteyen eylemcileri darp etti. Mağazanın kepenkleri indirildi ve polis bu sırada eylemcilerden bazılarının gözaltına almak istediye de kitle buna engel oldu ve Galatasaray Lisesi'ne kadar yürüyüşünü sürdürdü. Burada platform adına açıklamayı, Hopa köylüsü **Levent Yıldız** yaptı. Hopa'yı seçerek sert kayaya çarptığını belirten Yıldız, Hopa halkının muhalif kimliğinin ve örgütlülüğünün iyi bilindiğini söyleyerek şirketi ve AKP hükümetini uyardı.

* “**Hopa direniyor!**”

Serik köylülerinden golf sahasına tepki

Mersin: Antalya'nın Serik ilçesinde köylüler suların, zenginlerin keyifleri için golf sahasına harcanmasına karşı tepkili. **Manavgat** ilçesine

bağlı **Taşagül** beldesinde 11 köy muhtarı ve köylüler bir eylem gerçekleştirdi. Köylüler, Serik'e bağlı 8 belde belediyesine içme suyu tahsis yapılmasına karşı tepkilerini dile getirdi. Ellerinde dövizlerle birlikte “**rafting alanını golf için kurban vermeyeceğiz**” dediler..

PTT'de direniş sürüyor!

İstanbul: PTT'nin özelleştirme sürecinde "iş daralması var" bahanesi ile işten atılan işçilerin direnişi devam ediyor. İstanbul'da **PTT Avrupa Yakası Merkez Postanesi** önünde süren direniş 1 ayını doldurdu. Bakırköy İş Mahkemesi'ne "işe iade" davası açarak bir yandan hukuksal mücadele yürüten işçiler diğer yandan da PTT önündeki çadırlarda soğuk havaya rağmen direnişi devam ettiriyor. Sendikacı ve diğer taşeron işçiler de direnişe destek veriyor. Aralarında para toplayan işçiler, direnişteki arkadaşlarına maddi destek sunmaya çalışıyor.

Özgür Gelecek gazetesi olarak direnişi ziyaret ettikten sonra bir PTT emekçisi olan **Uğur abi** ile Aksaray'a doğru servis aracı ile yola koyulduk. Taşeron bünyesinde posta dağıtım şefi olan Uğur abiye PTT'de yaşananları sorduk.

"PTT'de yaşananlardan kimsenin haberi olmuyor. Ancak içeride tam bir

ağalık sistemi var. Kim ağalık bitti diyorsa gelsin PTT'de çalışsın. İşten atılan arkadaşlarımızın direnişini tüm PTT işçilerinin sahiplenmesi gerek. Ne kadar kendileri için direniyorlarsa bir o kadar da bizler için direniyorlar. Biz kendi içimizde para toplayıp arkadaşlara veriyoruz. Her sabah selamlaşıyoruz. Bunların hepsi moral için şart. Zaten içeride, içimizde bazen konuşuyoruz. Biraz daha baskılar artarsa torbaları hep birlikte bırakacağız."

- Kadrolu çalışanların desteği nasıl?

- Onları kötülemek istemiyorum ama bize kötü davranıyorlar. Çok az bir kısmı direnişi sahipleniyor. Diğerleri sahiplenmiyor. Aksine "hak ettiler" diyorlar. Sonuçta aynı işi yapıyoruz. Sadece onlar resmi evrak götürüyor. Biz ise normal posta dağıtım yapıyoruz. Onların aldığı maaş 1.800 TL; biz ise asgari ücret alıyoruz. Ama sonuçta PTT A.Ş. olacak ve onlar da işten atılacak. O

zaman bizi anlayacaklar.

- Direnişteki işçilere destek verdiğiniz için baskı görüyor musunuz?

- Bazen bize "neden onlarla görüşüyorsunuz, sizi de işten atarız" diyorlar. Pek aldırış ettiğimiz söylenmez. Zaten insan ekmek bölüştüğü arkadaşını zor anında unutmuyorsa o artık insan değildir. O kişinin tarifi olmaz. Arkadaşlarımızın her görevini bugün bize yaptırıyorlar. Onların görevini aldık. Çuvullarla posta dağıtıyoruz. Her yorulduğumuzda aklımıza

geliyorlar.

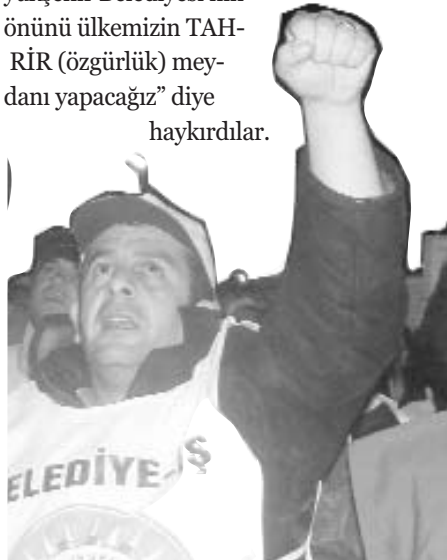
Bizim de sabrımız taşacak sonunda.

"Taşeron sendika istemiyoruz!"

İstanbul: 11 Şubat günü saat 18.00'de Belediye-İş Sendikası İstanbul Şubeleri önünde biraraya gelen Belediye işçileri taşeron sendikalara ve bu sendikaları dayatanlara karşı eylem gerçekleştirdi.

Eylem meşalelerin yakılması ve "İş yerinde var olan sendikamızı sarayda teslim alamazsınız", "İşveren hizmet(iş)'cisi sendika istemiyoruz" yazılı pankartların açılmasıyla başladı. İstanbul Büyükşehir Belediyesi önünde toplanan işçilere hitaben konuşan Belediye-İş 2 Nolu Şube Başkanı **Hasan Gülüm**, Büyükşehir Belediyesi, işyerinde işveren vekillerinin onayı ve desteğiyle Belediye-İş sendikası üyelerinin sendikadan istifa ettirmeye çalışılıp Hak-İş'e bağlı Hizmet-İş'e üye olmaya zorlandığını dile getirdi. Konuşmasının devamında; 24 Ocak'ta yaptıkları eylemle Kadir Topbaş'a seslendiklerini, Belediye-İş üyelerini zorla Hizmet-İş'e üye yapmaya çalışan daire başkanları ve müdürler hakkında gereğinin yapılmasını istediklerini ancak baskıların devam ettiğini ifade etti. İşçiler "sendika değiştirme baskısı durmazsa Büyükşehir Belediyesi'nin önünü ülkemizin TAHRİR (özgürlük) meydanı yapacağız" diye haykırdılar.

Suskun Türk İş'e yumurtalı protesto

İstanbul: Torba Yasaya karşı suskunluğunu devam ettiren Türk-İş, süreci yaptığı yazılı açıklamalar ile geçiştiriyor.

Bu suskunluğa karşı **4 Şubat** günü Taksim AKM önünde biraraya gelen Türk-İş İstanbul Şubeler Platformu (**Belediye-İş 2 No'lu Şube, Yol-İş 1 No'lu Şube, Tezkoop-İş, Harb-İş Anadolu Yakası şubeleri**) "**İşçiler torbada, Türk-İş nerede?**"

yazılı pankart açarak Gümüşsuyu'nda bulunan Türk-İş 1. Bölge Temsilciliğine kadar yürüdü. Yolu trafiğe kapatan işçiler ara ara polis müdahalesi ile karşı karşıya kaldı. İşçilerin kararlı duruşu ile geri adım atan polis, bariyatı kaldırdı ve yürüyüş "**İşbirlikçi Kumlu istifa**", "**Kahrolsun sendika ağaları**" sloganları ile devam etti. Türk-İş Bölge'ye geldiğinde ise işçiler binayı yumurta yağmuruna tutarak Türk-İş yönetimini istifaya çağırdı.

Eylemde platform adına basın açıklamasını okuyan Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm** Torba Yasa'ya karşı sendikaların ve demokratik kitle örgütlerinin göstermiş olduğu tepki içinde Türk İş'in olmamasını protesto ettiklerini belirtti.

Polyplex'te sendika girene kadar direnişe devam

Kartal: Polyplex işçileri en meşru haklarını kullanarak sendikada örgütlenmek için işten atılmış, buna karşı fabrika önünde direnişe geçmişlerdi. Yaklaşık 78 gündür direnişte olan işçiler mücadelelerine kararlılıkla devam ediyor. Direnişle ilgili bilgi almak için Petrol-İş ile görüştük. Petrol-İş Trakya Şube Başkanı; "İşçiler kural dışı çalışma koşullarını reddediyorlar. Haklarını istiyorlar ve bunun için sendikamızda örgütlendiler. 200 çalışan olan Polyplex'te 180 işçiyi üye yaptık. Bunu öğrenen patron ilk etapta 5, sonrasında 16 işçiyi işten attı. Patron örgütlenmeye yanaşmıyor. Ama işçiler kararlı, Polyplex'e sendika girene kadar ve haklarını alana kadar direnişlerinin devam edeceklerini her fırsatta haykırıyorlar" dedi.

Zafer direnen emekçinin olacak!

Antalya'daki demokratik kitle örgütleri 3 Şubat günü bir araya gelerek Ankara'da Torba Yasayı protesto eylemine yönelik saldırıyı kınadı. Saat 18.00'de Eğitim-Sen önünden bir yürüyüş başlatılıp Kapalı Yol Meydanına kadar yüründü. Yürüyüş esnasında "**Baskılar bizi yıldıramaz**", "Yaşasın devrimci mücadelelerimiz", "**Hükümet torbanı al başına çal**" vb. sloganlar atıldı. Okunan basın açıklamasında Torba Yasasının amacının işçiler üzerinde oluşturulmak istenen baskıları artırmak ve emeği yok saymak olduğuna değinildi.

(Antalya'dan bir ÖG okuru)

Her PTT şubesinde posta emekçilerinin emek sömürüsü vardır

Özelleştirme kapsamına alınan ve sırasını bekleyen PTT işçileri açısından saldırıların daha da arttığı bir döneme girilmiştir. İşçiler geçmiş yıllarda uğradığı hak gasplarının katmerleşmiş halini şimdi yaşamaktadır. Yüzlerce taşeron işçisinin işten çıkarıldığı şu son aylarda, çalışan işçilere yönelen saldırılar da artmıştır. Postacıların mesai saatleri 08.00-16.00 iken 08.00,-17.00'ye çıkarılmıştır. Bu uygulamayla öğlen yemeği molası olmayan postacıların 1 saat daha fazla çalışması hedeflenmektedir. Cihet parselizasyonlarının usulsüz, kontrolörler olmadan, baş dağıtıcının keyfine göre yapıldığı bu dönemde, bir postacıya bir günde 70 adli tebligat yapması zorunluluğu getirilirken; kayıtsız posta dağıtıcılarına günlük 500 adet kayıtsız gönderi dağıtımını yapma zorunluluğu getiriliyor.

Cihet ayrımlarının gönderi sayısına göre yapılmayacağı bilimsel bir gerçekken gönderi sayısına göre ayırım yapılmakta ve performansa göre çalışma/ücretlendirme sistemi getirilmek istenmektedir. Cihet ayrımlarında dağıtım alanının genişliği, yer şekillerinin durumu ve tabii ki çıkan gönderi sayısı birlikte değerlendirilmelidir. Bu şekilde yapılmayan Cihet parselizasyonlarında bazı postacılar iki kişinin yapması gereken işi tek başına yaparken bazı postacılar çok daha küçük Cihet'lerde çalışabiliyor. Bu durumda daha iyi Cihet'te çalışabilmek için baş dağıtıcıya, şefe, amire yaranmaya çalışmayı beraberinde getirmektedir. Haksızlığı kabul etmeyen örgütlenen işçiler zor Cihet'lere verilirken diğer işçiler daha kolay Cihet'lerde çalışmaktadır.

Diğer iş yerlerinde olduğu gibi PTT'de de sömürü, hak gaspı devam ediyor. PTT Genel Müdürü televizyonlarda araba filolarından bahsederken, PTT'nin nasıl kâr ettiğinden, yenilediğinden bahsederken postacıların emeğiyle bunların olduğunu görmezden geliyor. **Yenilenen her PTT şubesinde posta emekçilerinin emeklerinin sömürüsü vardır.** Sömürünün en yoğununu yaşayan taşeron işçiler ise Çankaya Dağıtım bekleyişlerine son verirken hukuki süreci başlatmış PTT'ye tazminat davası açmış, geçmiş yıllara dönük kıdem ve ihbar tazminatlarını, mesai ücretlerini almak için dava açmıştır. İçerideki işçiler ise örgütlenme yolunda adım atmaya çalışıyor. İşçilerin işlerini kaybetme korkusu örgütlenmenin önünde en büyük engel olarak karşımızda dururken bunun tek çare olduğu da bilinmektedir. Burada sorumluluk sendikalara, devrimci ve demokratik kurumlara düşmektedir. Bürokrat sendikalar zorlanmalı, işçilerin örgütleneyeceği alanlar birlikte oluşturulmalıdır.

(Ankara DDSB)

“Sular boşuna akmasın; azami kâr getirecekken!”

Yaşadığımız coğrafyanın dört bir yanını saran dere, çay ve nehirler doğal güzelliğin yanısıra nice türkölere, öykülere, masallara konu; köylere, kasabalara ad olmuştur. Anadolu’da yaşayan emekçi halkımızın adeta yaşamıyla özdeşleşmiştir. Bugün 2000’e yakın **Hidroelektrik Santrali** (HES) projesiyle, türkölere, masallara konu olan bu dere, çay ve nehirlerin üzerine barajlar kurularak adeta, tabiatı, sosyal dokuyu yok etme seferberliği başlatılmıştır. Bu projelerin hayata geçirilmesinde hiçbir hukuk, sınır tanımayan devlet, son olarak **Tabiatı ve Biyolojik Çeşitliliği Koruma Kanunu Tasarısı**’nı meclise sunarak doğanın kâr için talan edilmesini yasal güvenceye kavuşturma adımını atmıştır. Peki neden?

Sömürücü sistemde kâr alanlarının daralması, azami kârın gerçekleştirilmesinin önünde ciddi engel oluşturur. Sistem, bu engeli aşmak için halkın kullanımına açık olan alanları özel mülkiyeti haline getirir. Eğitim, sağlık, ulaşım, enerji, su, gıda maddeleri bunların başlıcalarıdır.

2000’li yılların başında dünya genelinde kullanılabilir su kaynaklarının azaldığı ve 21. yüzyılda suyun stratejik bir önem kazandığı gazete sütunlarında fazlasıyla yer aldı. Bu yeni kâr alanlarının doğduğunun haberi olurken, milyonlarca insan için susuzluğun haberi oldu. Su bir yandan metalaştırılırken diğer yandan milyonlarca insanın susuz kalması üzerinden milyar dolarlar getirecek yatırımlar yapıldı. Yapılmaya da devam ediliyor.

Suyun bu derecede önem kazanması, kapitalistlerin, su kaynakları oldukça fazla olan bizim gibi yarı-sömürge ülkelere akın etmesinin temel nedenidir. Çok uluslu şirketler

(ÇUŞ) çeşitli adlarda paravan şirketler kurarak yarı-sömürge ülkelerin su kaynaklarını değişik bahanelerle satın almaktadır. Son yıllarda Türkiye’nin dört bir yanında elektrik üretimi adı altında HES’ler kurulmaktadır. **HES’ler su kaynaklarının ÇUŞ’lara satılmasıdır.** Elektrik üretimi ise sonradan gelmektedir. Dereler üzerindeki yani su kaynakları üzerindeki bu talanın 2003 yılında yürürlüğe giren “Su Kullanım Anlaşması” ile temelleri atıldı. Devlet, “enerji açığı” bahanesini ortaya atarak, HES projeleri kapsamında dereleri tek tek sattı. Amaç “enerji açığını kapatmak” olarak yansıtıldı. Yapılan bir araştırma, 2023 yılında HES’lerin ülkenin enerji ihtiyacının sadece % 5’ini karşılayacağını gösterdi. Bu araştırma sonucu 2000’e yakın HES projesinin enerji açığını kapatmak için değil, kapitalizmin kâr açığını kapatmak amaçlı olduğunu ve derelerin ÇUŞ’lara peşkeş çekildiğini göstermiş oldu. Devletin bir kez daha, azami kârı gerçekleştirmekte bunalmış yaşayan sermaye kesiminin imdadına yetiştiğini de göstermiş oldu.

Devletin bu üstün hizmeti karşısında, onun her dediğini yapmakla yükümlü olan(!) çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın, Çevre Etki Değerlendirme toplantılarını engellemesi, inşaat makinelerini durdurması, 24 saat nöbet beklemesi Çevre ve Orman Bakanlığı’na cinnet geçirtmiştir. HES’lere karşı duranları vatan haini olarak ilan eden Bakan, İkizdere’nin SİT alanı ilan edilmesi kararına karşı iptal davası açmıştır. R. T. Erdoğan’ın “**biz çevrecinin daniskasıyız**” derken neyi kast ettiğini böylece anlamış olduk.

Çevre ve Orman Bakanlığı HES’lere karşı hukuksal ve demokratik mücadelenin başarıları karşısında, koltuğundan olma hezeyanına düşerek sağcı-solcu tehdit savururken, yeni kanun hazırlığına başladı. Amaç, hukuksal ve demokratik mücadelenin önünü keserek sermayenin hareketini sağlamaktır. Nitekim, İkizdere’nin SİT alanı ilan edilmesiyle 22 HES projesi askıya alındı. HES’ler için açılan 84

davadan 45’i sonuçlandı. Bunlardan 42’si HES’lerin durdurulması yönünde sonuçlandı. Bu durum sermayenin hareketinin engellendiğini gösterirken aynı zamanda, Çevre Bakanlığı Tabiatı ve Biyolojik Çeşitliliği Koruma Kanunu Tasarısını alelacele hazırlayıp meclise sundu.

“AB uyumu çerçevesinde”, “uzun süredir çalışmaları sürüyordu”, “HES’lerle bir ilgisi yok” denilen bu kanun tasarısı; “kuru, sulak alanlar, özel çevre koruma bölgeleri, milli parklar, tabiat parkları, tabiat anıtları, tabiatı koruma alanları, yaban hayatı koruma ve geliştirme sahaları, orman rejimine tabi alanlar dışında kalan alanlardaki tescilli yapılmış SİT ve tabiat varlıklarını (29.10.10. Günlük)” değerlendirme, yeniden statü verme yetkisini Çevre ve Orman Bakanlığı’na devrediyor. Daha önce bu görevi yerine getiren Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kurulları ile Kültür ve Turizm Bakanlığı’nın tüm yetkileri kaldırılıyor. Tasarıya göre; Ulusal Biyoçeşitlilik Kurulu kurulacak. 20 üyesi olacak olan bu kurulda, 14’ü bakanlıkların bürokratları, 4’ü bakanlıkların seçtiği akademisyen, 2 üyesi de yine bakanlıklarca belirlenecek Sivil Toplum Kuruluşlarından olacak. Bunun dışında, Devlet Su İşleri ve Maden İşletmeleri Genel Müdürlüğü’nün temsilcileri ile Mahalli Biyoçeşitlilik Kurulları da Çevre Bakanlığı’na bağlanacak.

Tasarı bu haliyle meclisten geçtiğinde; 1234 doğal SİT alanının statüsü ortadan kalkacak. Tamamıyla Çevre Bakanlığı’nın üyelerinden oluşan (siz bunu ÇUŞ’ların üyeleri okuyun) kurulda karar değerlendirilerek yeni statü verilecek. Başka bir ifade ile bugüne dek, su kaynaklarının özelleştirilmesi önünde engel olan SİT alanları, Anayasa maddeleri, demokratik mücadele bu tasarı ile elimine edilecek, kapitalist kârın hiçbir engelle karşılaşmadan gerçekleştirilmesi sağlanacaktır. Derelerdeki balıkların, endemik ve çeşitli bitki türlerinin, eko-sistemin, doğal hayatın yok edilmesi yasal güvence altına alınmış olacaktır.

Tasarının amacı açıktır. Ülkedeki su kaynakları üzerindeki denetimi emperyalist tekellere bırakmaktır. Böylece su kaynakları özelleştirilerek, suyun stratejik önem kazandığı bu süreçte kapitalistlere yeni kâr alanı açmak ve elini güçlendirmektir.

Devletin izlemiş olduğu HES projesi, yani su kaynaklarının satılması politikası, çevreciler ve HES’lerin yapıldığı bölgelerdeki halkın direnişiyle karşılaşılıyor. Devlet bu direnişi, şirketlerin rüşvet protokolü (aş-ış-para vaadi) çeşitli panel-sinevizyon gösterimi ile kandırma çabaları gibi yöntemlerle kırmaya çalışıyor. Bunların yetmediği yerde orduyu devreye koyarak, bölge halkına baskı uyguluyor, şirket çalışanlarının köylülere saldırmasına göz yumuyor. Tüm bunlara karşı hukuksal ve demokratik alanda verilen mücadele devleti oldukça sıkıştırıyor. Belli oranda başarıya da ulaşıyor.

Fakat HES’lere karşı verilen mücadelenin doğanın talanı ekseninde şekillenmesi ve çevresel bir muhteva kazanması, mücadelenin sınıfsal ve siyasallığının güdük kalmasına neden oluyor. Sınıfsal ve siyasal yanı kopuk olan bir mücadele, belli oranda başarılar elde etmiş olsa da devlet örgütlüğü karşısında bu başarıyı devam ettirmesi beklenemez.

HES’ler üzerinde yükselen su kaynaklarının özelleştirilmesi sorunu, sistemin kendine yeni kâr alanları yaratma sorunudur. Bu nedenledir ki verilecek mücadele de bir o kadar boyutlu ve örgütlü olmak zorundadır.

Bizler doğayı tahrip eden, eko-sistemi öldüren, suyu metalaştıran sömürüye, azami kâra hizmet eden her türlü baraj yapımına karşıyız. Ve bugün HES’ler nezdinde sisteme karşı verilen mücadelenin yanında yer almalıyız. Hukuksal ve demokratik alanda verilen mücadeleye sınıfsal ve siyasal muhteva kazandırmakla yükümlü olan bizler, halkın kendiliğinden oluşan HES’lere karşı tepkisini örgütlü bir güce dönüştürmekle de yükümlüyüz.

(Bir ÖG okuru)

Ermenistan’daki sızıntıya Mersin

Mersin: Ermenistan’da faaliyette olan Metzamor Nükleer Santrali’nde bir sızıntı olduğu haberinin yayılması Iğdır, Ağrı, Dersim, Hakkari ve Şırnak’ta halkın tedirgin olmasına neden oldu.

Konuyla ilgili Mersin Gazeteciler Cemiyetinde bir basın toplantısı düzenleyen Mersin Nükleer Karşıtı

NKP’den tepki

Platformu (NKP) sözcüsü **Sebahat Aslan** nükleer santrallerden gelen bir sızıntı haberinin bile halkı tedirgin etmeye yettiğini belirterek Türkiye’de kurulacak olan nükleer santrallerden derhal vazgeçilmesi gerektiğini söyledi.

Nemtrans işçileri kazandı

İstanbul: Bursa Gemlik’te kurulu bulunan İş Bankası’nın iştiraki Nemtrans Loj. Hiz. ve Petrol Ürünleri Tic. A.Ş.’de sendikali oldukları 27 Aralık 2010’ da atılan işçilerin direnişi zaferle sonuçlandı. 12 Ocak’ta ise İstanbul’a başlayan yürüyüşün ardından Levent’te bulunan İş Bankası ikiz plazalar önünde direniş çadırları kurulmuştu. Direnişlerinin 48. gününde işçiler direnişi zaferle sonuçlandırdılar. Nakliyat-İş Sendikası yaptığı açıklamada işten çıkarılan işçilerin Nakliyat-İş üyesi olarak Gempport A.Ş. bünyesinde çalışmaya başlayacaklarını ifade etti.

Hayırseverlik, sosyal proje, iyilik

Yoksul bireyler, onlar için doğru projelendirme ve kredilerle parlak bir gelişme olanağı sunuyormuş!! Yoksullara onlara layık bir şekilde kimseye muhtaç olmadan balık tutmayı öğrenme şansı verildiği propagandasıyla yürütülen mikro kredi projelerinden anlaşılıyor ki; zenginlerin yoksulların tuttuğu balıklara onursuzca el koyma girişiminden başka bir şey değilmiş.

Aşırı kâr, sömürü ve yoksulluk

Egemenler durmadan planlar yapıyor. Geçmişimizi, tarihi kendi bakış açısıyla yorumlayarak sahip çıkmaya çalışıyorlar. Bugüne ve yarınımıza ise her türlü ekonomik, politik, kültürel, argümanı kullanarak sömürüyü derinleştirerek, hükmetmeye çalışıyorlar. Ebette ki bu saldırılara kendiliğinden veya değil, çeşitli cevaplar veriliyor. Egemenlerin bir de çok ince yöntemlerle sahneye koyduğu oyunlar var. Yoksullukla, açlıkla boğuşan halkları, umutları başrol yaptıkları oyunlar.. Bu oyunlarda egemenler yoksul halkın geriye kalan son kan damlarını emiyorlar. Ama bunun adı hayırseverlik, sosyal proje, iyilik oluyor.

MİKRO-KREDİ ŞİRKETLERİ WALL STREET BANKALARINDAN DAHA ÇOK KAZANDIR

Mikrokrediyi, 2000'li yıllarda aralarında Bill Clinton ve Tony Blair'in de olduğu devlet başkanları "yoksulluğa karşı" desteklenmişler, öne çıkarmışlardır. Mikrokredi, 200 doların altında küçük faizlerle yoksul halka, özellikle kadınlara veriliyor. Bu mikrokredi fikrini ilk ortaya atan ise Bangladeşli iktisatçı Muhammet Yunus'tur. Ve 2006 yılında Muhammet Yunus'a insanlığa sunduğu bu katkı nedeniyle Nobel Barış Ödülü bile verildi. Sınıf savaşımında halkların tepkisini nötrale edecek, düzenle bağlarını tekrar kuracak bir uygulamayı mikrokredi aslında. Sadece bu mu peki? Elbette ki ki değil. Bunun yanında bir de sermayenin dünyanın en ücra köşesine dahi sunması ve kâr elde etmesi var.

Sermayenin önemli bir özelliği kâr oranı azalınca hemen yeni sektörlere, coğrafyalara kayıp, yeni avlar aramasıdır. Bunun yeni bir yolu da mikrokrediydi. Bakın burjuvazisinin diliyle krizin başlangıç döneminde nasıl açıklanıyor bu durum: "Finans kurumları kendilerinin ve dünyanın sürdürülebilir bir büyüme gösterilebilmesi için daha önce pek fazla dikkate almadıkları yoksul zira onların aktörlüğünde de gelişmekte olan piyasalara yönelmeye başladı. İlk ba-

şıta güvenilir değilmiş gibi gözükken bu kaynak, doğru projelendirmeler ve krediler kullanıldığında oldukça parlak bir gelişme ve büyüme olanağı sağlamakta." (17.06.2008, Dünya) Yoksul bireyler, onlar için doğru projelendirme ve kredilerle parlak bir gelişme olanağı sunuyormuş!! Yoksullara onlara layık bir şekilde kimseye muhtaç olmadan balık tutmayı öğrenme şansı verildiği propagandasıyla yürütülen mikro kredi projelerinden anlaşılıyor ki; zenginlerin yoksulların tuttuğu balıklara onursuzca el koyma girişiminden başka bir şey değilmiş. Çıkan haberlere göre mikro kredi şirketleri kriz sürecine Wall Street bankacılarını kışkıracak oranda kazanç sağlamış. Örnek verecek olursak; Hindistan'ın en büyük mikrokredi şirketi SKS mikrofone şirketine yatırım yapanlar 2010'da birkaç yıl önce yatırdıklarınının 95 katını kazanmışlar. Peki, krediyi kullananlar yoksulluktan çıkmış mı? Bununla ilgili istatistik verilere rastladık ama şu yorum da Dünya gazetesinden; "Birçok araştırmaya ve uzmana göre birçok kredi alan çoğu kişi yoksulluktan çıkamıyor ve azınlık da olsa önemli sayıda bir kesim bir borç sarmalına tutsak oluyor." (17.01.2011)

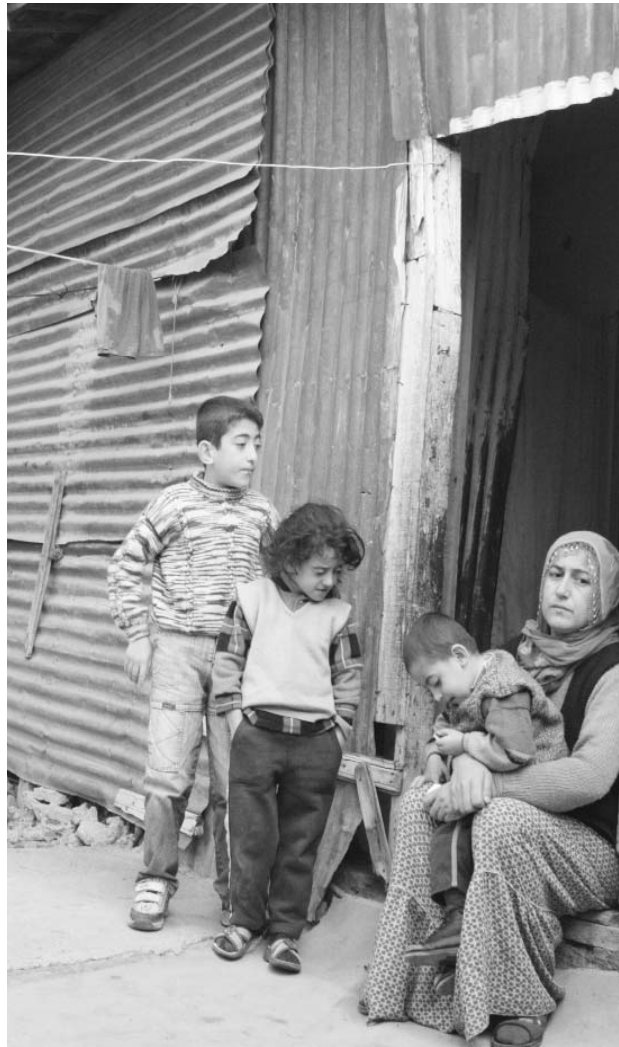
Elimizde veri yok, ama sistemin işleyişini biliyoruz. **Yoksulluk ve işsizlik...**

Daha fazla kâr gerekliliği emekçinin günde 17-18 saat çalışmasını ve böylece 3-4 kişinin işini yapmasını gerektiriyor. Burjuvazi en yüksek sömürü için en düşük ücreti vermek zorunda. Ayrıca, yedek işçi ordusu kapitalizme ücret baskılanması için de zorunluluktur. Yani kapitalizmde işsizliğin, yoksulluğun bitmesini beklemek hele de sos-

yal yardımlarla, hayırseverlikle bitmesini beklemek boş bir hayaldir.

GATES VE BUFFET İŞ BAŞINDA

BM, 2015 yılına kadar yoksulluk içinde olan insan sayısını % 50 azaltmaya hedefliyor. Mikrokredi sisteminde bunun bir parçası olarak kapitalistler ayrıca bireysel olarak da "hayırseverliklerini", "sosyal sorumluluklarını" yerine getirecekleri projeler geliştirebiliyorlar. Belirli

Burjuvazinin kendi yarattığı yoksulluğu, işsizliği, savaşları bitirmesi eşyanın doğasına aykırıdır. Bunların bitirebilecek tek güç halktır.

bir servete sahip zenginlerin çevreyle ilgili yatırım yapmaları, vakıf kurup yoksullukla mücadele etmeleri, sağlık, eğitim vs ile ilgili yatırım yapmaları son yıllarda moda durumunda. Hatırlardadır çevreye duyarlılık çağırısı yapan Al Gore, sahip olduğu villada, kullandığı elektrik ve su miktarıyla çevreye en çok zarar verenler arasına girmiştir. İşte onların duyarlılığı böyle politik hesaplar ve kitleleri manipüle etmek içindir.

Son yıllarda öne çıkan iki "hayırsever" Microsoft'un sahibi Bill Gates ve Berksier Hathamway şirketini sahibi Warren Buffet. Bu ikili yardımları arttırmak için 2010 yılında dünya turuna çıktılar. Sosyal konum ve ilişkileri nedeniyle burjuvazinin yaşamını, hesaplarını iyi bilen Milliyet yazarı Meral Tamer bize çok laf bırakmadan şu yorumu yapıyor: "Gates diliyle kuş tutsa beni ikna edemez. Bana göre Gates'in bu atılımında mutlaka vicdan ya da imaj yıkama, artı diğer dolar milyarderlerinin servetlerini (nereye koyacaklarını bilemedikleri paralarını) yönlendirme mantığı mutlaka vardır." (17.12.2010)

Yardımlar, bağışlar, düşük faizli krediler. Tüm bunlar birincisi kitlelerin sisteme karşı tepkisini törpülemek için yapılırken ikincisi, burjuvazinin her şeyden para kazanma anlayışına bağlı olarak kurdukları çeşitli mekanizmalarla kendilerini zenginleştirmesinin bir yoludur. Bu mekanizmaların yoksulluğu azaltıp-azaltmadığı anlamak için "hayırseverlerin" ülkesi ABD'nin gelir dağılımına bakmak yeterlidir.

Burjuvazinin kendi yarattığı yoksulluğu, işsizliği, savaşları bitirmesi eşyanın doğasına aykırıdır. Bunların bitirebilecek tek güç halktır. Ki son yıllarda giderek artan şekilde dünyanın dört bir yanında kitlelerin hareketlerini, yaşamlarını kendi ellerine alma talepleriyle ayaklanmalarını görüyoruz. Ama çoğu yerde devrimci öncülerin eksikliği bu kitle hareketlerinin amacına ulaşmasını engellenmektedir. Yazının başında vurguladığımız burjuvazinin yüzyıllara dayanan yönetme kabiliyetiyle bu hareketleri türlü oyunlarla pasifize etmek için harekete geçtiğini görüyoruz.

Bu süreçten sonra "hayırseverlik", "sosyal yardım", "yoksullukla mücadele" kavramlarını daha da çok duyacağımız kesindir. Devletler çeşitli şekillerde çekildikleri eğitim, sağlık gibi alanlarla tekrar ilgilenebileceklerdir.

Aslında tüm bunlar bildiğimiz eski oyunlarından başka bir şey değil, içine girilen krizden çıkışı yine yoksulların sırtına basarak, onların manipüle ederek yapmaya çalışacaklar. Onlar işlerini yapıyor, önemli olan halkların bunun farkına varması, öncüsüyle birlikte hareket ederek artık bu oyunların bir parçası haline gelmeyi reddetmesidir.

Kuyucu Murat Paşa'dan Erdoğan'a ne değişti?

Kim sıyrıldı dışleriyle etimi bedenimden?/kim kesti başımı yutkunduğum yerden?/kim soluğumda düğümlü bıraktı türkümü?/kim? Sahipsiz kemikler/sahipsiz kemikler/çukurlar/kurtlar kuşlar/üniforuma/devlet..

(Çetin Yılmaz)

İnsanın kanını donduran, her adımda bir başkası ile yüzyüze geldiğimiz toplu mezarlar bu ülkede insan onurunun ne bedeller pahasına bugüne taşındığına da işaret ediyor. **Mutki**'de ortaya çıkan toplu mezarların ardından bölgenin dört bir yanında **İnsan Hakları Derneği**'ne ihbarlar yağıyor. Derneğin yaptığı araştırmaya göre bölgede 88 toplu mezar ve bin 298 kişinin cesedinin bulunduğu tahmin ediliyor.

Her gün bir yenisinin eklendiği ve giderek sayıların soğuk dünyasına sıkışan toplu mezar haberleri bize, üzerine bastığımız toprakların yaşadıkları hakkında yeterince ipucu da veriyor. Topraktan adeta kemik ve cesetler fıskırıyor. Hangi taşı kaldırsanız, hangi kovuğa baksanız zulmün izini görmeniz mümkün neredeyse. **Toprak yaşadığı bunca acının ve zulmün üstünü artık daha fazla örtmek istemiyor.** Topraktan çıkanlar görmek-duymak ve bilmek isteyenler için aslında çok şey anlatıyor. 90'lı yıllarda özellikle Kürt Ulusal Hareketi'nin gelişimi karşısında devletin bir savaş yöntemi olarak devreye soktuğu kitle katliamı ve bunun doğrudan bir sonucu olarak toplu mezarların geçmişi ise oldukça eskiye dayanıyor.

İsyan edenlerin tez kellesi koparıla..!

Bugün koynundan insan cesetleri çıkarılan bu kadim topraklar buna benzer nice acıya tanıklık yapmıştır. Sömürü ve zulümden beslenen iktidarların bilinen en eski ve geçerliliğini kaybetmeyen yöntemidir kıyım, katliam ve toplu mezarlar. Bu topraklar ne yazık ki bunun zengin örneklerine ev sahipliği yapmıştır. **Kuyucu Murat Paşa** da bunlardan yalnızca biridir, ne ki oldukça çarpıcı bir örnektir. 1500'li yıllarda **Osmanlı**'nın vergilerine ve zorbalığına başkaldıran ve tarihe **Celal-i İsyancıları** olarak geçen direnişlere karşı göreve çağrılan bu zat, büyük bir şöhrete kavuşmuştur.

Aslen **Hırvat** olan Murat Paşa, **Me-**

malik-i Âli Osmani'ye karşı ayaklananları dize getirmek ve **Şeriatı** yeniden tesis etmek üzere Anadolu'yu adeta bir ölüm tarlasına çevirmiştir. On binlerce insanın başını keserek bunlardan kuleler yapan Murat Paşa, bir o kadar insanı da kazdırdığı **kuyulara** atarak diri diri gömmüş veya yakaladığı direnişçileri kuyuların yanına getirerek teker teker boyunlarını vurdurmuştur.

Dönemin tarihçileri cellâtların boyun vurmaktan bitap düştüklerini, kuyuların dolmasından dolayı bu katliamın günlerce sürdüğünü büyük bir övgüyle yazmaktadır. Kuyulara doldurduğu **kesik başlar** ve gömdürdüğü binlerce insanla adını **Kuyucu Murat Paşa** olarak tarihin **lanet edilecekler** sayfasına yazdıran bu katil, Osmanlı geleneğinin rafine bir temsilcisidir. Bu topraklarda Osmanlı'nın mirasını devralarak tarih sahnesine çıkan Türk Devleti de atalarının bu kanlı bayrağını asla yere düşürmedi. Cumhuriyet, denilebilir ki değişik milliyet ve inançlardan emekçi yığınların kanı üzerinden inşa edilmiştir. Daha Cumhuriyetin tohumları atılırken **1.5 milyon Ermeni**'yi yeryüzünden silen **Enver-Talat-Cemal** üçlüsünün Kuyucu Murat'tan farkı var mıdır?

İsyancılar ve toplu mezarlar ülkesi...

Koçgiri'de, **Şeyh Sait** İsyanında on binlerce **Kürdü, Zaza**'yı dağ başlarında, ovalarda kuruşuna dizen Alman kılıklı subaylar, katlettiklerine mezar mı kazmıştı? **Ağrı**'da, **Zilan**'da köyleri ateşe veren, Kürt köylülerini diri diri yakan generaller Kuyucu Murat'ın soyundan gelmiyor mu? **Dersim**'de halkı mağaralarda gaz bombaları ile zehirleyen, uçurumlardan yuvarlayan **Abdullah Alpdoğan** koca coğrafyayı bir ölüm tarlasına çevirmedi mi? Özgürlük ve bağımsızlık isteyen **yurtseverlere, devrimcilere ve komünistlere** her türlü zulmü, aşağılık işkenceyi layık gören bu zihniyet bugün de yaşamıyor mu?

Haksızlığa, sömürüye ve eşitsizliğe karşı isyan eden, mücadele yürüten, savaşanlar zalimlerin sorgusuz-sualsiz infazlarına, kıyımlarına, işkencelerine tarihin her döneminde maruz kalmıştır. Osmanlı'dan günümüze çeşitli araçlarla zenginleşen ama değişmeyen bir gerçektir bu. Bugün **Lice**'yi yakmakla böbürlenilen, bu fiili işlerken çekilmiş görüntülerini Genelkurmayın sitesine koyan **Genelkurmay Başkanının** Kuyucu Murat'tan neyi eksiktir? "**Devlet bize vur emri verdi**" diyerek işledikleri sayısız cinayeti itiraf edenler, **resmi evraklarla** cansız gerilla bedenlerini çöplüğe gömenler, kazaları durdurarak aileleri tehdit edenler, tüm bu yaşanan-

ları görmezden gelenler günümüzün kuyucu Murat Paşaları değil midir?

Osmanlı'dan bugüne iktidarın üzerinde yükseldiği zemin esas olarak bir değişikliğe uğramadığına göre temelde zihniyetin de değişmediğini tüm açıklığı ile söyleyebiliriz. Egemenler; kıyım, katliam, işkence ve zulüm üzerine inşa ettikleri iktidarlarını korku duvarları ile çevreleyerek emekçi yığınları bunun içinde açlık ve sefaletle mahkûm etmektedir. Buna karşı çıkanların sayısı arttıkça ve duvarlarda **onarılmaz delikler** açıldıkça şiddetin dozunu arttıracaklar, kan gölünü büyütecekler ama aynı zamanda kaçınılmaz olarak sonlarına doğru da bir adım daha atacaktırlar.

Ezilen yığınların mücadelesi geliştikçe kitle katliamlarına daha fazla başvurulacaktır. Bugün bunların olmamasının tek nedeni buna gerek olmamasıdır. İhtiyaç duyduklarında bu yönetime başvurmadan asla geri durmayacaklardır. İktidarlarını tehlikede hissettikleri an bu toprakları; Kürtlerin, Ermenilerin, Arapların ve diğer ezilen milliyetlerin, değişik inançlardan halkımızın, işçilerin ve emekçilerin kanı ile sulamaktan çekinmeyeceklerdir. **Ta ki biz bu canavarın ölüm fermanına mührümüzü vuruncaya kadar..!**

Adana'da BDP binasına silahlı saldırı

H. Merkezi: Adana'nın **İncirlik Mahallesi**'nde bulunan **BDP Sarıçam** ilçe binasına **8 Şubat** gecesi saat 01.00 sıralarında silahlı saldırıda bulunuldu. Saldırı haberini duyan BDP'liler, sabah saatlerinde binaya geldi. Tabela ve parti bayrağına pompalı tüfek olduğu tahmin edilen bir silahla ateş açıldığı ve 34 saçmanın isabet ettiğini kamera ve fotoğraflarla kayıt altına alındı. Söz konusu saldırıya ilişkin soruşturma başlatıldı. BDP konu ile ilgili aynı gün, öğlen saatlerinde bir basın açıklaması düzenleyerek olayı protesto etti.

HRK'den misilleme eylemi

Geçtiğimiz haftalarda İran yönetimi tarafından Urmiye'de idam edilen Kürt genci **Hüseyin Xizri**'nin anısına HRK (Doğu Kürdistan Güçleri) tarafından bir misilleme eylemi gerçekleştirildi. **3 Şubat'ta İran Devrim Muhafızlarına** yönelik gerçekleştirilen eylemde 2 devrim muhafızı (pastar) öldürülürken, 3'ü de yaralandı.

PJAK (Kürdistan Özgür Yaşam Partisi) üyesi olan Xizri'nin idamından sonra vasiyeti üzerine Amed'de taziye çadırları kurulmuş ve yüzlerce kişi çadırlara yürümüştü.

İran devletinin uzun zamandır Kürtlere yönelik baskısı sürüyor ve çok sayıda Kürt siyasetçisi ve genci idam ediliyor veya idam edilmek üzere zindanlarda bekletiliyor. İdam mahkûmu olan tutsakların bazılarında haber alınmıyor. "**Demokrasi havarisi batıdan**" ise idamlara karşı herhangi bir tepki ya da açıklama yok.

"Gergindim Hakim Bey!"

H. Merkezi: Bazı görüntüler unutulmazdır. Yani unutulmaması, vicdanımızın bir köşesinde durup, bizi rahatsız etmesi lazım! İşte onlardan biri de **23 Nisan'da Hakkari**'de, DTP'ye yönelik operasyonu protesto eden Kürt halkına kolluk kuvvetlerince saldırılması sırasında yaşanan bir olaydı. Devlet eliyle beslenmiş, semirtilmiş bir kolluk kuvveti (Bahadır T.), 14 yaşındaki "kara kuru" bir Kürt çocuğunu (**Seyfi Turan**) dipçikleyerek dövüyordu. Bir başka çocuğun da kaçarken dereye yuvarlanıp yaşamını yitirdiği olayların ardından hakkında soruşturma açılması engellenen Bahadır T. hakkında avukatların çabalarıyla en sonunda dava açılabilir. Şubat ayının başında görülen duruşmada, Bahadır T.'nin rahatlığı gözden kaçmazken yaptığı savunma çok ilginçti! "**Üç dört aydır kentte sürekli gösteriler yaşıyordum. Bu nedenle psikolojik olarak çok gergindim**" diyerek kendini savunan Bahadır T.'ye soruyoruz: *Yıllardır dilini engellediğiniz, OHAL ilan ederek hayatını zindan ettiğiniz, asit kuyularında yaktığınız, toplu mezarlara gömdüğünüz, cinsel işkence ettiğiniz Kürt halkı ne yapsın?*

“Bugün yüz kişi yarın milyonlarca insan kendine bir mezar yapar, kimse önünde duramaz”

Mutki'de insafa gelen bir kepçe operatörü ile başlayan toplu mezar kazıları savcılığın talimatı ile durduruldu. Ardından Mutki ile ilgili haberlere yayın yasağı getirildi. Yakınlarını kaybedenlerin bir umut ışığı görerek konuya gösterdiği ilgi savcılarını korkutmuş olmalı. Kaybedilenlerin sayısının çokluğu belki de bu korkunun temel nedeni. **Mehmet Eren** de yakınının akıbetini öğrenmek isteyen bu sayısız aileden biri. Mutki'de kardeşinin kemiklerini arıyor şimdi. Özgür Gelecek olarak Eren'le bir söyleşi gerçekleştirerek yaşadıklarını bizimle paylaşmasını istedik.

- Kardeşinizden biraz bahsedersiniz? Neler yaşandı?

Mehmet Eren: 1999'da Bitlis Güroymak'taydık. Biz doğma büyüme buralıyız. Kardeşim Gülavi Eren, 1999'da askere gidecekti. Hep beraber İstanbul'da çalışıyorduk. Bitlis'e gitti, muayene oldu. Orada sivil polislerin şiddetine uğradı. Gözaltına alındı, işkence gördü. Kimliğini alıp 20 gün vermediler, her gün keyfi bir şekilde karakola götürmeler, küfürler.

Baskılara dayanamayıp kararını vermiş, gitmiş. Bitlis Mutki'den haber geldi. Halk bizi tanıyor orada. Bunlar sivil olarak yakalanıyorlar. Korumalar-asker beraber yakalıyorlar. **12 kişiler, karakolun bahçesinde tarıyorlar.** Karakolun 50 metre ilerisinde çöplüğün hemen aşağısında gömüyorlar. Bir kişi bizim evi aradı dedi ki “oğlunuz gitmiş mi?” “Evet” dedik, dedi, “eviniz yıkıldı.” Apar topar 2-3 minibüsle babamla Mutki'ye yola çıktı. Bitlis'ten Mutki'ye bırakmadılar. **Kayabaşı** mevkiinde gömülmüşler, herkes biliyor. Karakol bahçesinde bile toplu mezarlar var. Bize vermediler. “Kesinlikle böyle bir şey yok” dediler. Babamı o akşam götürdüler. **Bir hafta işkencede kaldı.** “Oğlunuzu niye bıraktınız?” diye sormuşlar sürekli. Güroymak Emniyet Müdürü bizi çağırdı, “**kardeşiniz niye bu yola başvurdu?**” Ben dedim; “**kardeşimi bu yola düşüren sizlersiniz.**” Benden sonra babamı çağırdı, babama silah çekti, kafasına dayadı. Dedi “ben seni öldüreceğim”. “**Erkeksen, çıkartmışsan sık**” dedi babam. Emniyet amiri dedi ki “**ben seni çırılçıplak edip de panzerin arkasına bağlayıp çarşıda gezdirmezsem en adi şerefsizim.**” Babam geldi “**burası bize haram oldu**” dedi. O akşam

hiçbir şey almadan İstanbul'a göç ettik, yıl 2000.

- Mutki'ye gidip başvuru yapmaya nasıl karar verdiniz?

- 2010 Eylül ayında kepçe operatörü Mutki'de “**ben vicdan azabı çekiyorum**” demiş. Ben gazetede gördüm. İHD'ye başvurudum, Bitlis'e, Mutki'ye gittim, savcı ile görüştim. Önce yok dedi. Ben dedim “**kardeşim buradadır.**” “**Delilleriniz var mı?**” dedi, “var” dedim “**bütün halk biliyor.**” Savcıya dedim “siz kazı yaptınız ama belki benim kardeşim karakol bahçesinde olabilir. Orayı kazmanız lazım”. Kan tahlili verdik. Bekliyoruz. Henüz netleşmedi. O bölgede olduğunu biliyoruz. Halkın dediğine göre çöplüktedir. 12 kişinin kemiklerini çıkardılar. Birinin **kafasının olmadığını** söylediler. Kafasını **panzerin arkasına bağlamışlar** kafası kopmuş. Kafası ile karakolun bahçesinde **top gibi** oynamışlar. Bizim de olabilir bilemiyoruz.

20'ye yakın aile vardı başvuran. Medya gösterdiğinde halk başvurmaya başladı. Türk medyası orada yaşananları göstermiyor. Cenazeler İstanbul Adli Tıp'ta. Babam o günden beri hastadır. Annem öyle, hepimiz perişanız. Hakikat Komisyonu kurursa herkes başvurur. Halkın dediğine göre orada çok toplu mezar var. Şimdi kazıları durdurmuşlar. Hukuksal yollara başvurduk kazdılar kazdılar; kazmadıysa bugün **yüz kişi** mi gittik yarın **milyonlarca insan** gider, o halk kazma kürek alır, o kemiklerin toplar, götürür **kendine bir mezar yapar**, kimse önünde duramaz.

- Bölgenin her tarafından

toplu mezar ihbarları gelirken Başbakanın sesi çıkmıyor...

- Başbakanın zerre kadar vicdanı olsaydı bu işleri yapmazdı. Bir Hâkikat Komisyonu kurup şu faili meçhulleri ortaya çıkarırdı. Bir Müslüman bir Müslüman'a bu hareketi yapar mı? **Müslümanlık** nerede? Hangi **ki-tapta** yazıyor böyle katliam? Ne olursa olsun bugün sen sağ olarak nasıl tarıyorsun? Bunların listesi mutlaka devletin elinde vardır. Genelkurmay Başkanından Başbakan'a, o bölgede çavuşa kadar herkesin bilgisi vardır? Yok ben bilmiyorum, neyini bilmiyorsun?

Tansu Çiller, Mehmet Açar, **Doğan Güreş**; bunlar yargılsın her şey ortaya çıksın. Bugün Kürt genci iki dönem askere gitmese Türk ordusu biter. Bu ülke eğer benim omzumun üstünde ise ben sahip çıkıyorsam bir **anadili** bana çok göremezsin. Benim kimliğimi bana çok göremezsin. Ne dilimiz, kimliğimiz ne kültürümüz kabul ediliyor. **İnkâr** ediliyor. Hiçbir genç bunu kabul edemez, bu bir gerçektir.

- Toplu mezarların büyük bir çoğunluğu Kürt coğrafyasında. Devlet Kürt halkından ne istiyor?

- Devlet diyor ki benim kölem olacaksınız, Kürt diye bir şey yok. Siz **yoksunuz, kimliğiniz** olmayacak. Olmazsa hepiniz yok olacaksınız! Buna karşı çıkanların yerleri bellidir; çöplüklerden çıkıyor, karakollardan çıkıyor, asit kuyularından çıkıyor. Biz kimsenin ümmeti altına girmeyiz, bizim kafamızı kesseler dahi vücudumuz dimdik onların karşısında durup ellerimizi yakalarından bırakmayacağız. Ben Kürt'sem her yerde **Kürtçe** konuşma hakkım vardır ve konuşacağım da. Ben nasıl onun diline, ırkına saygı duymuşsam o da benimkine saygı duymak zorundadır. Bizim amacımız **dilimizi, kimliğimizi, kültürümüzü** yaşamak.

- Sizin yakınıınızda bildiğiniz başka kayıp var mı?

- Benim bir kardeşim de (Behçet Eren) 1996'dan beri kayıp. Bir telefonla dedi, merak etmeyin ben yerime ulaştım. O günden beri haber yok. Ne olduğunu bilmiyoruz. Çok araştırdık ama kimse bilmiyor. Toplu mezar nerde çıksa başvuruyorum. İnşallah **en sonunda bir mezarımız** olaca-

Mehmet Eren

ğın düşünüyorum.

- Yakınlarından haber almayan ailelere ne demek istersiniz?

- Kürt ailelerine sesleniyorum; ne kadar toplu mezar çıkarsa direkt başvurun, durmayın, oturmuyun, yılmayın. Barıştan bahsediliyor, faili meçhul cinayetler ortaya çıkmadan neyin barışını yapacağız. Binlerce toplu mezar var.

Dersim'de askeri operasyon

Dersim'de kış mevsimi olmasına karşın devlet operasyonlarına ara vermiyor. **9 Şubat** günü başlayan operasyonda Dersim Merkez ve ilçelerinde askeri sevkiyat ve hava hareketliliğinde bir artış gözlenirken Pülümür Vadisi'nde bulunan Zel Dağı ile Roj Deresi kobra tipi helikopterler tarafından bombalandı. Operasyonlar Ovacık İlçesi'ne bağlı Hanuşağı Köyü kırsalını da içine aldı.

15 Şubat'ta yine gözaltı furyası!

PKK önderi Abdullah Öcalan'ın Türkiye'ye getirilişinin yıldönümünde polis adeta Kürt avına çıktı.

Batman İpragaz Mahallesi'ne polisler 5'i çocuk 6 kişiyi gözaltına aldı. Siirt'te birçok eve düzenlenen baskınlarda BDP Merkez İlçe Yöneticisi İrfan Baykara ve DYG üyesi Mehmet Kaçar'ın da aralarında olduğu sekiz kişi gözaltına alındı. Polis, İstanbul'un birçok ilçesinde helikopter desteği ile öğrenci evlerine baskın yaptı. Baskınlarda en az 10 öğrenci gözaltına alındı. Öte yandan Hakkâri'de 15 Şubat'ı protesto etmek amacıyla eylem yapan gruba polis saldırı. Kitlenin de molotof kokteylleri karşılık vermesi üzerine çatışmalar uzun süre devam etti. BDP Tarsus İlçe Örgütü yaptığı bir eylemle 15 Şubat komplosunu kınadığını açıkladı. 15 Şubat T. Kürdistanı'nın birçok bölgesinde gerçekleştirilen eylemlerle protesto edildi.

Jandarma komutanlığı kendi vahşetini itiraf etti

İstanbul: Mutki'de yapılan kazılarda ortaya çıkan toplu mezarla birlikte “faili meçhuller” tekrar gündeme geldi. Yakınlarının akıbetini yıllardır öğrenemeyen ailelerin öfkesi bulunan mezarlarla arttı. Her kazıda ortaya çıkan insan cesetleri yaşanan katliamın aynası oldu adeta.

Bu mezarların açığa çıkmasının ardından Jandarma Genel Komutanlığı, yaptığı açıklamada Mutki Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından Mutki-Kavakbaşı yolu Ziyaret mevkiinde yapılan kazılarda 17-18 kişinin kemiklerinin bulunduğunu belirterek, bulunan kemik parçalarının çatışmalarda hayatını kaybeden PKK'lilere ait olduğunu ve yaşanan çatışmanın ardından toplu olarak gömüldüğünü itiraf etti. Açıklamada Jandarma karakolunda bulunan kemiklerin ise hayvan kemiklerine ait olduğu iddia ediliyor.

Hizbullah tahliyeleri devam ediyor

2011'in başından itibaren gündemde olan Hizbullah tartışmaları bugün daha sessiz bir şekilde devam ediyor. Ceza Muhakemeleri Kanunu'nun 102. maddesinde tutukluluk sürelerinin üst sınırının değiştirilmesiyle ilgili yasanın yürürlüğe girmesiyle birlikte kamuoyunda gündeme oturacak tartışmalar açılmış, eli kanlı, halk düşmanı Hizbullah yöneticileri de bu madde kapsamında salverilmişti.

Bunun ardından Yargıtay'ın ve hükümetin karşılıklı suçlamaları ise danişıklı dövüş olarak nitelenebilir. İki tarafından da birbirini suçlaması, yargıda reform şart söylevlerine dönüşmüş ve konu böylece "kapanmıştır". Bugün açısından devletin kontrgerilla örgütü olan Hizbullah yöneticilerini serbest bırakması devlet tarafından halka yollanan tehdit mesajı olarak algılanmalıdır. Çünkü Hizbullah tahliyeleri tam da bu yüzden Kürt coğrafyasındaki korkuları hortlatmak için yapılmıştır. Hizbullah '90'ların ikinci yarısından sonra bölgede PKK'yi etkisizleştirmek için çıkarılmış kontra bir güçtür. Kürt halkına karşı uyguladığı vahşet hala zihinlerde. Yüzlerce insanı domuz bağıyla bağlayarak katleden bu tetikçiler hiçbir şekilde pişman olmadıklarını hapishaneden çıktıkları hemen sonra bir kez daha ilan

etmiştir.

Hizbullah'ın böylesi bir süreçte salverilmesi çok yönlü politik amaçlar taşımaktadır. Akla ilk gelen neden; Kürt Ulusal Hareketi karşısında siyasi bir aktör olarak konumlandırılmak istenmesidir. Hizbullah'ın 90'larıdaki vahşeti sonrası Kürt halkı içerisinde tamamen teşhir olmuş ve çok ciddi bir tabanı kalmamıştır. Dindarlar daha çok cemaatler ve dernekler üzerinden örgütlenmeye başlamıştır. Dolayısıyla ne Kürdistan eski Kürdistan'dır ne Hizbullah eskisi kadar güçlüdür. Ancak bu tahliyeler geçmiş üzerinden yollanan tehditler olması dolayısıyla önem taşımaktadır. Bir diğer nokta ise Kürt sorununda gelinen tıkanmışlık durumuna tehditler üzerinden yeni yollar bulma arayışıdır.

Hizbullah tahliyelerinden sonra bu durumun ciddi bir tepkiyle karşılanmasından kaynaklı bazı Hizbullahçılar tekrardan tutuklanmış ve hapishaneye konmuştur. Amaçlanan yargının kanyan yarasını "kapatmak" ve böylece konuyu gündemden düşürmektir. Kaçan, kaybettirilen örgüt liderleri söz konusu bile değildir. Örgütün kendini yeniden belli bir aşamaya getirebilmesi için devlet elinden geleni yapmaktadır. Ancak Hizbullah'ın eski tarzıyla devam etmesi

bu süreç açısından mümkün değildir. Dolayısıyla Hizbullah'a da yasallaşması gereği hatırlatılmıştır.

Hizbullah'ın bir kurumu olan Mustazaf-Der bölgede kurumsallaşan bir yapıya sahiptir. Bu dernekler son dönemde Danıştay tarafından kapatılmıştır ancak varlıklarını hala sürdürmektedirler. Batman'da iki AKP'li milletvekilinin bu dernekleri ziyaret ettiği ortaya çıkmıştı. Bu da bir kez daha göstermektedir ki devlet Hizbullah'la görüşmeye devam ediyor ve bunu şu dönem itibarıyla hükümet kanadıyla sağlıyor. Bölgede dinin etkisi bilindiğinden kaynaklı bu bölgeye yönelik politikaların hepsinde dini söylemler ve dindarlığa yapılan atıflar kendisini gösteriyor. Nitekim Danimarka'da çıkan "karikatür krizi" sonrası Amed'de yapılan mitingden feyiz alınmış olacak ki MGK toplantısından alınan karar, dinin daha fazla sömürülebilmesidir. Nitekim genel seçimlerde de bu durum kendini en iyi şekilde ifade edebilmektedir.

Bölgede AKP'nin BDP karşısına çıkarılan tek parti olması da yine bir devlet politikasıdır. Görülen o ki bu seçimlerde de devlet bütün gücü ve kurumlarıyla AKP'ye yüklenip bölgede ulusal hareketin etkisini kırmaya çalışacaktır.

Hizbullah tahliyeleri ise halen devam etmektedir. İlk tahliyelere verilen tepkiler yeni tahliyelere yansımaktadır. Diyarbakır Hapishanesi'nden tahliye olan iki Hizbullahçı ve sonrasındaki tepkisizlik bize açıkça şunu göstermektedir: Devlet toplumun tepkilerini azaltmak için daha parçalı ve sürece yararak tahliyelerine devam edecektir. Devlete ve onun bütün gerici kurumlarına ve oyunlarına karşı uyanık olmak bugün açısından dün olduğu gibi hayati öneme sahiptir. Gericilerin danişıklı oyunlarına gelmeyelim ve bunu toplumun en geniş kesimine teşhir ederek bu oyunları bozalım.

Dersim'de Posta gazetesi ve CHP protestosu

Erzincan: Egemenlerin Kürt ulusuna dönük saldırılarından biri de Posta gazetesi vasıtasıyla gerçekleşmişti geçtiğimiz haftalarda. Bu saldırı, Dersim'de BDP'li bir grubun Posta gazetesini ateşe vermesiyle protesto edildi. Kitle Candaş Tolga Işık'ın gazeteden kovulmasını istemişti. Posta Gazetesi ile CHP Milletvekili Hürşit Güneş'in Kürtlere dönük konuşmalarının lümpence olduğunun ifade edildiği eylemde, herkes Posta gazetesi ile Doğan Grubu'nu protesto etmeye davet edildi. "Kürt halkı bunları artık tanıdı, bunların üstesinden gelecektir. Kürtlere dönük lümpence konuşma cevapsız kalmayacaktır" dedi.

Dersim katliamıyla ilgili ilk delil ortaya çıktı

Erzincan: Dersim'in Alacak köyündeki Roşnek mezarında bulunan Çoleneser'de iki alanda, içerisinde yaklaşık 230 kişinin, kadınlar ve erkekler ayrı şekilde gömüldüğü bir toplu mezar ortaya çıktı. İHD Dersim Temsilcisi **Barış Yıldırım**, Çoleneser'de iki alanda toplu halde gömülmüş insan kemikleri olduğunu ifade etti ve kemiklerin 1937-1938 de Dersim katliamı sırasında öldürülmüş insanlara ait olduğunu belirterek, Tunceli Cumhuriyet Başsavcılığı'na başvuruda bulundu. Bulunan bu toplu mezar ile TC'nin kanlı tarihinde yerini edinmiş Dersim Katliamıyla ilgili ilk resmi araştırma ve delil de ortaya çıkmış oldu.

Zazaca konuşmak yassak!

H. Merkezi: Mersin Serbest Bölge'de çalışan işçilerin anadilleri olan Zazaca'yı konuşması yasaklandı. Yasağın hemen ardından da bir işçi Zazaca konuştuğu için işten atıldı. İşçiler kayıt dışı ve esnek çalışma koşullarının getirdiği zorlukların yanında bir de anadillerini konuşamamaktan şikayetçi.

İşçilerin anadillerinde konuşmasını yasaklayan **Allied Domecq** isimli bir şirket. Yaklaşık 50 kişinin çalıştığı şirkette işçiler kayıtdışı ve esnek çalışma koşullarında istihdam ediliyor.

Zazaca'nın yasaklandığı işyerinde çalışan M.K adlı işçi, işyerinde yaşadıkları sıkıntıları Sendika.Org'a şöyle anlattı: "Bizim çalıştığımız Allied Domecq, dışarıdan gelen içkilerin

nakliyatını yapan bir şirket. Ben uzun zamandan beridir yaklaşık 30 kişi ile sigortasız olarak önceden 30 TL şimdi ise 35 TL'ye çalışıyorum. Zaten serbest bölgede doğru düzgün sigortalı çalışan yok. Serbest bölge çalışanlarının dünyası burası, burası başka bir yaşam alanı. Şimdi bizim çalışma şartlarımız kötü olduğundan bazen işler ters gidebiliyor, hatalar yapılıyor. Bu hatalar biraz birikince İstanbul'dan bir sorumlu geldi. Burada kontrollere başladı. Artık bizim Zazaca konuşmamız rahatsız mı etti, yoksa yasaktı da bugüne kadar bize mi söylemediler, gelen bayan da bunun mu aracı oldu bilemiyoruz. Ama sert bir şekilde bu işyerinde bir daha Kürtçe konuşulmayacak dendi."

Cizre'de "Dayiken Şemiye" eylemleri

Erzincan: Cizre'de biraraya gelen Cumartesi Anneleri faili meçhullerin ve gözaltında kayıpların aydınlatılması için 2. oturma eylemlerini gerçekleştirdi.

MEYA-DER Cizre Şube öncülüğünde Cumhuriyet Parkında bir araya gelen Cumartesi Annelerinin eylemine Çağdaş Hukukçular Derneği'nden Avukat Veysel Vesek, BDP Cizre İlçe Başkanı Esat Malıkuç, Cizre Belediye Başkanı Mehmet Saçı, il genel meclis üyeleri, belediye meclis üyeleri ile çok sayıda kayıp yakını da katılarak destek verildi. Kayıplar ve Faili meçhullerin fotoğraflarının yer aldığı dev kayıplar albümünün açıldığı eylemde, Kürtçe, Türkçe ve İngilizce yazılı "Cumartesi Anneleri", "Kıryar diyarın, winda li kune?" ve Kürtçe ve Türkçe yazılı "Kayıplar, faili "meçhul" cinayetler, katliamlar, yargılı, yargısız infazlar, köy boşaltmalar, darbeler, gerçeklerle yüzleşeceksiniz!" yazılı dev pankartlar açıldı. Yapılan konuşmaların ardından bir süre oturma eylemi gerçekleştiren Cumartesi Anneleri ile beraberlerindeki bir sonraki hafta buluşmak üzere eylemlerine son verdiler.

İran'da infaz

H. Merkezi: Gizli idamların yaşandığı İran'da 9 Kürt siyasetçinin idamının ardından bir gizli idam girişimi daha. 2007 yılından bu yana infazı gerçekleştirilen 9 Kürt siyasetçinin infazının ortaya çıkmasıyla başlayan gizli infazlara birinin daha eklenmesi endişesi devam ediyor. Harana ajansına göre Gohardaşt Hapishanesi'nde tutulan Kürt tutsak Loqman Muradi'nin hayatı tehlikede! Hapishane'nin dördüncü bölümünden **30 Ocak Pazar** günü çıkartılan ve bir daha geri getirilmeyen Muradi'nin, İran rejiminin son dönemde gerçekleştirdiği gizli infazlarla idam edildiği düşünülüyor. Loqman ve Zanyar Muradi bir Cuma namazı imamının oğlunu öldürdükleri iddiasıyla Muhareb (Allah'a karşı savaş) suçlaması yöneltilerek idama mahkum edilmişlerdi.

Faşist İran rejimi daha önce de birçok siyasi tutsağı hırsızlık, Allah'a karşı çıkmak, zina gibi suçlarla yargılayarak idam etti/etmeye devam ediyor. Ancak son zamanlarda kamuoyundan aldığı tepkiler karşısında bunu gizli yapmaya çalışıyor. İran daha önce **İhsan Fetahiyan, Fesih Yasemini, Hüseyin Xızri**, Kürt öğretmenler **Farzad Kemanger, Ferhad Wekili, Eli Heyderiyan** ve **Şirin Elem Hulu**'yu idam etmişti.

Göğün yarısı

Namus, iffet, ahlak... Kadının boynundaki zincirin en kalın halkaları

Sıradan bir adam... Yanında başı kapalı, boynu yana doğru, ne kadar eğilebilirse o kadar eğilmiş bir kadın. Ve 7-8 yaşlarında sünnet kıyafetiyle bir çocuk. Filmmor'un 2008'de yaptığı belgesel filmde "Namus nedir?" sorusuna yanıt veriyor adam: "Eşim. Ben 20 gün 25 gün yola gidiyorum. Evinde oturup çocuklarını bekliyor, gerekirse camdan, çerçeveden bakmıyor. Benim getirdiğim paraya kanaat ediyor. Benim için namuslu kadın örneği karşınızdadır" diyor, Filmmor'un 2008 tarihli kısa belgesel filmde.

Kadının her bir cümlede başı daha bir yana mı yatıyor, yoksa size mi öyle geliyor, ayırt etmek mümkün değil. Bir başkası, "erkeğin namusu olmaz" diyor ve namuslu kadını da "başı kapalıdır, uzun etek giyer, genellikle eteğin altına pijama giyer" diye tarif ediyor. Hemen hemen herkes namusu kadın üzerinden tanımlıyor, kadınıla bütünleştiriyor. Kadına da boynunu büküp bakmak düşüyor.

Toplumdaki namus kavramının anlamına dair onlarca örnek bulmak mümkün. Dicle Üniversitesi'nin Amed'de yaptığı "Namus nedir?" anketine verilen yanıtlar da farklı değil. Soruya yanıt verenlerin yüzde 32,9'u "karım, bacım, annemdir" derken, kadının görevini ise yüzde 49,9 oranında "namusunu korumaktır" olarak belirliyorlar. (Yüzde 28,6'sı ise "söz dinlemek" diyor.)

Bu konuda dinin yaklaşımı ise herkese malum olmakla birlikte yine de İslami sitelerdeki yorumlardan birkaç örnek vereyim. "Hayâ on kısımdır. Dokuzu kadında, biri erkektedir." "İffet, bir genç kızın veya kadının, değeri para ile ölçülemeyen bir mücevheridir. Bu mücevheri ele geçirmek için, Allahü teâlâdan korkmayan her erkek, bütün şeytanlığını kullanır. Ele geçirdikten sonra, maksadına erişmiştir. Artık o, mücevherlikten çıkmış, adı bir taş olmuştur. Sokağa atılır. Bu alış-verişte, erkek, bir namus hırsızdır. Kadın ise, mücevherini çaldırması, bir zavallıdır."

Başlıkta bu kavramların kadının boynundaki zincirin en kalın halkaları dedik. Çünkü ataerkil toplumun kadını kontrol altına alma ve bu kontrolü süreklileştirmede en kolay, en açık ve en şiddet içeren biçimlerde kullandığı kavramlardır bunlar. Bu kavramların kendisi bir yandan şiddeti içerirken diğer yandan da daha büyük şiddeti doğurur. Zira "namusunu, iffetini" "koruyamayan" kadın, **yaşam hakkı** başta olmak üzere tüm haklarından mahrum bırakılmaya mahkum olur.

Bu kavramlar aynı zamanda en rahat, en pervasız, en ikiyüzlüce kullanılan kavramlardır. Ve erkeğin zaten "namus"la işi olmadığı içindir ki en çok sözü de onlar söyler, en sert yargılamayı da onlar yapar. Kimsenin kendi yaşamına, kendi aynasına bakmadan üzerinde ahkâm kestiği konulardır bunlar... Ama ille de kadın üzerinden tartışılma gerçeğini ortadan kaldırmaz hiçbir şey!

Magazin tartışmalarına girmek değil elbet amacımız. Ama geçtiğimiz hafta ölen Defne Joy Foster'ın ardından Hıncal Uluç'un yazdıkları tam da bu ikiyüzlülüğe örnek oluşturmadı mı? Kadın, evli ve bir çocuk annesiyken, başka bir erkeğin evinde, alkollü iken ölmüştü. Bunlar yargılama için tamamen yeterli hatta fazlasıyla sabit suçlardandı! Ve ahlak zabıtası, namus bekçisi Hıncal Uluç kararı verdi, iğrençlik damlayan kalemini kırdı. "Su testisi su yolunda kırılmıştı!"

Hıncal Uluç'a ve tüm ahlak zabıtalarna ithafen kısa bir öykü: "İsa Zeytin Dağına gitti. Ertesi sabah erkenden yine tapınağa döndü. Bütün halk onun yanına geliyordu. O da oturup onlara öğretmeye başladı. Din bilginleri ve Ferisiler zina ederken yakalanmış bir kadın getirdiler. Kadını orta yere çıkararak İsa'ya 'Öğretmen bu kadın tam zina ederken yakalandı' dediler. 'Musa Yasa'da bize böyle kadınların taşlanması buyurdu, sen ne dersin?' Bunları İsa'yı denemek amacıyla söylüyorlardı. O'nu suçlayabilmek için bir neden arıyorlardı.

İsa eğilmiş parmağıyla toprağa yazı yazıyordu. Durmadan aynı soruyu sormaları üzerine doğruldu ve 'İçinizde kim günahsızsa ilk taşı o atsin' dedi.

Sonra yine eğildi toprağa yazmaya başladı. Bunu işittikleri zaman başta yaşlılar olmak üzere birer birer dışarı çıkıp İsa'yı yalnız bıraktılar. Kadın ise orta yerde duruyordu. İsa doğrulup ona 'Kadın, nerede onlar? Hiçbiri seni yargılamadı mı?' diye sordu. Kadın 'Hiçbiri efendim' dedi. İsa 'Ben de seni yargılamıyorum' dedi. 'Git artık bir daha günah işleme.' (İncil)

Ölüme yakın kadınların hikayesi..

Her bir kadın cinayeti haberi, canımızı yakıyor. Her bir kadının bir gün önce soluk aldığı gün, ertesi gün "ayrılmak istediği", "tartıştığı", "aldattığı", "sinirlendirdiği" vs. eşi, babası, erkek kardeşi tarafından solğununun çalındığını bilmek canımızı acıtıyor. Hele de bütün bu cinayetlerin münferit olmadığını, sistematik bir biçimde devlet-yargı-medya şeytan üçgeniyle beslendiğini; duyduğumuz cinayetin ne ilk ne de son olmadığını bilmek daha da biliyor öfkemizi. Tırnağımızı bir kez daha elimizin etine batırıyor ve kadının gördüğü bu acımasızlığa isyan ediyoruz.

Sıranın bir gün bize ya da çok yakınımızdaki bir başka kadına ne zaman geleceğinin belirsizliği içinde yaşıyoruz.

Şimdi size 3 hikâye anlatacağız. 3 hayat... 3 kadın!

Dilşah Kaya ile "öl de gel" diyen polis-savcının hikâyesi

İstanbul'un Zeytinburnu ilçesinde Dilşah Kaya adında bir kadın yaşarmış. Dilşah, babasının izni olmadan gidip sevdiği bir ademe evlenmiş. Ancak bu adam, ailesini de terk edip, yüreğini boğçasına koyarak gelen kadına evliliklerin ilk yılından itibaren şiddet uygulamaya başlamış. Dilşah kaçmış. Kadına bir tekme de sığındığı ailesi vurmuş ve eşinin yanına yollamış. Dişini sıkımsa Dilşah, ta ki eşi halatla boynunu sıkmaya, onu boğmaya çalışana kadar. Zor kurtulmuş ademin elinden. Gitmiş, karakola sığınmış bu kez! Gülmüş polis anlattıklarına ve demiş ki "**Biz ne yapabiliriz. Elimizde somut delil yok. Eşin seni öldürürse ancak somut delil olur, o zaman gerekeni yaparız!**" Kadın düşünmüş, "vay be" demiş, "dirimiz değil de ölüme para ediyor!"

Çaresiz dönmüş evine. Şiddet her geçen gün daha da artmış. Defalarca ölümden dönmüş, boşanma davası açmış sonunda. Ama adam gitmemiş

mahkemeye, dava düşmüş. Sonra bıçakla ölüme tehdit etmiş Dilşah'ı. Şikayet etmiş Dilşah ama savcı, adem "**Pişmanım**" deyince, para cezası kesip yollamış evine. Dilşah şaşkın, bakakalmış. Çünkü adem kendisini öldürecekmiş bu gidile. Bir de bu para cezasını da ödeyemezmiş, çünkü çalışmıyormuş, Dilşah'ın parasını yiyormuş. Cezayı Dilşah ödemiş. Dilşah hala ademele yaşıyor!

Hacire Çelik ile "olur böyle şeyler" diyen polisin hikâyesi

Zorla evlendirmişler Hacire'yi halasının oğluya. Senelerce gizlemiş gördüğü işkenceyi. Geceleri gizli gizli ağlamış, gizli gizli sarmış yaralarını. Dayanamamış bir gün karakola gitmiş. Demiş ki "**böyleyken böyle. Bu ademin niyeti kötü, beni öldürecek!**" Polis aynı polis, "**evine dön karı-koca arasında olur böyle şeyler**" öğüdünde bulunmuş utanmadan. Hacire düşünmüş, demiş "**sen dön o eve bakalım kolaysa!**" İsrar etmiş, gitmemiş. Sonunda dayanamayıp, ademi gözaltına almışlar. Tabii ertesi sabah bırakmışlar. Aynı gün yine feci şekilde işkence görmüş, bu kez Kaymakamlığa gitmiş. Kaymakamlıktan sığınmaevine yollamışlar. Ancak sığınmaevinin kapısı da kapanmış yüzüne. "Yerimiz yok" demişler. Hacire akrabalarının yanına sığınmış mecburen. Çocuklarından ayrılmak zorunda kalmış.

Gel zaman git zaman İstanbul Valiliği, Hacire'ye el uzatmaya karar vermiş. "Git muhtarlıktan tamamlama belgelerini gel!" Hacire şaşkın, "nasıl giderim mahalleye, adam beni görürse öldürür!" Valiliktekilerin bürokrat kalın kafaları almamış söyleneni. "Nasıl? Belgesiz iş olmaz!" Hacire mahalleye dönmüş, ademin yanına hem de. Karakol, Kaymakamlık,

Valilik derin bir nefes almış. Umudunu kesmiş dünyadan "öleceksem de çocuklarımla yanında öleyim" demiş.

Arzu Yıldırım ile ölümün hikâyesi

Arzu, imam nikahı ile evlenmiş ademele. Senelerce katlanmış şiddete ama en sonunda Savcılığa gitmiş. "**Başma bir şey gelirse sorumlusu eşimdir!**" demiş. Aradan 2 gün geçmemiş, bir parkta kurşunlarla delik deşik edilen ölü bedenini ve 14 boş kovan bulmuşlar. Kadınların kulaklarında hep o son cümlesi çınlamış, durmuş "Başıma bir şey gelirse sorumlusu eşimdir!"

Bu hikayelerin ardından gökten kaç kadın düşer toprağa bilemeyiz ama şunu iyi biliyoruz: Katili, tecavüzcüyü yaratan, besleyen, teşvik eden erkek

egemen düzen sürdükçe; polisi, jandarması kadını kolundan tutup katilin/tecavüzcünün yanına itmeye; savcısı, hakimi cezaları

azaltmaya, medya şiddeti ve ayrımcılığı toplumun hücrelerine kadar yaymaya devam edecektir. Keza Ayşe Paşalı, Necla Yıldız, Zübeyde Kılıç da şikayette bulunmuş, buna rağmen korumaya alınmadıkları için öldürülmüşlerdi. Necla korunmadığı için Ayşe, Ayşe korunmadığı için Arzu öldürüldü. Ve Arzu korunmadığı için de belki Hacire ile Dilşah da ölecekler! Ve bu durumu bizim kadar iyi bilen devlet pervasız. Bu durum artık "ihmal" olmaktan çıktı, "kast"a döndü.

Adaletle bak!

H. Merkezi: Geçtiğimiz günlerde Van'da yaşanan bir olay kadın sağlığının ne kadar dikkate alınmadığını ve mağdur olmasına rağmen söz konusu kadına her zaman "suçlu potansiyeli" ile yaklaşıldığını gösterdi.

Şiddetli karın ağrısı yaşa-

yan **Süreyya Bora** isimli kadın, hastaneye giderek Doktor **Mirza Aslan** tarafından ameliyat edildi. Evine dönen Bora'nın ağrıları bir süre sonra tekrar aynı şiddetle devam edince yeniden hastaneye gitti ve burada tesadüfen "yumurtalıklarının alındığını" öğrendi.

Bu durum üzerine dava açıldı ve doktor hatalı bulun-

masına rağmen daha önce suç işlemediği gerekçesiyle cezası ertelendi. Bora davasından vazgeçmeyerek, bu kez 70 bin TL'lik tazminat davası açtı. Ancak hâkim, Bora'nın daha önce 2 çocuk sahibi olduğunu ve 70 bin TL'nin Bora'ya "haksız zenginlik" sağlayacağını belirterek, doktoru 10 bin TL tazminata mahkûm etti!

8 Mart'ta alanları daha fazla dolduralım!

Bundan tam 154 yıl önce 1857 yılında New-York'ta 40 bin dokuma işçisi kadının "eşit işe eşit ücret" talebiyle başlattığı direnişte 129 kadın işçi hayatını kaybetmişti. Daha sonra 1910 yılında Kopenhag'da Clara Zetkin önderliğinde toplanan Sosyalist Kadın Enternasyonal, 8 Mart'ı "Dünya emekçi kadınlarının birlik-mücadele ve dayanışma günü" olarak ilan etti. Ve 8 Mart o günden beri dünya gerici-iğine karşı emekçi kadınların seslerini yükselttiklerinde, örgütlenip sömürüye karşı çıktıklarında neleri başarabileceklerinin adı oldu.

Ve 8 Mart'ta tutuşturulan kıvılcım bugünlere kadar taşındı. Novamed'de, TEKEL'de, DESA'da, Yeşil Kundura'da, Çorlu'da, direnen kadınlar, direnişin gücünü eylemleriyle ve kazanımlarıyla bir kez daha gösterdiler.

Savaşımız erkek egemen sistemle...

Yaklaşık 1.5 yıldır fiili olarak yürüttüğümüz kadın çalışmasında başta kendimiz ve yoldaşlarımızda, kadının örgütlenme sorununa bakımımızdaki çarpık yaklaşımlarımızı tespit etmeye, bunların üzerine gitmeye çalışıyoruz. Erkek egemen kültürel şekillenişin saflarımızda da önemli etkilerinin olması, bizleri mücadelemizde en başta da kendimize yöneltti. Çünkü geniş kadın kitlelerini örgütlenme hedefiyle yola çıkarken öncelikle kendimizden, yoldaşlarımızdan başlamamız gerektiğini biliyoruz. Zira kendimiz değişebildiğimiz oranda değiştirebileceğiz. Öğrenebildiğimiz oranda öğreteceğiz.

Geleceği kazanmak için yürüttüğümüz çalışmada kendisi olması bile çok görülen ezilen emekçi kadına ulaşmak, onların kendilerini ifade edebilecekleri alanları, kendi öz örgütlülüklerini yaratmakla mümkün ancak. 8 Mart yaklaşırken emekçi kadınların kendi güçlerinin farkına varmasını, alanlarda seslerini yükseltmesini sağlamak faaliyetimizin ana eksenini oluşturuyor.

Söylenecek sözümüz var

Bir 8 Mart daha yaklaşırken biz emekçi kadınların söyleyecek sözü her gün daha da artıyor. Kadın cinayetlerinin katliam düzeyine çıktığı, yeni çıkarılan yasalarla esnek, kuralsız çalışmanın yaygınlaştırılarak sömürünün daha da katmerleştiği,

etrafımıza örülü dört duvarın daha da kalınlaştırılmaya çalışıldığı, kısacası ayağımızdaki pranganın zincirinin daha da sıkılaştırıldığı bir süreçte karşılıyoruz 8 Mart'ı.

"Biz de varız, bizim de söyleyecek sözümüz var" diyerek haykırmamız, sesimizin daha gür çıkması, bize sunulan kölece yaşamı reddetmemiz, yaşamın her alanında zincirlerimizi kırmakla mümkün ancak.

Taleplerimiz

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününün tüm kadınlar için resmi tatil ilan edilmesini,

Kadına yönelik hayatın her alanında yaşanan

ayrımcılığa ve yok sayılmaya son verilmesini,

Kadına yönelik şiddete karşı etkili çalışmalar yapılmasını,

Ceza Kanunu'ndaki eşitsizliği ve töre baskısını meşrulaştıran gerici-ayrımcı maddelerin tümünün kaldırılmasını,

Erkek egemen sistem eliyle, yargı ve medyanın da kullanılarak fiziksel, cinsel, psikolojik vs. tüm şiddet türlerinin meşrulaştırılmasına son verilmesini,

Kadınlar için danışma merkezleri ve sığınma evleri açılmasını,

Biz kadınlar için istihdam yaratılmasını,

Sağlık hizmetlerinin erişilebilir ve ücretsiz hale getirilmesini,

Başta ev emekçisi ve genç kadınlar olmak üzere bizlerin çalışma yaşamına katılımımızın artırılması için projeler

üretilmesini,

Esnek ve kayıtdışı çalışmanın yasaklanmasını,

Çocuk, hasta, yaşlı bakımı işi, kadınların sorunu olmaktan çıkarılmasını,

Ev emekçisi kadınlar dahil olmak üzere çalışan tüm kadınlar için her işyeri ve semtte kreş açılmasını,

Kreş hakkının yalnızca çalışan kadınlar için değil, çalışan erkekler için de geçerli olmasını,

Evlilik, hamilelik ve çocuklu olmak gibi nedenlerin işe girişte bize engel yapılmasının ve işten atma nedeni olmasının yasaklanmasını,

Kadınların emzirme izni ve özel günlerinde izin almaları hakkının gasp edilmesine son verilmesini,

Ev emekçisi, ev eksensiz; fabrika, atölye, merdivenaltı işletme ve kamuda çalışan tüm kadınlar için sosyal güvence sağlanmasını,

Tarım işçilerinin sendikalaşmasının yasal zemini oluşturulmasını, tarım işçilerini tanımlayan ve yasal haklarını güvence altına alan kapsamlı bir yasa çıkarılmasını ve barınma sorununun çözülmesini,

Çalışma yaşamında kadın kimliğinin aşağılanması yönündeki hakaret ve tacizlere karşı gerekli önlemlerin alınması, cezalandırılması ve özel tazminat sebebi sayılması,

Kadınların sınıf örgütlerinde, sendikalar ve partilerinde tam eşitliği, örgütlenme ve yönetim kademelerinde yer almasını sınırlayıcı tüm koşulların ortadan kaldırılmasını,

Torba Yasa ile gasp edilen haklarımızın ve daha da esnek-güvencesiz hale getirilen çalışma yaşamımızın korunmasını,

Başta varlığı inkar edilen Kürtçe olmak üzere tüm anadillerin resmi dil haline getirilerek biz kadınların asimile edilmesine son verilmesini ve dil konusunda mağdur olmamızın engellenmesini,

Kürt olduğumuz için, mücadele ettiğimiz için militarizmin cinsel işkence, intihara sürüklenme vs. yöntemlerle gerçekleştirdiği saldırılara son verilmesini İSTİYORUZ VE BU TALEPLERİMİZİN ANCAK GÜÇLÜ BİR KADIN DAYANIŞMASI VE ÖRGÜLÜLÜĞÜ İLE KAZANILACAĞINA İNANIYORUZ.

Yeni Demokrat Kadın

Her olayın bir de kadın yüzü vardır!

"Üzmez'i aklayan Adli

Tıp, bu suçu da aklar!"

H. Merkezi: 2010 yılının Ekim ayında Manisa'nın Turgutlu ilçesinde yaşanan çocuğa yönelik cinsel istismar olayında yargı rengini belli etmeye devam ediyor. Mahkeme; 3 ilköğretim öğrencisi çocuğu alıkoyan ve nereli olduklarını sorduktan sonra Uşaklı çocuğu evine gönderip, Mardinli çocuklara tecavüz eden ve aynı zamanda Ülkü Ocakları üyesi olan faşist tecavüzçü Kadir Sakallı'nın önce "basit tecavüzden" yargılanmasını (yani mahkeme çocuklara Kürt olduğu için de tecavüz ettiğini kabul etmiyor) istedi.

Mahkeme şimdi de cinsel istismara maruz kalan çocuklar için Manisa Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde alınan ve çocukların ruh sağlığının bozulmuş olduğunu kanıtlayan 2 belgeyi tanımayıp, çocuklar için Adli Tıp Kurumu 6. İhtisas Dairesi'nden rapor istedi. Hasta tutsaklar için ölüm fermanı veren, Münevver Karabulut cinayetinde farklı raporlar hazırlayan ve de Vakıf yazarı Hüseyin Üzmez'in cinsel istismarda bulunduğu B.Ç için "ruh sağlığının bozulmadığı"nda karar kılan 6. İhtisas Dairesi bu!

Mağdur çocukların avukatı **Mizgin Irgat**, "Çocukların tekrar rapora gitmesi olayı tekrar yaşamaları demektir. Üzmez'i haklayan bir Adli Tıp Kurumu gündemde olmayan ve takibi bile yapılmayan bu yüz kızartıcı suç aklamaya çalışacaktır" diyerek endişelerini dile getirdi.

Öğrencilere cinsel saldırılar sürüyor

H. Merkezi: Öğrenci eylemlerinin ve tepkilerin artmasının ardından öğrencilerle biraraya geleceğini ilan eden başbakan, 27 Ocak'ta Erzurum'da seçme öğrencilerle görüşti. Genç-Sen ve gençlik örgütleri bu durumu protesto etmek için aynı gün İstanbul, Ankara ve Erzurum'da eylem yaptı. Erzurum'a gidişi engelleyen kolluk kuvvetleri, İstanbul ve Ankara'daki eylemlere saldırdı.

İstanbul'da İTÜ önünde eylem yapılan eylemde, polis yine öğrencilere sokak ortasında işkence yaptı ve kadınların özellikle karnı ve bel bölgelerine tekmelerle vurdu. Ardından yaklaşık 30 öğrenciyi gözaltına aldı.

Gözaltına alınan öğrencilerden 3 kadın, İstanbul Emniyet Müdürlüğü Güvenlik Şube'ye götürüldüler. Tazyikli sudan sırlıklam olan genç kadınlardan biri avukatının getirdiği temiz çamaşırları giymek istedi. Yalnızca üzerindeki ıslak pantolonu değiştirmek isteyen genç kadın, polis zoruyla çırpı-lak soyuldu ve küfür/hakaret eşliğinde defalarca yere çömelip kalkması istendi. Daha sonra arkadaşlarına durumu anlatan genç kadın polisle tartışmaya başladı. Bunun üzerine genç kadın zorla nezarethaneye götürülen polis, burada genç kadını bir kez daha taciz etti. Genç kadının tepki göstermesi üzerine iyice arsızlaşan polis, "taciz yapmadığım bir şey değil. Daha beterini de yaptım. Yaparım da, görürsün" diye tacizini sürdürdü.

Olayların ardından genç kadın savcılığa başvurarak polisler hakkında suç duyurusunda bulundu.

8 Mart'a çağrı

Kartal: 6 Mart'ta Kadıköy'de yapılacak olan mitinge Yeni Demokrat Kadın'ın da içerisinde bulunduğu devrimci, demokratik kitle örgütleri 13 Şubat Pazar günü düzenlenen basın açıklamasıyla çağrı yaptı. Basın açıklamasını okuyan **Arzu Aksakal**; üretimden, sanattan, ekonomiden, uzak tutulan kadınların kapitalist sistemin sömürü alanların-

dan birine dönüştürüldüğünü söyledi. Bu sistem varlığını sürdürdüğü sürece cinsel, ulusal ve sınıfsal sömürünün süreceğini belirtti. Basın açıklaması "Vardık, varız, var olacağız", "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "8 Mart kızıldır, kızıl kalacak", "Biji heşti adere" sloganlarıyla sonlandırıldı. Basın açıklamasının ardından kitle örgütleri İskele Meydanında toplu bildiri dağıttı.

“Kadının statüsü” Aralık’ta da değişmedi

Kadının Statüsü Genel Müdürlüğü geçtiğimiz günlerde “Türkiye’de Kadının Durumu Aralık 2010” raporunu tamamlayarak kamuoyuna sundu. Raporu incelediğimizde, oranlara, verilere göz attığımızda “bildiğimiz” bazı gerçeklerin vahametini bir kez daha görmek mümkün... Ancak bu oranların sadece resmi rakamlar olduğunu bir kez daha hatırlatalım.

Kadının eğitim ve sağlık hakkı

Rapora göre halen 4 milyon kadın okuma-yazma bilmiyor. Bakın, ilkokuldan ayrılmış/liseye gidememiş değil, 4 milyon kadın hiç okuma-yazma öğrenememiş. Bu 4 milyonu, 2.5 milyonu 50 ve üzeri yaşlarda ve 220 bini de 16-24 yaşları arasında olan kadınlar oluşturuyor.

İlköğretimde kız çocuklarının okullaşma oranının en düşük olduğu iller Bitlis (% 84.27), Van (% 84.57) ve Hakkari (% 85.05), en yüksek olduğu iller ise Ankara (% 99.31), İzmir (% 99.18) ve Mersin (% 99.01) olarak belirlendi. Özellikle okul terklerinin kız çocukları arasında erkek çocuklarına göre daha yüksek olduğu, 5. ve 6. sınıflarda bu oranın yoğunlaştığı görülüyor. Ortaöğretimde 2009-2010 öğretim yılında net okullaşma oranı % 64.95 iken, bu oran erkekler için % 67.55, kızlar için % 62.21 olarak hesaplandı. Buna göre, ortaöğretime devam eden 4 milyon 240 bin 139 öğrencinin % 45.7’sini kız çocukları oluşturuyor. Kadının durumuna dair eğitim tablosunda artış gösteren yalnızca iki konu var. Biri YİBO’ların sayısının 3 kat artması, ki YİBO’ların asimilasyondaki rolünden daha önceki yazılarımızda bahsetmiştik.

Diğer bir artış da kadın öğretmen sayısında. Kadının toplumsal olarak sırtına yüklenen çocuk bakımı işinin (eğitim olsa da, meslek sahibi olsa da) sürdürdüğünü ve meslek seçimlerinin de bu yönlü yapıldığını eğitim-öğretimdeki kadın öğretmen oranından anlayabiliriz. 2009-2010 öğretim yılında, okulöncesi eğitimde çalışan 42 bin 716 öğretmenin

% 95’i (40 bin 647), ilköğretimde çalışan 485 bin 677 öğretmenin % 52’si (252 bin 729), ortaöğretimde çalışan 206 bin 862 öğretmenin ise % 41.9’u (86 bin 688) kadınlardan oluşuyor.

Ergenlik çağından başlayarak her dönemde daha fazla sağlık hizmetine gereksinim duyan kadınlar için hizmet açığının erkekler göre daha fazla olduğuna işaret edilen raporda, özellikle üreme sağlığı hizmetlerinin yaygınlaştırılması ve hizmet kalitesinin yükseltilmesi gerektiği vurgulanıyor.

Anne ölüm oranının 100 bin doğumda 18.2 olduğu da belirtiliyor raporda.

Kadın istihdamı ve kayıtdışı çalışma

Rapora göre 100 kadından sadece 12.8’i kendi hesabına çalışan işveren kurumunda bulunurken, 51.1’i herhangi bir ücret ya da yevmiye karşılığında, 34.8’i ücretsiz aile işçisi olarak çalışıyor. Türkiye’de kadın istihdamının, temel sorun alanlarından biri olarak varlığını sürdürdüğü söylenen raporda, kadınların işgücüne katılma oranının 1990’da % 34.1, 2002 yılında % 26.9, 2004 yılında % 25.4, 2009 yılı için % 26 olarak gerçekleştiği kaydedildi. İşgücüne katılmayan 100 kadından 62’si işgücüne katılmama nedeni olarak “ev kadını” olmalarını gösteriyor.

Rapora göre, kayıtdışı çalışma Türkiye genelinde % 43.8 oranında. Kayıtdışı çalışma kırsal yerlerde % 68 (kadın % 87.6, erkek % 57.3) ve kentsel yerlerde % 30.9 (kadın % 34.8, erkek % 29.7). Bu oran tarımsal faaliyetlerde yaklaşık % 85.7 iken, tarım dışı faaliyetlerde yaklaşık % 30. Tarımsal faaliyetlerde çalışanların % 21.9’unu erkeklerin,

% 78.1’ini kadınların oluşturduğunu düşünürsek, emekçi kadının devasa kayıtdışı oranını yaklaşık olarak buluruz.

Kentte yaşayan en az lise mezunu olan genç kadın nüfusundaki işsizlik oranı % 20.8, aynı durumda olan erkekler için ise % 12.6. Raporda, aile yaşamında çocuk, yaşlı ve hasta bakımı gibi yükümlülüklerin kadın ile eş veya devlet arasında paylaşılmadığı, Türkiye’de kreş, gündüz bakımevi gibi sosyal destek kurumlarının yeterli sayıya ulaşmadığı da düşülen anekdotlardan...

Kadın ne yönetici ne siyasetçi...

Günümüzde kadının siyasal yaşama katılımının hala erkeklerle eşit düzeye gelemediğine işaret edilen raporda, özellikle seçilme hakkından yararlanma ve siyasal karar mekanizmalarında yer alma konusunda eşitsizliğin çok belirgin bir biçimde varlığını sürdürdüğü ve kadınların erkeklerin çok gerisinde kaldığı vurgulanıyor.

29 Mart 2009 yerel seçimlerinde, ülke genelindeki toplam 2 bin 948 belediye başkanının sadece 27’sinin (% 0.9) kadın olduğu hatırlatıldı. Bu kadınlardan sadece 2’sinin il belediye başkanı olduğuna değinilen raporda, 31 bin 790 Belediye Meclis üyesininse bin 340’ının (% 4.21) kadınlardan oluştuğu belirtildi.

Üniversitelerde kadın öğretim elemanı oranı yaklaşık % 41.5. Profesörler içerisinde kadın oranı % 27.4, doçentlerde kadın oranı % 31.6, öğretim görevlileri arasında kadın oranı ise % 38.5. Ayrıca, 154 üniversitenin 8’inde kadın rektör görev yapıyor. Görüldüğü üzere yönetici olmak için yukarı katlara çıktıkça kadın sayısı düşüyor.

“Torba yasa cinsiyetçi yapıyı besliyor!”

H. Merkezi: Sosyalist Feminist Kolektif üyesi kadınlar, 5 Şubat günü Kadıköy’de bir araya gelerek torba yasa karşı eylem yaptılar. Kolektif üyesi kadınlar torba yasa kapsamında kadınların aleyhine işleyecek düzenlemelere ve genel olarak cinsiyete bağlı işbölümünü güçlendiren toplumdaki cinsiyetçi yapıyı daha da pekiştiren maddelere dikkat çektiler.

Kadınlar özellikle esnek çalışma, hasta bakımı, ebeveyn izni, emeklilik, iş güvencesi, meslek eğitimi gibi alanlarda yapılan düzenlemeleri eleştirdiler. Kadınlar taleplerini, “**Hem evde hem işte çalışıyoruz, çifte mesai yapıyoruz, erken emeklilik istiyoruz**” “Ev kadınlarına elli yaşında emeklilik hakkı”, “**İş arayan kadına işsizlik maaşı**”, “Mesleki eğitime evet-kadın mesleklerine hayır” gibi sloganlarla dile getirdiler.

Eğitim-Sen’den kadın kurultayı

H. Merkezi: 50 bin kadın üyesi ile kadın katılımının en yüksek olduğu sendika olan Eğitim-Sen, 2004 yılında yaptığı 1. Kadın Kurultayı’ndan sonra 2. Kadın Kurultayı’nı **9-10 Şubat** tarihlerinde Başkent Öğretmenevi’nde 200 delegenin katılımıyla gerçekleştirdi. Kurultayın ardından açıklanan sonuç bildirgesinde kapitalist sistemin varlığını sürdürmesinin yeni biçimi olarak esnek, kuzalsız, güvencesiz çalışmalar sonucunda kadın emeğinin daha da sömürüldüğüne dikkat çekildi. Kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetlerinin kadınları derinden yaraladığı belirtilen raporda, Eğitim-Sen’in örgütlenme süreçlerinde olduğu kadar toplumsal cinsiyet eşitsizliği alanında da çalışma yürüten bir örgüt olduğu ifade edildi.

“Tecavüzcüler cezalandırılınsın”

Kasım ayında 17 yaşındaki lise 3. sınıf öğrencisi Z.D. adlı bir kız çocuğu, 3 çocuk babası Murat Karataş tarafından kaçırılarak, tecavüz edilmişti. Tecavüze ilişkin Siirt Ağır Ceza Mahkemesi’nde 9 Şubat’ta görülen ilk duruşma öncesinde Siirt Demokrasi Platformu tarafından Adliye Sarayı önünde basın açıklaması yapıldı.

Demokrasi Platformu Dönem Sözcüsü **Gülhan Tekin** yaptığı açıklamada, insanlık ayıbı olan tecavüzleri lanetlemeye ve teşhir etmeye devam edeceklerini söyleyerek taciz ve tecavüzlerin 5 bin yıllık bir kültürün ürünü olduğunu belirtti. Siirt’teki sivil toplum örgütleri ve Siirt halkı olarak diğer insanlık ayıbı davalarda olduğu gibi, bu davanın da takipçileri olacaklarını ifade eden Tekin, bir insanlık suçu olan tecavüz olaylarına karışanların cezalandırılmasını istedi.

“Kadın istihdamı kadının lehine değil”

Çalışan kadının yaşadığı sorunlara ilişkin “*Cinsiyet Eşitsizliği ve Toplumsal Adaletsizlik Kısacasında Kadın İstihdamı*” konulu bir araştırma yapan Sendika Uzmanı **Dr. Handan Çağlayan**, araştırma üzerinden elde ettiği bilgilere dair değerlendirmelerde bulundu. Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) ve raporlarına göre, dünya genelinde çalışabilir durumdaki iki kadından birisinin işgücüne katıldığını belirten Çağlayan, Türkiye’de ise, bu oranın yüzde 26 civarında kaldığını söyledi. Çağlayan, “Dahası kadınların işgücüne katılımı, kırdan kente göçe paralel olarak sürekli bir düşüş eğilimi gösteriyor. Yakın zamana değin, kadınların en fazla istihdam edildikleri alan, tarım alanıydı. Tarımda ücretsiz aile işçisi statüsünde olan kadınlar, kentlere geldiklerinde çalışma yaşamının dışına düştükçe, kadınların işgücüne katılım oranı da düşmüştür” diye konuştu.

Kadın istihdamı konusuna hükümetin yanı sıra işveren örgütlerinin de ilgi göstermeye başlamasının düşündürücü olduğunu belirten Çağlayan, “*Nitekim işveren örgütlerinin, çalışma ilişkilerinin esnekleştirilmesine dönük çabalarıyla, kadın istihdamına yönelik ilgilerinin eş zamanlı gelişmesi düşündürücüdür. Kadın istihdamına olan ilgi aslında kadının lehine değil*” değerlendirmesinde bulundu.

Çağlayan, “4857 sayılı İş Kanunu’yla çalışma yaşamımıza resmen giren esnek çalışmanın alanının, Torba Yasa Tasarısı’nda görüldüğü üzere genişletilmesine yönelik girişimler var. İşverenler ise, bir yandan esnek çalışmayı savunurken diğer yandan kadın istihdamının arttırılmasını dert ediniyor. Çünkü kadınların esnek çalışma alanında farklı tarzda, ama daha yoğun sömürüsü söz konusu” dedi.

Yeni dönem, yeni saldırılar... güçlü bir karşı koyuşun zamanıdır!

Soruşturmasıyla, gazıyla, copuyla, bakanların, vekillerin okul ziyaretleriyle, sivil ya da resmi polisiyle bir "eğitim öğretim" dönemini daha geride bırakmış bulunuyoruz. Liselerin ve birçok üniversitenin açıldığı, yani okullarımızda yeni bir saldırı dalgasının devreye sokulmak üzere olduğu günlerden geçiyoruz.

Hepimizin ayan beyan gördüğü gibi öğrenci gençlik '68 hareketi kadar olmasa da yeni bir döneme girmiş bulunuyor. Kâr hırsıyla tutuşan egemen sınıfların ellerini ovuşturarak eğitim alanına el atmasından bu yana işletilen, **Bologna** süreci olarak da adlandırılan süreç bu noktaya geldi. Ülkemizde ve dünyada kıvılcım olma özelliğini taşıyan öğrenci gençlik cephesinden sesler, burjuva-feodal medyanın bile günlerce gündemine girecek kadar yükseldi. Daha okulların açıldığı ilk günlerde YÖK genelgesiyle egemenler tabloyu açığa serdiler ve sonraki süreç de bu başlangıca uygun bir gelişim gösterdi.

Genç-Sen'li öğrenciler Dolmabahçe'de yoğun bir saldırıya maruz kalırken, aynı günlerde **Burhan Kuzu** ve **Süheyl Batum** önemli bir geleneğin mirasçısı Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde arkalarında yığınla polisle konuşmaya çalıştılar. Günlerce tartışılan bu olayın ardından Beyazıt'taki sınırsız polis araması uygulaması, ODTÜ'de 2000'i aşkın polisle gerçekleşen azgın saldırı tartışmalarına rağmen hayata geçirildi.

Halk gençliği her zamanki gibi yoğun bir ideolojik bombardımana maruz kaldı. Tartışmaların eksenini öğrencilerin taleplerinden, protestoların nedeninden sürekli olarak uzaklaştırılmaya çalışıldı. Demokratik olma oyunu ideolojik bombardımanın en önemli parçasıydı. Öğrenci düşmanlığıyla ün salmış uşaklığın erbapları, öğrenci konseylerine kapılarını sonuna kadar açtılar, bizlere şov üstüne şov izlettiler.

Halk gençliğine "alternatif" yaratma konusunda da hemen CHP devreye sokuldu. Halkımız nezdinde yürütülen "**AKP'li olmayacaksın, muhalif olacaksın, sisteme öfkeleneceksen CHP'li ol**" kampanyası halk gençliği nezdinde de yükseltilmeye çalışıldı. "CHP'de olmaz" diyen gençlere ise dolaylı olarak reformist örgütlenmeler ve küçük haşarelikler olarak görülen yumurtalı protestolar işaret edildi. Devrimciler sürece belli yeterlilikleri olsa da müdahil olmalarına rağmen medya bunu yok saydı. Hükümet ise en büyük düşman olarak "terör örgütü" yaftasıyla biz devrimcileri peşinen hedef gösterdi.

YDG olarak bir süredir ana yönelimimiz olan Bologna Süreci'nin yeni bir aşamasıyla karşı karşıya olduğumuz, ekonomik saldırıları artırma planlarının, faşist baskı uygulamalarının artırılması planıyla eşgüdümlü bir şekilde ilerletileceği bir süreç yaşıyoruz. Egemenlerin verdiği mesaj net; "Eğitimi bir hak olmaktan çıkaracağız, diplomalı işsizler ya da ucuz iş gücü ordusu yaratacağız. Baskıları artırarak susturacağız, boyun eğdireceğiz."

Peki bizler bu aymaz mesaja nasıl karşılık vermeliyiz? 5. Konferansımızda da ortaya koyduğumuz gibi karşıımızdaki topyekun ve aralıksız devam eden saldırı dalgasına karşı, taleplerimizi öne çıkartacağımız güçlü bir karşı koyuş artık bir zorunluluk haline almıştır. Örgütlülüğümüz bu zorunluluk çerçevesinde, bir süredir ek-sikleri olsa da ortaya koyduğumuz karşı koyuşun yetersizliğini de göz önünde bulundurarak yeni dönemi bir kampanyayla ele alma kararı almıştır.

Bologna sürecine yönelik bir süredir devam eden yönelimimizi de tekrar yoğun şekilde ele alacağımız kampanyamız, gerek ülkemiz gençlik hareketinin içinden geçtiği dönem gerekse de örgütümüzün içinden

geçtiği dönem düşünüldüğünde çok önemli bir yerde durmaktadır. Örgütlülüğümüzün ortaya koyduğu nicel birikimi, refleksleri gelişkin, hızlı ve yoğun bir karşı koyuşla egemenlerin saldırılarını göğüsleyebilen, halk gençliğine alternatif olma yolunda emin adımlarla ilerleyen bir örgütlü güce dönüş-türmek gerekmektedir.

"**Halka hizmet et!**" şiarını parola eden biz devrimci gençler, halk gençliğine yönelik artırılan bu ekonomik, akademik, demokratik saldırı dalgasına karşı sessiz kalamayız. Faaliyet yürüttüğümüz liseler, üniversiteler başta olmak üzere halk gençliğinin olduğu her yerde koşullar doğrultusunda gündemleştireceğimiz kampanyamızla YÖK'ün değişimi ya da kaldırılması üzerinden öne sürülen demokrasi masalına kanmadığımızı göstereceğiz. Sistem içi alternatiflerin bizim taleplerimizi hiçe saydığı bilinciyle, saldırı dalgasına karşı tek alternatifimizin devrimci mücadele olduğunu bir kez daha ortaya koyacağız. Demokratik halk üniversiteleri hedefimiz için yeni bir adım daha atacağız, eşit parasız bilimsel anadilde eğitim talebimizi daha güçlü haykıracağız.

Tüm YDG'lileri kampanyamız için yoğun bir emek vermeye, halk gençliğini de örgütlenmeye, kampanyamıza destek olmaya, birlikte karşı koymaya çağırıyoruz.

(Bir YDG'li)

Van'da AYÖP'ten anlamlı eylem

H. Merkezi: Yaptıkları eylemlerle ataması yapılmayan öğretmenlerin yaşadıkları sorunlara dikkat çeken AYÖP, eylemlerine hız vermiş durumda. Kürt coğrafyasında da oldukça iyi bir örgütlülüğe sahip olan AYÖP, zaman zaman yapmış olduğu merkezi mitinglerle bazen de yapmış olduğu bölgesel mitinglerle sorunu gündemde tutmaya çalıştı. Platform'un Van'da yaptığı son eylemi de oldukça renkli ve ders vericiydi. AYÖP Van temsilcisi **Selhan Taş** açıklamanın yapılacağı yere 3 tekerlekli ve halk arasında hamal arabası olarak tanımlanan arabasıyla geldi ve açıklamayı arabasının üzerine oturarak okudu. Taş bu eylemi Erdoğan'la jaguarla görüşmeye giden öğrenciyi protesto etmek için yapmıştı. Uzun yıllardır hem okuyup hem de çalıştığını ifade eden Taş, ancak harcadıkları emeklerinin karşılığını alamadıklarını ifade etti. Okullarda yüz binlerce öğretmen açığının olmasının yanında yüz binlerce öğretmenin işsiz bırakıldığını, atamasının yapılmadığını ifade ederek bunun kaderleri olmadığını ve durumu değiştireceklerini söyledi.

Bizler üniversite öğrencileri olarak söz-yetki-karar hakkımız için mücadele ederken YÖK 2005 yılında **Öğrenci Temsilci Konseyi** (ÖTK)'yle çıktı karşımıza. YÖK tarafından kendine bağlı bir öğrenci temsilciliği oluşturuldu. ÖTK'ların o süreçte ne amaçla kuruldu-

ÖTK'lar kimi temsil ediyor

ğunu ve misyonunun ne olacağı sorusuna yanıtı ise Bologna Süreci ve Türkiye'nin bu projedeki eksikliklere bakıldığında rahatça görebildik. 2002 yılında ülkemizin dahil olduğu Bologna Projesi'nin sosyal boyutunu örmede sınıfta kaldığı ve elbette bunun nedeni olarak da üniversite öğrencileriyle sosyal diyalogun olmadığı vurguları sıkça yer almaktaydı. Bu ko-

nuda AB ülkeleri süreçle ilgili kendine bağlı olmamakla birlikte temsiliyetini kabul ettiği öğrenci örgütleriyle toplantılar olarak diyalog zemininin oluşturulduğu ifade ediliyordu. Ülkemiz de sınıfta kaldığı bu konuya çözüm olarak kendine bağlı, kriterlerinin

kaldırılmasıyla YÖK tarafından belirlendiği bir örgütlenme kurdu. Temsilci olabilmenin koşullarından en öne çıkanlar ise not ortalaması ve daha önce üniversiteden herhangi bir disiplin cezası olmaması idi.

Bu gerici kurumun temsiliyeti geçtiğimiz günlerde bir öğrencinin Cumhurbaşkanı Gül ile yaptığı toplantıya jaguarıyla gelmesiyle, YÖK başkanıyla yapılan toplantı sonrasında katıldıkları televizyon programında yaptıkları ırkçı, şovenist konuşmalarla bir kez daha ortaya çıkmış oldu. Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim mücadelesi vermek demokrat olmanın en temel gerekliliğiyken yaptıkları açıklamaya gericilikleriyle ve şovenistlikleriyle dudak uçurtan bir noktadalar. Bizleri yani devrimci ve demokrat öğrencileri ise en demokratik

haklardan biri olan eylem yapma hakkımızı kullandığımız için provokatör olarak ilan ediyorlar. Yani şaşırtıcı olmasa da devletin ağzıyla konuşmaktalar.

Özetlersek 2009 Bologna Süreci toplantısıyla daha da belirginleşen saldırıları daha hızlı hayata geçirmek ve ÖTK'larla yapılan toplantılarla ileri demokrasi yamasını yapmaya çabalamak ülkemiz egemenlerinin çabalarıdır. Bizler ise temsilcimiz olarak gösterilen egemen sistemin gericiliğine bulanmış ÖTK'ların niteliğini çok iyi biliyoruz. Bir dizi toplantı da alsalar, "seçimle geldiler" diye bağırırsalar da bizler öğrencilerin gerçek anlamdaki söz-yetki-karar ve örgütlenme hakları için sonuna kadar mücadele etmeye devam edeceğiz.

(İstanbul'dan bir YDG'li)

Doğayı savunan öğrenciler ayaklar altında

H. Merkezi: Karadeniz Teknik Üniversitesi'nde rektörlük binası önünde oturma eylemi yaparak harç paralarını protesto eden öğrenciler, Çevre ve Orman Bakanı Veysel Eroğlu'nun da

katıldığı, Doğu Karadeniz Bölgesi Taşkınları Sempozyumunu protesto etmek için sempozyumun yapılacağı salona doğru yürümek istediler.

Ellerinde "AKP, üniversitelerden defol" yazılı pankart taşıyan ve "Eroğlu üniversiteyi terk et" diye slogan atan öğrencilerin yürümesine polis izin ver-

medi. HES'lere karşı çıkarak, Çevre ve Orman Bakanı'nı da protesto eden öğrencilere polisin saldırısı çok sert oldu. Kolluk kuvvetleri, öğrencileri yerde sürükleyerek gözaltına almaya çalışırken, yerde sürüklenen öğrencilere tekmelemlerle saldırdı ve göstericilerin üzerine ayaklarıyla basacak kadar pervazsızca

şiddet uyguladılar. 20'den fazla öğrenci gözaltına alındı. Eroğlu ise sempozyumda yaptığı konuşmada HES'lere övgü yağdırdı. HES'lerle ilgili konuşan bakan utanmazca Trabzon ve Rize'de yeni projelere başladıklarını ve Mayıs ayında bu projelerin temellerinin atılacağını söyledi.

“Hedefler ve projeler yapılan icraatlardan daha çok anlatılmalıdır.”

12 Haziran seçimleri yaklaşırken, devlet partileri yavaş yavaş seçim politikalarını açıklamaya başladılar. Seçim politikaları en dikkatle izlenilmesi, araştırılması gerekeni şu an hükümet partisi olan AKP'dir.

AKP Seçim Koordinasyon Merkezi Başkanı **Mustafa Ataç**, AKP'nin seçimde “başarılı olmasını” her ne kadar “*AK Parti'nin başarısının birinci sebebi Başbakanımız Erdoğan. İkinci sebep teşkilatlarımızın çok organize çalışması, üçüncüsü de yaptığımız icraatlardır*” diyerek üç koşula bağlasa da gerçeklik bununla sınırlı değil elbet. Söylenlerin de gerçekliği var ancak, tek başlarına değil!

Aslında AKP, 12 Haziran 2011 seçimlerine 29 Mart 2009 yılından bu yana hazırlanıyor. AKP Genel Başkanı ve Başbakan R. T. Erdoğan, seçimlerin hemen ardından bölgelere “hazırlanın” talimatını vermişti. Tüm bölgeler hazırlıklarını tamamladı ve 2010'un Aralık ayının sonunda 21 maddelik “**AK Parti 2011 Seçim Stratejisi Taslağı**”nı oluşturarak, çalışmalarına başladı.

Bu konuda öne çıkan bazı başlıklar var ki, günümüzde yaşanan gelişmeleri yorumlarken bu başlıklar bize çok yardımcı olacaktır.

Demokrasi, insan hakları, adalet ve AKP

“-2011 seçimlerinde en önemli seçim vaadi yeni Anayasa, Hukuk Devleti ve herkesin “birinci sınıf vatandaş” olduğunun hissettirilmesi olmalıdır. Adalet kavramı ön plana çıkarılmalıdır.”

-2011'de kamuoyu algısı; demokratikleşme, insan hakları, dış politika konularıdır.

-Hedefler ve projeler yapılan icraatlardan daha çok anlatılmalıdır.”

AKP'nin seçim stratejisinde öne çıkardığı kavramlar yine demokrasi, insan hakları ve adalet olacak. Bu söylemler, ülkede en çok özlem duyulan, ancak devrim gibi güçlü bir değişim olmaksızın gerçekleşmesi pek de mümkün olmayan değişikliklerdir. Keza AKP 8-9 yıllık sürecinde hep bu konuları ön planda tutmuş, gerek “açılımlar” gerek “demokrasi havarisi” söylemlerini kullanmıştır. Hem de pratikte bunun tersini icra etmesine ve bu kavramları ayaklar altında çiğnemesine rağmen...

Dikkatinizi çekmiştir; “bi-

rinci sınıf vatandaş haline getirilmesi” değil, “birinci sınıf vatandaş hissettirilmesi” kavramı kullanılıyor. Sonuçta bu, bilinçli bir tercih elbette! Zengin-fakir ayrımını yok sayan, sınıfların kalma-đını iddia eden, aç insana “hayır sen bilmiyorsun, toksun sen” hipnozunda bulunan bir politika izleniyor. Keza 2. maddede de “algı yaratmanın” önemli olduğuna vurgu yapılıyor. Ya 3. Maddeye ne demeli! Ne kadar çok AKPvari bir politika değil mi? Yani bu şu anlama geliyor; gayet açık bir biçimde yine sözler ve vaatler verilecek, yine halka sadaka dağıtılacak ama halkın yararına bir “icraat” söz konusu olmayacak!

Bu politikanın günümüzde yansımalarını gösteren art arda olaylar yaşanıyor ve önümüzdeki süreçte de bu olaylar gündemde tutulmaya devam edilerek AKP'nin stratejisinin hayata geçirileceğini söylemek, tahmin olmayacak elbette!

Galatasaray Stadyumu meselesi

Geçtiğimiz günlerde gündeme gelen yeni yapılan Galatasaray Stadyumu'nun açılışında yaşananları biliyoruz. Ama dikkat çekmek istediğimiz nokta yaşanan protesto değil, AKP'nin bu stadyuma neden bu kadar önem verdiği ve halkın parasını buraya harcadığıdır. Futbolun bir seçim aracı olarak kullanılması ve Galatasaray'a ve futbola sempati duyan kesimi hedeflemesi ihtimal değil mi? Gerçi sonrasında Erdoğan yapılan protestolardan bozulmuş, ve artık Erdoğan'da bir sendrom haline gelen asabilikle protesto eden taraftarlara “size yaptığımız 700 milyon dolarlık yardım haram olsun” çıkışı yapmıştı.

Dolmabahçe'de rektörle, Erzurum'da öğrencilerle

Daha önce sanatçı-aydınlarla, kadın kurumlarıyla yemekli, şaşaalı toplantılar yapan Erdoğan, son zamanlarda yine yoğun. AKP'nin çok önemli bulduğu eğitim meselesine dair önce rektörler ve sonra da öğrencilerle görüştü. Peki neden? Üniversiteler, ülkenin hem gençlik dinamiğinin hem sınıflar ve klikler arası ideolojik mücadelelerin hem de rant sağlanacak önemli bir kaynağın sağlandığı yerlerdir. Elbette bu yerlerin etkili kesimleri ile görüşmek ve gen-

çliğe yönelik saldırıları beraber örgütlemek önemli.

Seçim stratejisinde yer alan “**Yapılan demografik analizlerden yola çıkarak genç seçmen potansiyeli göz önünde bulundurulmalı ve muhakkak gençlik adına bir şeyler yapılmalıdır**” maddesi öğrencilerle yapılan toplantıyı açıklayan da bir yerde duruyor.

Artan öğrenci eylemlilikleri ve devletin kolluk kuvvetlerinin sektirmeden her eyleme saldırması sonucu birçok öğrenci eylemi gündeme gelmişti. Bu durum hem öğrenci gençlikte bir kırılmaya, hem de halkta hükümete karşı belli bir tepki yarattı. AKP kurmaylarının ve özellikle “baba-can” Erdoğan'ın 1-2 öğrencinin (gerçekte öğrenci gençliği temsil etmeyen, altında ciplerle gezen kişilerden de oluşsa bu kişiler, önemli olan bu gösterinin yapılması) başını okşaması ile bu tepkinin önu alınabilirdi ancak. Maazallah, seçimler yakın! Gerçi 1-2 öğrencinin başı hükümet tarafından okşanırken, dışarıda kalan ve protesto eden öğrencilerin başlarının polis copu ile “okşandığını” unutmayalım. Bu kadarına da müsaade edemez egemenler!

Açılıştan açılışa koşturmaca

Erdoğan'ın AKP'nin “başarısı”nda önemli bir baş aktör olduğu biliniyor. Bu durumda en büyük etken de kuşkusuz başbakanın “yorulmak bilmeden” o açılıştan bu açılışa koşturmasıdır. “Yapılan icraatlardan çok hedeflerden” bahsedilen yer olan açılışlarla, halka şöyle bir izlenim -özellikle bu kelimeyi kullanıyoruz, **İZLENİM**- vermeye çalışılıyor: **Gelişiyoruz, durmadan geliştireceğiz! İş sahaları açıyoruz, ülkeyi dış bağımlılıktan kurtarıyoruz! Türkiye Cumhuriyeti'ni dünyanın sayılı ekonomilerinden biri haline getiriyoruz!**

Kuşkusuz bu açılışlarda Erdoğan'ın bizzat bulunması, AKP'ye ciddi bir seçim yatırımı oluyor. Çünkü halkın alışkın olduğu, “koltuğunda oturan ve durmadan televizyonlara demeç veren başbakan, bakan” imajını yıkarak halka yakın olduğunu, onların ayaklarına kadar gittiğini göstermeye çalışıyor. Halkımız, “çalışan, emek veren insanı” sever. Ayrıca Erdoğan bu açılışlarla, halka çok sık hitap etme ve propaganda yapma zemini buluyor! Bu açılışların aynı zamanda patronlarla da “dostluğunu” artıran

bir yönü de var elbette. Bu madalyonun bir yüzü... Mesele seçimsel gerisi teferruat mıdır? Erdoğan'ın açılışına yetiş-tirmek için işçiler acele ettirilirken burada iş cinayetine kurban giden işçiler, teferruat mıdır?

Referandum meselesi

12 Eylül 2010'da yapılan referandum, aslında AKP açısından bir anlamda da seçim provası gibi oldu. Oy toplamak için kullanılması gereken argümanlar biraz daha açığa çıktı. Başbakan referandum sürecinde, 12 Eylül döneminde idam edilen bir faşistin ve bir devrimcinin son mektuplarını okuyup ağlamıştı. Bu dönemde yine aynı argümanlar kullanılacak ve "liberal demokrat" imajı hatta utanmasalar "devrimci" imajı yaratacaklardır.

Hrant Dink davası

19 Ocak 2007 tarihinde Agos önünde katledilen Hrant Dink davası 4 yıldır sürüyor. En son 7 Şubat'ta gerçekleşen duruşmaya kadar davayla ilgili hiçbir olumlu gelişme yaşanmamıştı. Hatta katil maşa Ogün Samast'ın, ironik bir biçimde, "taş atan çocuklar yasası" ile serbest bırakılması gündeme getirilmişti.

Şimdi ne oldu da davanın seyri değişti? Elbette yapılan eylemler, oluşturulan kamuoyu bu konuda bir baskı yarattı. Zaten Hrant Dink davasına karşı oluşan bu duyarlılığa karşı tepkisiz/sessiz kalması -ki bu sessizlik, iktidarın katillere oluşturduğu koruma sessizliği- hükümeti yıpratana bir yerde duruyordu. AKP'nin "adalet" kavramını ön plana çıkarma kaygısı, kuşkusuz dava sürecini etkiledi ve önümüzdeki süreçte de etkileyebilir. Hrant'ımızı katleden zihniyetin korucuları; bakarsınız, önümüzdeki süreçleri Hrant için de gözyaşlarının bile kendinden tiksinsinmesine neden olacak bir şekilde sahte ağlama krizleri geçirebilirler!

Mısır'a modellik yapma

Domino taşları misali Arap halkının Tunus, Mısır, Yemen, Cezayir'de ayaklanması ve sokakları zapt etmesinin ardından diktatörlerin sallanan tahtları, tüm emperyalistleri ve bilim uşaklarını korkuttu. Bu ayaklanmaların belli bir önderlikten yoksun oluşunun yarattığı boşluğun farkında olan emperyalistler, şimdiye kadar "can-çiğer kuzu sarması" oldukları diktatörlerin ipini çekmekte tereddüt bile etmediler. Ancak bu boşluğu dolduracak, bölgedeki planlarını sürdürmelerine engel olmayacak ve halkın taleplerini karşılamış **İZLENİMİ** verecek bir modele ihtiyaç vardı. Söz konusu *bir şeyin izlenimini vermekse* AKP bu misyona biçilmiş kaftan olur!

Emperyalizme uşaklıkta uzman, demokrasi-adalet vb. söylemleri kullanmada usta bir AKP modeli, Arap ülkelerine pompalanmaya başlandı bile. Bu durum bir yandan "birinci sınıf vatandaşın" hislerini okşayacak bir durum. Ancak daha önemlisi, emperya-

list ABD'nin Arap ülkelerindeki tahakkümünü, planlarını sürdürmesi için bölgede hala AKP'nin varlığına ihtiyaç duyduğu ve seçim döneminde de bu ihtiyaçları doğrultusunda AKP'ye tam destek vereceğini anlamak zor değildir.

Cumartesi Anneleri

Erdoğan; Cumartesi Anneleri için sarf ettiği "**ne iş yaptıklarını bilmiyorum, birileri tarafından kullanılıyorlar**" konuşmasının üzerinden çok bir zaman geçmeden 5 Şubat'ta, Dolmabahçe'de Cumartesi Anneleri'ni ağırladı!

AKP milletvekili Suat Kılıç; Sırrı Sakık'ın siyasi cinayetler için komisyon önergesi Meclis'te tartışılırken, önergeye destek veren CHP milletvekili Ali Rıza Öztürk'e "**Bu işin nereye varacağı görüyor musun, işte bu yüzden biz geçirmeyeceğiz**" demişti. Ki zaten kayıp ve faili "meçhul" cinayetlerle ilgili soru önergeleri dahi reddedilirken neydi şimdi "*anneleri siyasete alet etmeyin*" diye konuşan Erdoğan'ın bu merakı? Görüşme, Musa Anter'in de cinayetinin araştırılması

ğuşlarda yaşayan Erdoğan, kendisi gibi, Berfo Ana'nın gözünden düşen tek damlada boğulmayı dahi hak etmeyecek kadar alçak bir düzenin temsilcisi değil de nedir?

Cumartesi Anneleri ellerinde somut talepleri ile gittiler başbakanın yanına, ama başbakanın her şeye bir cevabı vardı. İnsanların Zorla Kaybedilmesinden Korunması Sözleşmesi'ni Türkiye'nin neden imzalamadığını sordular. Başbakan, "imzalanmıyorsa bir nedeni var" cevabını verdi. "Cumartesi Anneleri birileri tarafından kullanılıyor" sözünü hatırlatan bir kayıp yakınına da, "burada misafirimsiniz, şimdi söyleyemem ama size olaylar farklı yansıtıyor" diyerek utanmadan gözdağı verdi.

Evet, bu görüşme AKP'nin bölgeye yaptığı seçim yatırımdır. Cumartesi Anneleri görüşmesi ile "**hedefler ve projeler yapılan icraatlardan daha çok anlatılacaktır.**"

Ve kadınlar...

Bu madde Seçim Stratejisi'nde yer alıyor:

"**AK Parti'nin kadınlarla ilgili**

Aslında AKP, 12 Haziran 2011 seçimlerine 29 Mart 2009 yılından bu yana hazırlanıyor. AKP Genel Başkanı ve Başbakan R.T.Erdoğan, seçimlerin hemen ardından bölgelere "hazırlanın" talimatını vermişti.

için kurulacak komisyona hayır oyu verdirdikten sonra referandum öncesi Amed'de "**Ape Musa'nın acısını unutmadık**" demesi gibi bir oy hesabı değil mi?

Ancak samimiyetsizliği konuşmalarında dahi o kadar açıklı ki, bunca senedir evlatlarını yitirmiş anaların acısı karşısında o kadar pervasız ve saygısızdı ki; bu tablo tek başına demokrasi maskesi altında yaşayan sistemin ne kadar alçak olduğunu bir kez daha gösterdi. Acısını anlatan ve anlatırken gözyaşlarını tutamayan Berfo Ana'nın karşısında, "ben de işkence gördüm" dedi. Saray gibi ko-

devrim niteliğinde çalışmalarına rağmen bunun yetince duyurulmaması problemi giderilmelidir ve erkek partisi görüntüsünün kırılması sağlanmalıdır."

Kadına yönelik şiddetin tavan yap-

tığı, devletin kadını katilin kucağına ittiği olayların her gün bir örneğinin yaşandığı, kadın istihdamının yerlerde süründüğü, kayıt dışı çalışmada kadınların % 80'i oluşturduğu bir ülkede "**devrim niteliğindeki çalışmaların**" ne olduğunu sorsak ayıp olur mu? Referandum süreci boyunca "kadınlara özel ayrıcalık" diye konuşan AKP döneminde kreş, doğum izni hakları kısıtlanmadı mı? Henüz çok yakıcı bir şekilde gündemde olan ve kadının haklarını daha da kısıtlayan Torba Yasa, AKP hükümeti tarafından gündeme getirilmedi mi? Yani "devrim" derken bundan bahsediyorlarsa açık konuşsunlar, biz de anlayalım; çünkü devrim kelimesi bizde farklı bir anlama geliyor!

Anlaşılan o ki AKP, bu seçim sürecinde de kapı kapı dolaşacak, kadınları da "vatandaş" olarak gördüğü **izlenimini verecek** ve parti penceresini kadınlarla doldurarak erkek partisi **görüntüsünü kıracak!**

AKP, Kürt halkını hizbul kontraya teslim etti, şimdi gözü MHP seçmeninde

AKP, gerek milliyetçi-ırkçı söylemlerini artırması yönüyle ve gerekse de pratikte yaptıkları işler itibarıyla bu seçim sürecinde stratejisinde değişiklik yaptığını gösteriyor. Geçtiğimiz seçimlerde T. Kürdistanı'nda adeta kamp kurarak Kürt halkının oylarına talip olan ve sadaka kültürüyle halkın yoksulluğunu kullanan AKP, bu seçimlerde stratejisini değiştiriyor. "Kürt açılımı" defterini bir süre öncesinden beri kapatan AKP, bu kez faşist söylemlerini artırarak MHP tabanına hitap ediyor. Geçen seçimlerde kıl payı barajı aşan MHP için durumu daha kritik hale getiren bu konu, AKP'nin önümüzdeki süreçte söylemlerinin ne tarz olacağını da gösteriyor. MHP'ye tasfiye yolu gözüküyor.

En son CHP'li Süheyl Batum'un ordu için "kağıttan kaplan" söylemini kullanması üzerine esip gürleyerek savunma yarışına giren AKP ve MHP bu süreçte pek çok benzer konuda askeri savunma yarışına girecek! Peki, Kürt halkının oyları ne olacak? Elbette bunun da bir alternatifi vardır. Boşuna kısa bir süre önce hizbul kontranın kadroları tahliye edilmedi! Onlar da bir işe yarasınlar!

Bu seçim sürecinin açığa çıkardığı/çıkaracağı önemli bir husus da halk nezdinde yıpranmışlıktır. Seçim süreci yaklaşırken, devlet partilerinin seçim çalışmalarını yakından izlememiz ve teşhir çalışmalarını yapmamız gerekiyor.

Görünen o ki AKP, seçim çalışmalarında oldukça uzmanlaşmış ve önümüzdeki süreci de bu doğrultuda planlamış. Gerek Arap ülkeleri gerekse de Ortadoğu için hala AKP'ye duyulan ihtiyaç, ordunun sessizliğinden ve tek tük açıklamalarından da ortaya çıkacağı gibi AKP'ye verilen gizli destek muhtemelen AKP'yi bu seçimlerde de hükümete taşıyacak gibi görünüyor.

“Açılım”, Cumartesi Annelerine uzandı

Ankara: “Demokratikleşme” aşamasındaki devletten bir “açılım” da gözaltında kaybedilenler için geldi. Yakın bir geçmişte “**ne yaptıklarını bilmiyorum**”, “**birileri tarafından kullanılıyorlar**” şeklinde yaklaşımlarla hem yok sayılan hem de provokatör ilan edilen analar bir anda Dolmabahçe konuğu oluverdi. Yakınlaşan seçimlerle birlikte halkın tüm kesimlerine sahte yaklaşımlar gayretinde olan egemenler (üniversite affı, kömür, gıda yardımı vs.) bir adım da Cumartesi Annelerine attı.

Yıllardır her cumartesi günü kaybedilen yakınları için eylem yapan, hazırladıkları dosyaları ilgili makamlara gönderen, bu konudaki uluslararası hüküm ve anlaşmaların imzalanması için çaba sarf edenler ilk kez neler yaşadıklarını, neler istediklerini dile getirecek ve binlerce insan kaybetme vakasının bulunduğu bu topraklarda ilk kez olarak devlet nezdinde bir “gündem maddesi” olabileceklerdi.

Ancak yaşananlar yine devletin “**yalnızca bir mezarımız olsun**” diyen; “**çocuğum bulunmadığı sürece ben her gün bir kez daha ölüyorum**” diyen analara kendini suçsuz göstermek ve “demokratikleşme” adımlarına bir madde daha eklemeye çabasında olduklarını göstermiştir. Bu noktada anaların en önemli talepleri olan **Bütün Kişilerin Zorla Kaybedilmesine Dair Uluslararası Sözleşme**’nin imzalanması ve Meclis’te bir **Hakikatler Komisyonu** kurulması taleplerine verilen cevap, buluşmanın mahiyetini açığa vurmuştur. Sonuçta iyi bir şey olsa devlet niye getirmesini?!

Dünyada yaşanan darbeler ve otoriter rejimlerin çoğunda kullanı-

lan kaybetme yöntemi aynı anda birden fazla insan hakları ihlali anlamına gelmektedir. Yalnızca kaybedilen kişinin yaşam hakkının çiğnenmesi değil akabinde ailesinin ve yakınlarının yaşadıkları da birbiri ardına hak ihlallerinin nedenidir. Sözleşmenin 2007 yılında imzaya

açılmasına ve ancak 2010 yılında onaylanmasına rağmen hala imzalanmış değil halbuki darbe, iç savaş gibi dönemlerden geçen birçok devlet (Arjantin, Japonya, Bolivya, Şili) bu sözleşmeyi imzalamıştır. Bu sözleşmeyi imzalamak yaşanan kayıpların akibeti, olayın sorumlularının cezalandırılması yahut sistematik olarak gerçekleştirilmiş ise bu politikaların gün yüzüne çıkarılması yanında bundan sonrası için de bir teminat verme anlamı taşımaktadır.

Ancak TC devleti, her gün sokak ortasında polis ve sivil faşistler eliyle yaşanan kıyımdan dönmekte ısrar etmektedir. Ulusal Hareketin mücadelesini haksız tutuklamalar ve cezalandırmalarla durduramadığı noktada hala gençleri öldürüp “kovuşturmaya gerek görülmemiştir” demekten vazgeçememektedir.

Son günlerde T. Kürdistanı’nda yapılan kazılarla karakol bahçelerinde, dağ yamaçlarında, çöplüklerde çıkan toplu mezarlar, yaşanan kıyımların açıkça kanıtıdır. Komutanların gizli kazılar ile “hayvan kemiği çıkar-

dık” yalanları ve sürekli olarak çıkarılan yasal engellemelere rağmen bu topraklarda nereye kazma vurulsa bir acı, bir cinayet, devlet politikasının kanlı bir yüzü fıçkırmaktadır ve bu gerçeği gün yüzüne çıkarmak için hala uğraş verilmektedir.

Ancak geçmişle yüzleşmekten itina ile kaçan devlet, yakın dönemde Mutki’deki kazılar ve daha birçok yerdeki toplu mezarların bulunması ile yine oluşan kamuoyunu sistem içi bir müdahale ile eritme çabasına girişmiştir. Meclis İnsan Hakları Komisyonu’nda bir alt komisyon oluşturulmuştur. Ancak komisyon milletvekillerinden oluşarak objektiflikten yoksunluğu, herhangi bir yaptırımının olmaması ve konunun uzmanlarının bulunmaması kendi hukuklarına dahi aykırıdır. Üstelik mevcut politik durum gözetildiğinde yaklaşan seçimler ile meclisin tatil olması zaten komisyonun herhangi bir pratik faaliyet göstermeyeceğini ve egemenlerin yalan vaatlerini açığa vurmaktadır.

Zaten kayıplara ilişkin olarak yalnızca 2004 yılında kaybedilen üniversite öğrencisi **Tolga Baykal Ceylan**’ın araştırılacağı, egemenler cephesinden saklanmayan bir şeydir. Yapmaya çalıştıklarının yaklaşan seçimlere doğru devletin kanlı tarihiyle yüzleşmekte olduğuna dair sahte gündemler yaratmak; işçi, emekçi halka dönük olarak son dönemde gerçekleşen saldırılarının teşhir olması, elbette bu adımları atmaktaki sebepleridir ancak gerçekçilikten ve anlayışı mahkum etmekten uzak, anın politik gündemlerinden kurtulmak için kullanılan bir burjuva hamle olan kazılar, görüşmeler ve kurulan komisyonlarla açıkça gözükmemektedir.

Merhaba;

Sizlere bir kez daha 1.5 yıl önce bir komplo sonucu tutuklanarak konduğum, Bakırköy Kadın Hapishanesi’nden yazıyorum. Bilindiği üzere, tutuklanmamdan tam bir yıl sonra ilk duruşmama çıkarılmışım. Bu ilk duruşmada ise, ikinci duruşma tarihi 15 Şubat 2011’e ertelenmişti. Yani önümüzdeki günlerde -1.5 yıl sonra ikinci duruşmama çıkacağım.

Ancak bu durum içinden geçilen süreçte elbette çok aykırı-olağandışı bir şey değil. Çünkü bu süreçte sadece toplumsal muhalefete değil, toplumun tüm kesimlerine dönük kapsamlı saldırılar gerçekleşmektedir.

Gerek yaklaşan seçimler gerekse ülkemiz egemen sınıflarının bağımlı olduğu emperyalist güçlerin bölgede hayata geçirmek istedikleri projeler, bu süreçte tüm “engellerin” ortadan kaldırılmasını, bu güçler açısından daha da acil hale getirmektedir.

Bu da ifadesini, toplumun tüm kesimlerine dönük giderek daha kapsamlı hale gelen saldırılarda bulmaktadır.

Emekçiler, “Torba Yasa” adı altındaki yasalarla daha derin bir yoksulluğa-sefalete-işsizliğe-güvencesizliğe itilmeye çalışılırken, sistemin gerçek yüzünü geniş yığınlara anlatma-kavratma çabasında olan, devrimci-demokratik muhalif güçlere dönük amansız bir sindirme-susturma-etkisizleştirme saldırısı hayata geçirilmektedir. “İleri demokrasi”, “insan hakları” vb. söylemleri, içini boşaltma amaçlı aynı zamanda da sadece kendileri için geçerli olmak üzere, dillerinden düşürmeyenler en küçük bir demokratik tepkiye dahi tahammül edememekteler. Bundandır ki, hak aramaya-hak almaya ve/ya ezilen yığınlara doğruları göstermeye dönük en küçük bir çaba “terör” ilan edilmektedir. Yasal zeminde faaliyet gösteren devrimci-demokratik kurumlar, gazeteler vb. oluşumlar ve de bunların çalışanları, kendi yasalarını da hiçe sayarak “yasa dışı faaliyet” kapsamında ele alınmakta, gözaltılar, tutuklamalar eşliğinde, kapsamlı bir saldırı furyası sürdürülmektedir.

Sistem muhaliflerine dönük saldırıların en boyutlusu ise, siyasi tutsaklar özgülünde yaşanmaktadır. Özellikle de ağırlaştırılmış müebbet “cezası” almış olanlara tecrit en üst boyutta uygulanmakta, yanı sıra F Tipi hapishanelerdeki tüm siyasi tutsaklara dönük tecritin bir parçası olarak, keyfi disiplin cezaları, her fırsatta işkence ve de türlü zulüm gündemdedir. Yaptırımlara direnenler ise, son dönemde sayısız örnekte de görüldüğü gibi, zorla sürgün sevkle yüz yüze kalmaktadır.

Hapishanelerdeki, ölümcül derecede hasta olan siyasi tutsaklara dönük, ısrarla tahliye etmeme tavrı da sürdürülmektedir. Yine uzun tutukluluk yasasının siyasi tutsakları kapsamaması için her türden çaba gösterilirken, eli kanlı katiller sokaklara salınmıştır.

Gerek siyasi tutsaklara gerekse de toplumsal muhalefete dönük artarak süren bu saldırıların, aynı zamanda tüm topluma gözdağı verme amacı taşıdığı ise çok açıktır.

Benim, en küçük ve somut bir delile dayanılmadan, açık bir komplo sonucu tutuklanmış olmam da bu genel saldırıların bir parçasıdır. Ancak komplo er geç açığa çıkacak. Bunun gerçekleşeceğine olan inancım 15 Şubat’ta görüşmek üzere, sevgiyle-dostlukla kalın diyor, devrimci selamlarımı gönderiyorum.

(Suzan Zengin-
Bakırköy Kadın Kapalı Hapishanesi)

Ajanlaştırma politikaları sürüyor

İstanbul: Devletin ajanlaştırma politikaları hız kesmeden devam ediyor. Son olarak **1 Mayıs Mahallesi**’nde Özgür Gelecek gazetesi okuru **Hakan Kurt**’a kendisini polis memuru Tuncay olarak tanıtan kişi ajanlık teklif etmiştir. Bu durum üzerine İHD’ye başvuran Kurt, **21 Ocak** günü İHD’de bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın toplantısında açıklama yapan Özgür Gelecek çalışmanı **Rahime Karvar** devletin ajanlaştırma politikalarının hız kesmeden devam ettiğini ve Kurt’a yapılan tacizin aynı zamanda devrimci basına yönelik olduğunu belirtti. Ardından yaşadıklarını anlatan Kurt şu şekilde konuştu. “Daha önceden de çeşitli tacizlerde bulundular, eşim de bunlara maruz kaldı. Geceleri evimin camına ışık tutuyorlardı. Daha sonra beni cep telefonu ile arayıp maddi ve manevi destekte bulunacaklarını, yalnız önce örgütler hakkında konuşacaklarını söylediler. Ben reddettim. Tüm bunların benim Kürt ve muhalif bir kimliğe sahip olmamdan kaynaklı olduğunu düşünüyorum.”

Kurt’un ardından Partizan adına açıklama yapan **Pınar Kalaycı** “Ajanlaştırma saldırılarına karşı muhalif kimliğimizi koruyacağız” dedi.

Ajanlaştırma politikası ile hareket eden devletin kolluk güçleri devrimcilere baskılarını sürdürüyor

DHF üyesine ajanlık teklifi!

İzmir: Dokuz Eylül Üniversitesi’nde öğrenci olan DHF üyesi ve DGH faaliyetçisi **Mertcan Önal**’a 3 Şubat tarihinde üniversite çıkışında avukat olduğunu belirten ve okuyan öğrencilere maddi destek sunmak istediğini söyleyen bir kişi tarafından ajanlık teklif edildi. Önce kendini avukat olarak tanıtan kişi daha sonra emniyetten geldiğini belirterek, Önal’a attığı her adımı bildiklerini söyledi ve para karşılığında ajanlık teklif etti. Polisin Önal’a DHF faaliyetçilerine ait fotoğraflar göstermesi üzerine Önal, sivil polise tepki gösterip olayı teşhir ederek oradan uzaklaştı.

5 Şubat 2011’de DHF, İzmir İHD Şubesi’nde yaptığı bir basın toplantısıyla olayı protesto edip kamuoyuyla paylaştı. Basın toplantısında konuşan DHF temsilcisi **Eylem Yıldız** şunları söyledi: “Meşru ve demokratik mücadelemizi yasadışı olarak tanımlayarak, mücadelemizin meşru ve demokratik muhtevasını yok edebileceklerine, bu mücadeleyi sindireceklerine inananlar, bu yolla faaliyetçilerimizi teslim almaya çalışanlar bilmelidir ki hiçbir saldırı, baskı ve uygulama, bizim ezilen milyonlarca emekçinin haklı davasıyla bir bütün olan demokratik ve meşru mücadelemizi engellemeye yetmeyecektir.”

“Ona her gün rastlardım kuyruğun bir ucunda, bir otobüs parası sımsıkı avucunda...”

Ankara: Buz gibi evden, sabahın kör bir vakti çıkıp ekme parası niyetine upuzun sürecek bir yolculuğun ilk adımlarını arşınlamak. Hayata, bu koşullara, patronlara, yoksulluğa, yokluğa dişlerini sıkıp okkalı küfürler savurarak ilk nefesini durakta almak. Zaten çektiğin az gibi, zaten her şey çok güzel gidiyor gibi durakta seni metrelerce uzamış, senle aynı öyküleri paylaşan insan birikintisinden oluşan kuyrukların karşılaması. Sonra bu çilenin saatlerce sürmesi. İşe, okula geç kalma korkusuyla bir yanındakinin üzerine basa basa kendini otobüse atma çaban. Tam “bugün de yırttık” diye aklından geçirirken balık istifi bir haldeki, kaloriferleri yanmayan eski püskü bir otobüste yapacağın “yolculuk” için elini cebine atman gerekliliği. Maaşının beşte birini ayırdığın “yol parasının” o güne denk gelenini, için yana yana verme zorunluluğun...

Bu sıralar Ankara'nın emekçi ve muhalif kimliğiyle tanınan Ege, Şahintepe, Şirintepe ve Tuzluca mahallelerinin yoksul evlerinde akşam sohbetleri hep otobüs zamları ve rezalet yolculukları üzerine yapılıyor. Yılbaşında “yok artık” dedirtecek şekilde otobüs fiyatlarının iki liraya yükseltilmesi büyük tepki uyandırmıştı. Ankara'nın demirbaşları listesinde birinciliğe oynayan Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek'in zerre kadar yüzü kızarmadan duyurduğu zam haberinden sonra özellikle bahsi geçen emekçi semtlerden öfke dolu nidalar yükseldi. Nidaların bir iki günde kesilmemesini takiben başkent'in kırbaçlı ağası Melih Gökçek, vaktinde yine ulaşım zamlarına karşı yapılan eylemleri sebep göstererek bahsi geçen mahallelerden gelen 339-340 numaralı otobüslerin güzergahının değiştirilerek Kızılay'a sokulmamasını hatırlatıp ihtarı yaptı. Bu “masum” ve “demokratik” uyarıya kulak tıkayıp serzenişini sürdüren emekçi halkımıza en sonunda “haddi bildirildi.” Zaten uzun aralıklarla teşrif ettiği için önünde yüzlerce insanın kuyruk olduğu otobüsler yerine eski model küçük otobüsler “tahsis edilerek” halkımıza “ölümü gösterip sıtmaya razı etme” oyunu oynanmış oldu.

“Halkın yeni model otobüslere zarar verdiği”, ulaşımın bir hak olduğunu ve parayla satılmayacağını dile getiren “terörist” eylemler yaptığı gerekçesiyle Melih Gökçek Başkanlığında kurulan Devlet-i Âli Mahkemesi bu yaptırma hüküm buyurarak kalemini kırmış oldu. Yeni otobüslerin tahsisi ise “eylemlerinin bitirilmesi” şartına bağlandı!

Eylemler hız kesmeden sürüyor!

Kendisine reva görülen bu koşulları kabul etmeyen emekçi halkımız ise “ayaklarından başka kaybedecek

bir şeyleri” olmadığını bilerek öfkelerini alanlara aktıyor. Yol kesme ve otobüslere kart basmadan binme eylemleri devam ediyor. Biz de yoğun bir şekilde gerek kendi çalışmalarımızı gerekse de devrimci dostlarımızla kurduğumuz ortak birlikteliklerin çalışmalarını sürdürerek soruna müdahil olmaya çalışıyoruz. Temel olarak ulaşımın bir hak olduğunu ve ücretsiz yararlanılması gerektiğini vurguladığımız çalışmalarımız verimli bir şekilde devam ediyor. Karşımızda ise tepeden tırnağa kadar haklı bir öfkeyi doğru hedefe yani sisteme karşı kanalize etme görevi duruyor. Egemenler bir rant alanı olarak kurguladıkları

rı ve sektör haline getirdikleri “ulaşımı” bile büyük bir pişkinlikle elde koz olarak kullanmaya itibar etme acizliğini gösteriyorlar. Bizim çözümümüz ise doğru bir karşı duruşla öfkemizi örgütlemekten geçiyor!

(Ankara'dan ÖG okurları)

“Şan olsun 3. Kongremize!”

Elimize e-mail yoluyla ulaşan bir açıklamaya göre TKP/ML militanları yaptıkları eylem ile TMLB'nin 3. Kongresini selamladı. Açıklamaya göre: “Gülsuyu Mustafa Bakkal bölgesine minibüslerin ana güzergahına ‘Şan olsun 3. Kongremize-TKP/ML TMLGB’ imzalı pankart asıldı. Pankart 1 gün süreyle asılı kalırken halkımızın da yoğun ilgisini çekmiştir.”

Hırant'ın katilleri belli

İstanbul: Hrant Dink'in katledilmesinin ardından 4 yıl geçmesine rağmen davası sonuçlanmadı. Hemen her duruşmada katiller aklanıyor. Bu süreç kendi içinde birçok yorumu da beraberinde getiriyor. Son olarak Hizbullah ile birlikte gündeme gelen ve tartışılan tahliyelerin Hrant'ın katillerini de etkilemesi akıllara gelmiyor denilemez.

Kutsanan, baş tacı edilen katillerin ay yıldızlı bayrak arkasındaki gurur timsali gülücükleri, 7 Şubat'ta görülen davada yine ortadaydı. Her gülücüğün arkasında bir katliamın gerçekliği ve gülücüklerle birlikte azınlıklara yönelik yükselen tehditlerin zulmün kuduz çarpınındaki varlığını ispatladı.

Hrant'ın katillerinin 16. duruşması İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Duruşmaya Hrant'ın eşi ve akrabalarının yanı sıra birçok kurum temsilcisi de katıldı. Uzun bir süredir duruşmayı sürdüren hâkim ve savcılar bu kez duruşmada bulunmadı. Hrant Dink cinayeti ile ilgili İstanbul Cumhu-

riyet Başsavcılığı'nda halen devam eden soruşturmanın geldiği aşama hakkında bilgi verilmesi için yazı yazılmasına karar verildi. Mahkeme, dönemin Trabzon Jandarma Alay Komutanı Ali Öz'ün de aralarında bulunduğu bazı kamu görevlileri hakkında Trabzon 2. Sulh Ceza ve Trabzon 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde

görülen davaların, İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki dava ile birleştirilmesi talebini reddetti. Tutukluluk süresini sınırlayan CMK'nın 102. maddesi gereğince soruşturmanın daha fazla süremeyeceğini belirtilerek savcıdan mütalaa istendi. Duruşma 28 Mart'a ertelendi.

Merhamet değil adalet istiyoruz!

306. Hafta

İstanbul: Cumartesi Anneleri eylemlerinin 30. haftasında Mutki'de yapılan kazılara dikkat çekerek sessiz kalan devlet yetkililerini eleştirdi.

5 Şubat günü Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelen kayıp yakınları geçtiğimiz hafta Bitlis'in Mutki ilçesinde yapılan kazılarda ortaya çıkan toplu mezarları hatırlatarak Genelkurmay Başkanı'nın, İçişleri Bakanı'nın ve Başbakanın neden sustuğunu sordu.

307. Hafta

İstanbul: Cumartesi Anneleri, eylemlerinin 307. haftasında adalet taleplerini bir kez daha haykırdı.

12 Şubat günü gerçekleşen 307. eylemde Cumartesi Anneleri, başbakanla yaptıkları

görüşmeyi anlattı. Söz alarak konuşan birçok kayıp yakını, başbakanla bir görüşme yapılmasının olumlu olduğunu ancak kurulan komisyonun ve verilen sözlerin havada kalmaması gerektiğini dile getirdi. Cumartesi Anneleri kurulan Araştırma Komisyonunu da eleştirerek bilim insanlarının ve bağımsız kurumların içinde olduğu bir komisyonun ger-

çekten adalet arayabileceğini ifade ettiler. Cumartesi Anneleri başbakanın görüşmesinin bir lütf olmadığını, 16 yıllık mücadelelerinin bir sonucu olduğunun da özellikle altını çizdiler. Kayıp yakınları başbakan'dan merhamet değil adalet istediğini ve Cumartesi Annelerinin acılarını kimse'nin bir siyaset malzemesi yapmamasını istedi.

Soyundurup diz çöktürme cezası

H. Merkezi: Osmaniye T Tipi Hapishane'de bulunan tutuklu **Ahmet Cebba**, yazdığı mektupta hapishanede sürekli çıplak kalacak şekilde soyunmalarının istendiğini belirterek, "Burada bizi anadan doğma soyunduruyorlar sonra da insanlık dışı bir şekilde 5-6 kere eğilip kalkmamızı dayatıyorlar" dedi.

Cebba, hapishanede insanlık dışı uygulamaların ardı arkasının kesilmediğini belirterek, "İnsanlık onurunu zedeleyen uygulamalar ilk olarak cezaevine girişte başladı. Çırlıçıplak soyulduk. X-Ray cihazından geçirildik daha sonra 15 gardiyan tarafından başka bir odaya götürüldük ve zorla soyundurulduk. Ardından 5-6 kere diz çöküp kalkmamızı dayatıldı" dedi. Bu uygulamanın ardından artık hücrelerine götürüleceklerini düşündüklerini kaydeden Cebba, uygulamaların bununla da sınırlı kalmadığını kaydetti. Cebba, diz çökme uygulamasının ardından 5 metre aralıklarla götürüldükleri bütün odalarda zorla soyundurulduklarını vurguladı.

İki infaz hakimliği mi...

H. Merkezi: Erzurum H Tipi Hapishane'den mektupla yaşadıklarını anlatan Tutsak Partizanlar eski disiplin cezaları ile ilgili yaşadıkları trajikomik olayları kamuoyu ile paylaştı.

Mektup şöyle: "İki infaz hakimliği bulunan hapishanede birincisinin ifadeye çağırmasının ardından ikincisi de bir hafta sonra ifadeye çağırıyor tutsakları. 1. ve 2. İnfaz Hakimliği olarak adlandırılan hakimliklerden birincisinin kararlarında olaylar hiç anlatılmıyor. Sadece yasaya uygunluk nedeniyle onay veya itirazın reddine karar alındığı belirtiliyor. Bu yüzden itiraz ettiğin olayın ne olduğunu da gidince öğrenebiliyorsun. Son gittiğimde hakim suçlamayı okumadan itirazımın nedenini sordu. Okumasını istedim, okudu. Önceki infaz hakiminin baktığı dosya. Bu dosyanın görüldüğünü, ifademini alndığımı belirtip bir yanlışlık olduğunu belirttim. Yanlışlık yok dedi. Ben ise aynı dosya iki dosya olarak görülemez dedim. Olacağını söyledi. Ben de ifademe bu yapılanın hukuksuzluk olduğunu belirterek başladım. Onu geç ifadeni ver dedi. En son ispatlayabilir misin aynı dosya olduğunu dedi. Kararları açık yazıp gönderirseniz evet dedim. Sonrasında beni salondan dışarı çıkartmaya çalıştılar."

Kalkandere Hapishanesinde neler oluyor?

H. Merkezi: Hak ihlalleriyle gündemden düşmeyen **Rize Kalkandere L Tipi Hapishane**'de ailelerin ve duyarlı kişilerin tüm girişimleri ve çağrılarına rağmen tutsaklar üzerindeki baskı bitmek bilmiyor. Daha önce birçok hapishanede devreye konulan ve tutsaklara yönelik işkence ile gündeme gelen "**A Takımı**" denilen birimlerin her gece koşulları basarak tutsaklara işkence yaptığı belirtilirken, yakınlarının durumundan endişe eden tutsak yakınları İHD şubelerine başvuruyor. Konuya ilişkin DİHA'ya bilgi veren İHD Diyarbakır Şube Sekreteri **Raci Bilici**, hapishanede aile görüşleri, haber alma ve sosyal faaliyetler gibi haklarının engellenildiğini kaydetti.

Tekirdağ F Tipi sürgün makinesi gibi çalışıyor

İstanbul: Tekirdağ hapishane idareleri adeta sürgün makineleri gibi çalışmaktadır. Her sevk ve sürgün yeni işkenceler ve tecritin daha da ağırlaştırılması anlamına gelmektedir.

Ağırlaştırılmış müebbetlerin koşullarının iyileştirilmesi için yapılan eylemleri engellemek ve esasta da tutsakların örgütlülüğünü dağıtmak amacıyla kısa bir süre önce 1 No'lu F Tipi Hapishanede tutsaklar işkencelerle zorla Edirne ve Kandıra F Tiplelerine sürgün edilmişti. **Şimdi de 2 No'lu F Tipi Hapishane, yeniden sürgün sevk ve saldırılarla gündeme geldi.** Avukatları ve ailelerinden öğrenebildiğimiz kadarıyla 7 Şubat 2011 tarihinde; Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishane'de kalan tutsaklar, hücrelerinden darp edilerek alınmış, Kandıra F Tipi hapishane'ye sürgün edilmiştir. Buna göre; Ferhat Tüzer, Ceyhan Bay, Abdi Cangı, Ender Burhaz Aktürk, Ali Deniz Kılıç, Turgay Karaelik Kandıra 1 No'lu F Tipi Hapishane'ye, Serkan Solak, Kemal Avcı, Hakan Özek Kandıra 2 Nolu F Tipi Hapishane'ye sürgün edilmiştir.

Sürgün sevklerine, saldırılara ve işkencelere son!

9 Şubat tarihinde Tekirdağ F Tipi Hapishanelerindeki saldırıları protesto etmek, devrimci tutsakların haklı taleplerini dile getirmek ve onların sesini dışarıya ulaştırmak amacıyla **Tecrite Karşı Mücadele Platformu** hapishane önünde eylem yaptı.

Otobüslerle Tekirdağ'a giden kitle öncelikle halaylar ve sloganlarla tutsaklarla görüşmeye giden avukatları bekledi. Atılan sloganlara içerden tutsakların da karşılık vermesi kitlenin coşkusunu, öfkesini daha da artırdı. O anda duvarın iki tarafı da adeta tek bir yürek olmuşçasına sloganlar ve ıslıklar her zamankinden çok daha gür ve coşkuluydu.

"F tipi hapishanelerdeki keyfi uygulamalara, baskı ve saldırılara, işkenceye, ağırlaştırılmış müebbetlere dayatılan insanlık dışı koşullara karşı devrimci tutsakların yanındayız" diyen platform üyeleri, bu eylemle F tipi hapishanelerinin açılmasından bugüne geçen 10 yıllık süre içinde, en ağır tecrit koşullarında dahi tutsakla-

rın örgütlü hareket etmelerinin önüne geçilemediğinin altını bir kez daha çizdi. Platform adına açıklamayı **Sema Gül** yaptı. Hapishanelerden her gün yeni saldırı haberlerinin geldiğini ifade eden Gül, İletişim, ziyaret yasakları, hücre cezaları, süngerli oda işkenceleri, onursuz aramalar, mahkeme ve hastane sevklerinde yapılan saldırılar ve sürgün sevklerin hapishanelerde olağan yaşam haline geldiğini kaydetti. Tekirdağ hapishanesinin adeta sürgün makinesi gibi çalıştığını vurgulayan Gül, en son 7 Şubat günü Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesinde tutsakların Kandıra 1 ve 2 Nolu F Tipine sürgün edildiğini söyledi.

Basın açıklamasının ardından ise ÇHD avukatlarından **Oya Aslan** ve **Zeycan Balcı** da birer konuşma yaparak tutsaklarla yaptıkları görüşmeler sonucu izlenimlerini ve endişelerini şu sözlerle aktardı. "Hapishane içerisinde gardiyanlardan kurulan 8-9 kişilik işkence timi oluşturulmuştur. Bu timler adeta terör estiriyor. Bu işkence timi özellikle tutsaklara yönelik saldırılarını Cuma günleri yapıyor. Cuma gününün özelliği hafta sonları hastaneye sevklerin yapılmayışı. Tutsakların vücutlarının gözle görülmeyen kapalı bölümlerini darp ederek hastaneye gidene dek iyileşmiş olmasını sağlamak. Biz F tiplelerinde yeniden ölümlerin yaşanmasını istemiyoruz. Yeni Engin Çeberlerin vakalarının yaşanmasına tahammülümüz yoktur. Bu yapılanlar AKP hükümetinin bilgisi dâhilinde gerçekleştirilmektedir."

Konuşmaların ardından açıklama sloganlar ve ıslıklarla sona erdi.

Yargıtay 9. Ceza Dairesi tutsak Partizanlara ceza yağdırdı

8 yılı aşkın bir zamandır tutuklu bulunan Gülsuyu mahallesinin genç partizanları; **Sinan Gülüm, Coşkun Akdeniz, Baysal Demirhan** ağırlaştırılmış müebbet hapis ile **Hüseyin Uzundağ, Cihan Kahraman, F. Ergin Arpaç** ve **Gökhan Oruç**'a verilen müebbet hapis cezaları 26 Ocak tarihinde onaylandı.

Gözaltına alındıkları ve tutuklandıkları günden bu zamana semt gençliğine, özellikle emekçi semtlerde, devrimci geleneği bulma amacındaki genç nesil devrimcilere gözdağı vermek amacıyla yargılanmaya devam edilen tutsak Partizanların dosyaları Yargıtay'ın cezaları onaylamasıyla açılış mantığına uygun bir biçimde sonlandırılmıştır.

DGM'ler ile başlayan yargı süreci, niteliğinden hiçbir şey kaybetmeden özel yetkili ACM'de sürdürülmüştür. Yargı süreci kendi içerisinde bir dizi skandal barındırarak ilerleyen dava, skandal bir karar ile de sonuçlandırılmıştı. Dosyada tutuklu bulunanlar da dahil 9 tutsak Partizana ağırlaştırılmış müebbet cezası verilmiştir. Daha sonra 6 tutsağa iyi hal uygulanarak cezaları müebbet ağır hapse çevrilmiştir. Veri-

len bu cezalar sadece dosyada değil TCK'da verilebilecek en ağır cezalardır.

Polisin gözaltı ve sonrasında olayları bilinçli olarak çarpıtma çabaları mahkeme tarafından aynen devam ettirilmiş ve verilebilecek en ağır cezalar verilmiştir. Böylelikle dışarıda kalanlara da mesaj verilmiştir.

Uygulanan yoğun ve kuralsız sömürü politikaları ile el ele yürüyen baskı politikalarının emekçi semtleri patlamaya hazır bir volkan haline getirdiğinin bilincinde olan egemenler, semtlerin bağrından çıkmış genç devrimcileri eylemleri ile dönüştürmeye, üst düzey cezalar vererek sadece semtlerde bayrağı devralmış ve alacak olanlara gözdağı vermemiştir. Aynı zamanda korkusunu da açığa vurmuştur. Bütün heybetli görünme çabasına karşı sınıfsal korkularını gizlemeyi başaramamışlardır. Saldırganlıkları korkularındandır.

Sekiz yıldır süren bu korku nihayetinde 26 Ocak kararında bir kez daha teyid edilmiştir. Duruşma gününün Hizbullah ana davası ile aynı güne denk gelmesi ise ayrıca düşündürücüdür. Hakim sınıf klikleri devletin tepesinde devlet erkinde elinde tutmaya

yönelik birbirleri ile girdikleri hakimiyet dalaşında bir taraftan da birbirlerine kıyasıya saldırırken bir taraftan düzenin asıl bekçilerinin kendileri olduğunu gösterebilmek için devrimci ve komünist tutsaklara saldırmaktadır.

Onaylanan cezalar ile verilmek istenen mesaj çok açıktır. Ve Gülsuyu tutsak Partizanlar tarafından da alınmıştır. Onlar emekçi semtlerin genç öfkesi olarak susmayacaklarının ve daha gür haykıracaklarının bilinmesini istiyorlar... (**Tekirdağ 1 Nolu F Tipi'nden bir tutsak Partizan**)

Hasta tutsaklara özgürlük

İstanbul: Hasta tutsaklara özgürlük talebiyle başlatılan Cuma yürüyüşleri devam ediyor. 4 Şubat günü kitle, İngilizce, Türkçe ve Arapça "**Hasta tutsaklara serbest bırakılsın**" yazılı pankart açarak Galatasaray Lisesine kadar yürüdü.

Eylemde açıklamada Son 10 yılda 2670 tutsağın hapishanelerde devlet eliyle katledildiği belirtildi.

UMUT HALKIN ADALETİNDE!

Televizyon ekranlarından bir ses duyuluyor; öfkeli, telaşlı; **"Bu saldırdı direkt devlete yöneliktir"**. Kocaman göbeği ve şaşkınlıktan morarmış suratu ile Demirel konuşuyor, kendisini saran gazeteci ordusuna. Her şeyi bilir edasıyla çok önemli bir tespitte bulunuyor zâtı muhterem, mâlumu ilan ediyor. Aynı saatlerde internet siteleri, televizyonlar son

kadar bunu yapmamışlar gibi. Önceki açıklamaları yetersiz bulan bir diğer savaş uzmanı **"siz ne anlarsınız, masa başında ahkâm kesmeye benzemez bu işler"** edasıyla döküyor; **"Bu patlama eğer sistematik bir hale dönüşmezse münferit bir eylem ise çok tehlikeli bir durum teşkil etmez. Ancak bu patlamanın sistema-**

Zaman gelip çattığında Çankırı daha önce hiç duymadığı bir gürültü ile ayağa kalktı. Havaya uçan ve delik deşik olan makam aracı; yığınların kanı, canı ve gözyaşı üzerinden yaratılan korku duvarına büyük bir gedik de açmıştı.

dakika koduyla veriyor haberi. Devlet erkânı bir bir diziliyor gazetecilerin karşısına. Bülent Ecevit henüz ayakta durabildiği ve konuşabildiği bu yıllarda sanki karşısında milyonlar varmış da bir mitingde konuşuyormuş gibi kükrüyor; **"Çetecilikle bir yere varılamaz"**. Belli ki çok bozulmuşlar yapılarına. Kameralar yaşanan patlamanın ne kadar şiddetli olduğundan, hurdaya dönen makam aracından söz ediyor bıkmadan. Önder Kaypakkaya'nın sureti dolduruyor televizyon ekranlarını. Tarihsel bir yolculuğa çıkıyoruz her bir kanalla.

Hemen aynı gün strateji uzmanları için özel programlar hazırlanıyor. **"Sistem çok ilginç bir şekilde çalıyor. 14 adet bombayı istenildiği gibi kumanda edebilme yeteneğine sahip. Fotosel sistemi ile çalışma özelliği de var"** sözleri ile konu hakkındaki "derin" bilgisini konuşturuyor Oktay Ekşi. **"1948'den beri terörle mücadelede başarılı olan İsrail'in deneyimlerinden yararlanmalıyız"** diye akıl veriyor bir diğeri şimdiye

tiği olursa bu çok tehlikelidir. Görebildiğim kadarıyla bu sistem daha önce kullanılmış..." MİT hemen harekete geçip siyam ikizleri CIA ve MOSSAD'ı göreve çağırıyor. Genelkurmay'dan Başbakan'a, devlet bakanlarından milletvekillerine ardı sıra geçmiş olsun mesajları yağıyor. Devleti ayağa kaldıran, telaşa sürükleyen neydi, ne olmuştu? Bunun yanıtını daha iyi anlayabilmek için önce yaşanan patlamanın neden olduğuna bakmamız icap ediyor.

Ok yandan çıktı!

'89 bahar eylemleri ile gelişen sınıf hareketi toplumun tüm kesimlerini de etkileyerek ciddi bir toplumsal muhalefeti tetiklemişti. Buna paralel devrimcilerin, ilericilerin mücadelesi de boyutlanmış, birçok bölgede önemli mevziler kazanılmıştı. '90 Harbiye 1 Mayıs'ına damgasını vuran Partizanlar da toplumsal kalkışmayla birlikte savaşı T. Kürdistan'ından Karadeniz'e adım adım yaymış, isyan kıvılcımını Karadeniz dağlarının bozkırında yakmıştı. Gerilla Karadeniz'de gün geçtikçe büyüyordu. Faaliyet; Tokat, Ordu, Giresun, Artvin, Samsun, Amasya ve Sivas'ı da içine alarak genişliyordu. Partizanlar bölge halkı ile bütünleşiyor, onları gerilla savaşının kızgın ateşinde aydınlatıyor, kurtuluşun yolunu gösteriyordu. Bölgede ihbarcılara, işbirlikçilere göz açtırmıyor, şehitler vererek ama her defasında hesap sorarak yol alıyordu.

Egemenler de gerillanın bu gelişimine set çekmek amacıyla T. Kürdis-

tanı'nda artık uzmanlaştıkları OHAL'i bölgede yaşama geçiriyordu. Köyler yakılıyor, boşaltılıyor, yayla yasakları, gıda ambargoları ile köylüler göçe zorlanıyor, en küçük demokratik eyleme azgınca saldırılıyor; JİTEM, MİT bölgede cirit atıyor; kontrgerilla açıktan köylüleri tehdit ediyor, koruculuk tek yaşam biçimi olarak köylülere dayatılıyordu. Düşük Yoğunluklu Savaş Stratejisi Karadeniz'in özgünlüklerini de içine alarak doğrudan MGK'nın yönlendirmesi ile hayat buluyordu. Egemenler, Karadeniz'den tüm ülkeyi ısıtan bu isyan ateşini bir an önce söndürmenin telaşı içindeydi. Bunun için bu işte en mahir, eli en fazla devrimci kanına bulanmış uzmanlarını bölgede konumlandırıyordu. O da bunlardan biriydi işte. Onun koordinatörlüğünde yaşandı bunların büyük bir kısmı.

Dahası onun başkanlığında yürütülen operasyonların sonucunda 23 Kasım günü Tokat'ın Ese Yaylasında Proletarya Partisi'nin Genel Sekreteri **Mehmet Demirdağ**'ın da aralarında bulunduğu beş Partizan şehit edilmişti. Bu bardağı taşıran son damla olmuştu. Partizanların andıydı her şehidin hesabını sormak, halka kan kusturanlara dünyayı dar etmek. Artık ok yaydan çıkmış, hedefine yönelmişti, ötesi zamanın azizliğine kalmıştı. 15 Şubat 1999'da PKK önderi Abdullah Öcalan'ın yakalanması ile egemenlerin attığı zafer naraları daha da hızlandırmıştı bu geri sayımı. Öyle ya her şey bitmiş, gerilla tarihe karışmış, silahlar demode olmuştu. Artık her şey muktedirlerin kontrolü altındaydı. Onlardan habersiz kuş bile uçamaz, dışarı adım atılamazdı. Son fırça darbeleri ile tamamlanan bir tabloda olduğu gibi artık her şey apaçıkta.

Halkın adaleti hükmünü sürdürüyor!

Zaman gelip çattığında Çankırı daha önce hiç duymadığı bir gürültü ile ayağa kalktı. Havaya uçan ve delik deşik olan makam aracı; yığınların kanı, canı ve gözyaşı üzerinden yaratılan korku duvarına büyük bir gedik de açmıştı. Demek ki söyledikleri kadar güçlü, anlattıkları kadar muktedir değillermiş! Ankara'nın burnunun dibinde yaşanmıştı patlama. Her şey yasalarınca işliyordu oysa. Halkın adaleti hükmünü yürütüyor, katillerden, cellatlardan, zorbalardan hesap soruyordu. Çankırı Valisi de bunlara dâhildi ne ki sıradan biri de değildi. Karanlığa yakılan birer kıvılcım misali halkın adaleti bir kez daha kitleleri, eylemin gücü ile aydınlatıyor, bilinçlendiriyor, mücadeleye, savaşa davet ediyordu. Bergama köylülerinin toprağını zehirleyen Eurogold'un ve Madımak'ta canlarımızı yakan katillerin tepesinde; Karadeniz halkına

Tarihten kısa kısa...

► **22 Şubat 1848:** Paris'te işçiler ayaklandı. İki yıl boyunca Avrupa'yı altüst edecek işçi devrimleri çığırını açıldı.

► **23 Şubat 1975:** İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı tekstil işkolunda uygulanacak lokavt ve grevleri yasakladı.

► **27 Şubat 1975:** Tüm Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneği (Töb-Der) ve çeşitli devrimci kuruluşlar tarafından "Hayat Pahalılığı ve Faşizmi Protesto" mitingleri düzenlendi. Malatya, Tokat, Maraş, Erzincan ve Adıyaman'daki mitingler saldırıya uğradı.

► **25 Şubat 1984:** "Hakkâri'de Bir Mevsim" adlı filmin gösterimi Sıkıyönetim Komutanlığınca yasaklandı.

► **26 Şubat 1984:** Şair Hasan Hüseyin Korkmazgil 57 yaşında Ankara'da öldü.

► **26 Şubat 1992:** 11 TKP/ML TİKKO dava tutsağı 200 metre uzunluğunda bir tünel kazarak Kayseri Hapishanesi'nden firar etti.

► **26 Şubat 1943:** İstanbul'da Varlık Vergisi'ni ödemeyen 160 kişi Aşkale'ye gönderildi.

► **28 Şubat 1876:** Haydarpaşa demiryolu işçileri greve çıktı.

► **1 Mart 1881:** Rus Çarı II. Aleksandr Narodniklerce öldürüldü.

► **21 Şubat 1910:** Ahali Fırkası kuruldu.

► **1 Mart 1960:** 1000 siyah öğrenci ABD'nin Alabama eyaletinde ayrımcılığı protesto etti.

► **1 Mart 1971:** de Türkiye'nin ilk çoban boykotu Konya'nın Sazgeçit köyünde başladı.

► **1 Mart 1971:** de Batman'da 3 bin işsiz rafineri işgal etti.

► **3 Mart 1925:** Hükümete olağanüstü yetkiler veren Takrir-i Sükun Kanunu TBMM'de kabul edildi. 1925 Şubat ortalarında Şeyh Sait Ayaklanması patlak verince, T. Kürdistan'ında hemen sıkıyönetim ilan edildi. Fethi Bey düşürüldü ve yeni hükümeti 3 Mart'ta İsmet Paşa kurdu.

► **3 Mart 1992:** Zonguldak Kozlu'da grizu faciası; 127 kişi öldü, 147 kişiden umut kesildi. Müfettişlerin hazırladığı raporda patronun birçok teknik konuda ihmalkâr ve sorumsuz davrandığı belgelendi.

çile çektiren Tokat Adliyesi, Emniyet Müdürlüğü, Valiliğinin yüreğinde, ihbarcı-işbirlikçilerin ve kontraların beyninde patlayan Partizan öfkelerinin çağrısıydı bu. TAYAD'lı aileleri linç eden faşistlerden, Çukurova'da Kürt çocuklarına işkence yapanlardan, emekçileri yozlaştıranlardan ve Hozat'ta halkımıza hayatı çekilmez kılan karakollardan hesap sorduğu gibi. Halkın adaleti hükmünü sürdürüyor/sürdürecekt!

Evrensel Bakış

“Sen kimsin be adam!”

Başbakan Erdoğan her gün biraz daha ilerleyen bir öfke nöbetine tutulmuş benziyor. Seyrantepe'deki stadin açılış sırasında kendisini protesto edenlere hakaretler yağdıran Erdoğan, hızını alamamış olacak ki ülke sınırlarını aşarak soluğu Kuzey Kıbrıs'ta aldı. Erdoğan'ın öfkesinin hedefinde bu kez 28 Ocak günü gerçekleştirilen mitingle Türkiye'nin Adaya yönelik müdahalelerini ve adına “Göç Yasası” dedikleri yeni düzenlemeyi protesto eden Kuzey Kıbrıslı emekçiler vardı. Erdoğan; Seyrantepe'de yaptığı gibi sanki başbakanlık maaşından biriktirdiği paraları veriyormuşçasına yine bol keseden attı. Öyle ya sen on yıllarca besle, büyüt bugünlere getir sonra karga gözünü oysun!

“Güneyle beraber yapıyorlar. Bize ‘defol’ diyorlar. Türkiye'ye karşı böyle bir eyleme hakları yoktur. En düşük memurları 10 bin liraya yakın para alıyor. Beyefendi 10 bin lira alıyor, bir de bu eylemi yapıyor utanmadan. Türkiye buradan çek git’ diyor. Sen kimsin be adam... Şehidim var, gazim var, stratejik olarak ilgiliyim. Kıbrıs'ta Yunanistan'ın ne işi varsa Türkiye'nin stratejik olarak o işi var. Ülkemizden beslenenlerin bu yola girmesi manidardır.” Türkiye'nin adaya bakışını da özetleyen bu sözler aynı zamanda büyük bir çarpıtma ve manipülasyon taşıyor.

Kıbrıs geçmişten günümüze emperyalistlerin Ortadoğu dalaşının en önemli merkezlerinden olmuştur. 1974'te Türkiye'nin “garantörlük hakkı” adı altında Adaya yaptığı çıkarmadan bu yana Ada halkının yaşamı ciddi bir dönüşüm geçirdi. Bunun olumlu bir güzergâhta seyretmediği ise son dönemlerde artan eylemlerde kendini açıkça gösteriyor.

Kuzey Kıbrıs adı devlet olsa da Türkiye dışında dünyada hiçbir devlet tarafından resmen tanınmıyor. Gerçekte Türkiye de bir devleti resmen tanıma adına işletmesi gereken hukuki süreci yaşama geçirmiş değil. Yani Türkiye de uluslararası hukuka göre resmen tanınmıyor. Erdoğan'ın Türkiye'nin müdahalelerini protesto eden emekçilere gösterdiği tepki sırasında Kuzey Kıbrıs Cumhurbaşkanı'na yönelik tutumları da bu söylediklerimizi destekliyor. Kamuoyu önünde cumhurbaşkanına fırça atan, “ona maaşını soracağım” sözlerini sarf eden Erdoğan; karşısında AKP'li İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanının olduğunu düşünüyor olmalı. Erdoğan'ın tavrı, TC'nin Kuzey Kıbrıs'a yönelik tutumunu yeterince özetliyor.

Adı cumhuriyet olsa da, Kuzey Kıbrıs'ın tüm yöneticileri, Ankara tarafından atanıyor, belirleniyor. Bütçesi Cemil Çiçek tarafında oluşturuluyor. Türkiye'nin 82. ili muamelesi gören Kuzey Kıbrıs halkı, bu durumdan ve uygulanan ekonomik politikalarından rahatsızlığını artık daha fazla dile getiriyor. Temel gıda fiyatlarının çok yüksek olduğu, turizm ve cılız tarım dışında ciddi hiçbir sektörün gelişmediği, gelişmesine izin verilmediği Kuzey Kıbrıs'ta, halk her gün biraz daha yoksullaşıyor. Erdoğan'ın söylediklerinin aksine Kuzey Kıbrıs'ta en düşük maaş 10 bin değil, 1.300 TL. En yüksek memur maaşını cumhurbaşkanı alıyor, o da 10 bin TL.

28 Ocak'ta düzenlenen mitingde konu olan “Göç Yasası” ile birlikte emekçilerin yaşam standardı ve emeklilik maaşları düşecek, kesintiler yapılacak. Sadece son bir yıl içinde THY, ADSL hizmetleri özelleştirildi, sırada elektrik ve telefon hizmetleri ile kooperatif bankası, tohumculuk, tahıl, süt, işletmeleri var. Yasa daha yürürlüğe girmeden **10 Ocak 2011** itibari ile maaşlar % 40 oranında düşürüldü. Yaklaşık 35 bin emekçiyi sokağa döken eylemin arka planında işte bu gerçekler bulunuyor.

Kuzey Kıbrıslı emekçiler Türkiye'nin neo-liberal politikalarına ve siyasi müdahalelerine karşı sokağa çıkıyor. 40'a yakın sendikaların oluşturduğu **Sendikal Platform** bu sürecin en önemli aktörü durumunda. Platform, Erdoğan'a hak ettiği cevabı vermekte gecikmedi; “**Sen kimsin be adam!**” Erdoğan'ın hakaretlerine karşılık platform, 2 Mart'ta daha kitlesel bir eylemle genel greve gitmeye hazırlanıyor.

Bölge halkının yoğun tepkisine rağmen, AKP hükümeti ise bir sömürge yönetimi gibi davranmayı sürdürüyor. Yaşanan gerilimin akabinde AKP, Lefkoşa Büyükelçisi **Kaya Türkmen**'i görevden alarak yerine TC Yardım Heyeti Başkanı **Halil İbrahim Akça**'yı atadı. TC Yardım Heyeti Başkanı olarak Akça, Türkiye'nin Kuzey Kıbrıs'ta yürürlüğe soktuğu üç yıllık kemer sıkma programının mimarı ve yürütücüsü aynı zamanda. Cemil Çiçek'in emir eri olarak da bilinen Akça, Göç Yasası'nı da hazırlayan ve gündeme getiren kişidir.

Erdoğan ve AKP açık söylemeliyiz ki, umduğunu bulamayacak! Ezilenler, emekçiler geleceğinin yok edilmesine haklarının gasp edilmesine karşı ne susacak ne de kaderine razı olacak. Ne Kuzey Kıbrıs'ta ne de Türkiye'nin herhangi bir yerinde bugün olmasa buna sessiz kalmayacak, bugün yeterince güçlü olmasa da önümüzdeki günlerde ama mutlaka buna karşı koyacak!

İsyan korkusu nelere kadir!

Tunus'la başlayan ve 30 yıllık Hüsnü Mübarek yönetiminin sona ermesi ile devam eden isyan dalgası giderek yayılıyor.

Cezayir

Tunus'la birlikte bir süredir direniş seslerinin yükseldiği Cezayir'de de sokaklar her gün biraz daha hareketleniyor. Geçtiğimiz günlerde işsizliğe ve baskıcı rejime karşı birçok kitlesel eylemin altına imza atan Cezayir halkı, giderek yumruklarını daha fazla sıkıyor. Cezayir Devlet Başkanı **Abdülaziz Bouteflika** ise yaklaşmakta olan büyük öfke kasırgasını fark etmiş olacak ki işsizliği bitireceğini ve 1999 yılından bu yana yürürlükte olan OHAL'in başkent dışında kaldırılacağını açıkladı.

Ancak bu açıklama on yılların biriken öfkesini yatıştırmaya yetmedi. Sendikalar, demokratik kitle örgütleri ve birçok siyasi parti 12 Şubat'ta büyük bir eylem için kolları sıvadı. Halkın gelişen öfkesini engellemek isteyen Abdülaziz rejimi ise yapılmak istenen bu mitingde karşı on binlerce polisini başkente yığarak kenti adeta kuşattı. Mitingin sloganı ise zorbalara için oldukça korkutucu; **Sistemi değiştirelim!**

Yemen

Halkın gerçekleştirdiği eylemler sonrası reform vaadinde bulunan Devlet Başkanı Ali Abdullah Salih sözünü tutmuyor. Parlamentodaki muhalif gruplar, 10 Şubat'ta yayımladıkları ortak açıklamada, tek taraflı kararlar iptal edilinceye kadar parlamento oturumlarını boykota devam edebileceklerini duyurdu. 32 yıllık diktatör Ali Abdullah Salih, Tunus ve Mısır'daki gelişmelerden sonra parlamento, Şura Konseyi ve ordu mensuplarına yaptığı konuşmada, 2013'te devlet başkanlığına aday olmayacağını ve yönetimi oğluna bırakmayacağını söylemişti.

Bölgenin en fakir ülkelerinden olan ve 23 milyon nüfusun neredeyse yarısının günlük 2

dolar olan açlık sınırının altında yaşadığı Yemen'de yönetime karşı büyük bir öfke var. 23 Ocak günü başkent Sana'da Devlet Başkanı Ali Abdullah Salih'in istifa etmesini isteyen Yemen halkı sokakları doldurmuş ve büyük bir miting gerçekleştirmişti. Devlet Başkanının “yatıştırıcı” açıklamalarına kulak asmayan Yemen halkı 3 Şubat günü de sokağa çıkarak Ali Abdullah diktatörlüğünü protesto etti.

Bahreyn

Ortadoğu'yu her gün biraz daha saran direniş rüzgârları birçok ülkede olduğu gibi Bahreyn'de de ege-

menlerin çeşitli tavizler vermesine ve yeni manevraları devreye sokmasına neden oldu. Halkın önümüzdeki hafta siyasi, sosyal ve ekonomik reform talebiyle sokağa çıkmaya hazırlandığı ülkede, kral katılımı düşürmek için her aileye 1000 dinar (2650 dolar) verilmesini emretti. Bahreyn Kralı Hamad Bin İsa El Halife; ayrılmak istemediği koltuğunu sağlama almak için kesenin ağzını açtı. Bir ada ülkesi olan Bahreyn'de Şii çoğunluğun artan tepkisi önümüzdeki günlerde ülkede tansiyonun artacağına işaret ediyor.

Ürdün

Tunus'la aynı dönemlerde eylemlere başlayan Ürdün halkının öfkesini dizginlemek isteyen Kral yeni adımlar atıyor.

Zamlara tepki gösteren ve politik reformlar isteyen Ürdün halkının, 14 Ocak'ta başlayan eylemlerini özellikle Tunus ve Mısır'da yaşananlardan sonra daha fazla ciddiye alan Ürdün Kralı “işleri ağırından” almakla suçladığı hükümeti görevden aldı. 10 Şubat günü Kralın huzurunda yemin ederek göreve başlayan yeni hükümet **ulusal diyalog** ve seçim, toplantı ve gösteri yasasının değiştirilmesini de kapsayan **hızlı ve yaygın politik reformlar** sözü verdi. Hükümetin bir diğer sözü, yolsuzluğu bitirmek. Ürdün Kralı Abdullah'ın bu taktiğinin ne kadar işe yarayacağını ise zaman gösterecek.

Kuveyt

Ülkede artık ayyuka çıkan yolsuzluklar ve siyasi baskılara karşı Kuveyt halkının son dönemlerde gösterdiği tepki Kuveyt'te zorbalara oldukça korkutmuş benziyor. Tunus ve Mısır'da yaşananlardan ders çıkaran Kuveyt Emiri İçişleri Bakanı **Şeyh Cebir El Halit El Sabah**'ın istifasını istedi. Resmi KUNA ajansının haberine göre İçişleri Bakanlığına Kuveyt Emir'inin kuzeni Şeyh Ahmet El Hamud El Sabah getirildi.

Yunanistan ayakta!

Son zamlara isyan eden Yunanlılar, toplu taşıma araçlarına biletsiz biniyor, otoyol geçiş ücretlerini ödemiyor. Ekonomik krizi aşmak için fatürayı emekçilere çıkartan Papandreu hükümeti yeni kemer sıkma önlemlerine başvurunca memur ve emekli maaşlarına kısıtlama getirildi, toplu taşıma ücretleri ile otoyollardaki geçitlere de zam yapıldı. Ancak gelen bu yeni zam dalgası tepkiyle karşılandı.

Henüz tamamlanmayan otoyollar için ödenen

geçiş ücretlerine zam yapılması protestocular tarafından “soygunculuk” olarak tanımlanıyor. Bunun dışında Avrupa Birliği standartlarına aykırı olarak ücretli otoyollara paralel olan ücretsiz yolların kapatılması ve sürücülerin ücretli yolları kullanmaya zorlanmaları da tepki topluyor.

Toplu taşıma araçları çalışanları da günün belirli saatlerinde bir süreliğine iş bırakıyor. Eylemlere avukatların yanı sıra sağlık sektörü çalışanları da destek veriyor. Sağlık Dernekleri Federasyonları greve giderken, sektör çalışanları da Yunan Parlamentosu'nun da bulunduğu Sintagma Meydanı'nda bir protesto gösterisi yaptı.

Firavun yıkıldı—Gün gelecek karunlar ve efendileri de yıkılacak

Devasa ateşler yanmış
Çadır kurulmuş dağlara
Külleri savrulur durur
Karşıyor yıldızlara...
(A. Kaya)

Tunus'tan başlayıp tüm Mağrip'i saran alevlerin Mısır'a ulaşacak olması kimse için tesadüf değildi artık. Mısır başka diye ifade olunan kuşukları, sokaklara dökülen halk, siperleri bir an olsun terk etmeyen bir kararlılıkla gidermekte gecikmemişti. Mısır başkaydı. Çok daha büyük bir nüfusu, daha büyük coğrafyasında yaşatıyordu. Ancak kitle- sel yoksulluk bakımından komşu ülkele- rin hiç de gerisinde değildi. Üstelik kalabalık nüfusun bağrında taşıdığı işsiz gençlik ordularının dayanılmaz denilen noktalarda karşı konulamaz bir enerjiyle önüne geleni yıkabileceğini öngörmek zor değildir. **Mübarek de öngörmüş- tür. Ama aslanan bu değildir zaten: Mübarek de karşı koyamamıştır.**

Mısır'ı sosyokültürel bağlamda Tu- nus'tan ayıran başlıca şeylerden biri de **örgütlü güç** potansiyelidir. Müslüman Kardeşler, olanca baskıya rağmen geniş kitlelere nüfuz edebilmiştir. Barolar, tabip odaları, sendikalar, öğrenci örgüt- lenmeleri gibi başlıca örgütler adeta Müslüman Kardeşlerin denetimindedir. Mübarek'in ilk yıllarındaki kapsamlı ve sert saldırılarından sonra radikal (en

azından eylem bazında) çizgisinden uzaklaşarak legal alanda varlığını geliştiren örgütle Mübarek arasında zımnî bir uzlaşımın/saldırmazlık anlaşmasının mevcudiyeti kesin. Anlaşma miadını doldurmuştur.

Tunus'tan yayılan dalgayı daha güçlü bir sarsıntıyla büyüten Mısır kalkışma- sında Müslüman Kardeşlerin payı, ülke- nin en güçlü "muhalefet" hareketi olmasından dolayı göz ardı edilemez. Sonuçtan, yani protesto gösterilerinin sınırlarına bakıldığında da bu gerçek bariz bir şekilde açığa çıkmaktadır. Poli- sin dizginsiz şiddetini seyirle yetinen or- duyu (esasen) "düşman" bellemeyen bir bakış açısını, emperyalizme hatta ABD'ye yöneltilmeyen öfkeli sloganları doğrudan örgütün etkisine yorumlamak kaçınılmazdır.

ABD'nin siyonist İsrail devletine pa- yanda işlevi biçtiği "gizli" güç Mısır'da halkın başta ABD olmak üzere emperya- lizme öfkeli olmayacağını söylemek im- kansızdır. Tam da bu noktada, kitlesel protestoların ilk günlerinde Mübarek'e gelen **"Diktatör olduğu söylenemez"** minvalindeki tam desteğin dinmeyen öfke karşısında düzeyi aşağı çekilmiş; iti- dal çağrılarını **"Mübarek efendice gitmeli"** tavsiyeleri izlemiştir.

Şimdilik görünen tablo bir "geçiş süreci"nin emarelerini sunmaktadır. Tabansız Baradei'nin geçiş sürecinin en

5 Şubat NATO'yu protesto yürüyüşünde yerimizi aldık!

Emperyalist savaş ve işgal aygıtı olan NATO'nun temsilcileri, hükümet ve devlet başkanları, sermaye temsilcileriyle birlikte Şubat'ın ilk hafta- sında Almanya'nın Münih kentinde "NATO Güvenlik Konferansı"nda bir araya geldiler. Ve ezilen halkların direnişlerinin nasıl bastırılacağını, ulusal direniş hareketlerinin nasıl ezileceğini, bu saldırılar için NATO'nun nasıl daha fazla işlevli kılınacağını tartıştılar.

Bu militarist, işgalci aygıtın halkları ezme, katletme planlarının tartışıl- dığı bu türden zirvelere karşı sessiz kalmadığımızı ortaya koymak için 5 Şubat'ta Münih'te yapılan NATO'yu protesto yürüyüşüne katıldık. Yürü- yüşte Kaypakkaya flamalarının yanı sıra ATİK-YDG pankartı ve Avusturya federasyonumuzun bayraklarını taşıdık. Almanca sloganların sık atıldığı eylem konuşmalarla sona erdi.

(Almanya ÖG okurları)

azından koordinatör düzeyinde baş- kanlığına soyunacağı kamuoyunda ortak kanı. Tabansızlık durumunun te- lafisi görmezden gelinemeyecek kadar güçlü olması nedeniyle tabanlı Müslü- man Kardeşlerin uygun konumlandırıl- şıyla mümkün olacaktır. Radikal İslam çizgisinden arındığını ispatladığı ölçüde statü belirlenmesi yoluna gidile- cektir. Emperyalistler açısın- dan bu örgütün sınıfsal pozisyonu ise bırakalım tehlike ihtimali yarat- mayı, tehlike ihtimalini bertaraf etme eğilimine sadakatle bağlıdır.

Geçiş süreçleri sürprizlere gebedir. Bu itibarla emperya- lizm ince eleyip sık dokuyacak- tır. Ancak bu sürecin uzun vadede rüşünü ispatlayacak güçlü bir muhalefet yaratması ka- çınılmazdır. İşte bu muha- lefet, tam da Mübarek'i koltuğundan fırlatan taleplere değil sadece; bu taleplere karşılayacak yeni bir düzene sözcülük ve ön- cülük yapacaktır.

Şimdi Mısır'da ne olursa olsun haklı bir zafer havası hâkim. Mübarek'i ülkeden kovmayı aklına koyup bunu başarmanın haklı sevinci... On

sekiz günlük direnişin, çatışmanın yarat- tığı o muazzam dayanışma duygusunun; muktedirin kudretine azimle karşı koya- bilme cesaretinin; bu cesaretin uyandırdığı özgüvenin; özgüvenin yarattığı umudun sevinci. Kendi pratiğinden ege- menleri yenebilecek güce sahip olduğun- un ayırıcına varan Mısır halkı emperyalizmi ve onun yerli işbirlikçile- rini de yenmesini bilecektir. Zira **"Ko- vulmadım, istifa ediyorum"**

aymazlığındaki Mübarek'i kesinlikle hiç de tatlı olmayan uykusundan uyandırmak için kitleler saraya doğru yürüyüşe geçtiler bile. Üstelik "rejim yı- kılacak" sloganları saraya ulaşmış vazii- yette...

Partizan yürekler Basel'de anıldı

İsviçre: 30 Ocak 2010 Pazar günü Basel şehrinde biraraya gelen Par- tizan kitlesi coşkulu bir anma gerçek- leştirdi.

Etkinliğe, katılanlar selamlanarak başlandı. Saygı duruşunun ardından

güne ilişkin Partizan adına bir konuşma yapıldı. Sonrasında sinevizyon göste- rimi yapıldı ve şehit yakınlarına söz verildi. **Mehmet Ali** ve **Halil Çakıroğlu**'nun ablası, **Polat İyit**'in amcasının oğlu, **Sinan Gürer**'in abisi ve ayrıca MKP şehidi **Gültekin Can- dan**'ın amcası birer konuşma yaparak duygularını paylaştılar. Konuşma yapan ailelere karanfil verildi.

MLKP-İsviçre örgütünün et- kinliğimize gönderdiği mesajın ardın- dan, **Zurich Gençlik ve Kültür Evi** bünyesinde faaliyet yürüten **Mavi Yol Şiir Grubu** sinevizyon eşliğinde şiir dinletisi vererek sahneden alkışlar eşli- ğinden ayrıldı.

Parti ve devrim şehitleri Hollanda'da anıldı

Hollanda: 30 Ocak 2011'de Hol- landa'nın Den Haag şehrinde, bir anma gerçekleştirildi. Anmada, İbra- him Kaypakkaya, Deniz Gezmiş, Mahir Çayan, Mazlum Doğan, Çiğ- dem Yılmaz, Ferdi Karacan ve daha birçok şehidin resimleri bulunurken, karanfillerle adını sayamadığımız binlerce şehit sembolize edilmiştir.

Anma, devrim ve sosyalizm dava- sında güneşe uğurladıklarımız için saygı duruşunun ardından, Partizan adına yapılan kısa bir açılış konuş- ması ile devam etti.

Konu ile ilgili hazırlanan kısa fil- min ardından, Partizan adına konuş- macı arkadaş dünden bugüne artan

emperyalist saldırılara, buna karşı gelişen direnişlere ve şehitleri anma- nın esas yolunun mücadelenin içinde yer almak olduğuna değinen bir ko- nuşma yaptı. Sonrasında, bir Parti- zan taraftarının **Murat Arıcak** ve **Mehtap Kara** hakkında anlatımı dinlendi.

Anma, izlenen filmler ve yapılan konuşmaların ardından, bir ananın yaktığı Zazaca ağıtla devam etti. Ağıtlar derin bir sessizlik içinde din- lenirken, Ali Haydar Yıldız anısına yazılan **"Vartinik Burası"** türküsü toplu şekilde söylendi ve anma et- kinliği kısa kapanış konuşması ile sonlandırıldı.

Nepal Devrimine ilişkin bir konuşma

Baburam Bhattarai

Demokrasi ve Sınıf Mücadelesi (Democracy and Class Struggle) seçkinlerin Liberal demokrasisinin kitleler için sanki gerçek bir alternatif olarak gösterilmesinden ve Proleter demokrasiinin zorluklarını belirtmesinden dolayı Bhattarai yoldaşın bu konuşmasını yayımlamaktadır. Bu konuşma Nepal Devriminin sorunları ve ihtimallerini açıklarken Arap Dünyasında ve ötesinde komprador elitlere yönelmiş mevcut mücadelelere yansıtılabilecek izahatlar getirmektedir. Demokrasi ele avuca sığmaz bir terimdir ki, kullanıldığı yere göre farklı muhtevalar arz eder. "Liberal demokrasi"yi demokrasiinin tek meşru biçimi olarak sunmak Batı emperyalizminin oldukça etkili bir propagandasıdır ve Marksizm, sosyalizm ve komünizm ısrarla demokrasi karşıtı bir şey olarak sunulur. Fakat Marksistler demokrasiinin en acımasız savunucuları ve uygulayıcıları olmuşlardır, olmalıydılar. Marks ve Engels 1848'de Komünist Manifesto'da

2006 sonrası Nepal Birleşik Komünist Partisi (Maoist) monarşiyi yıkmak ve demokratik cumhuriyeti tesis etmek için parlamenter partilerle kapsamlı bir barış antlaşmasına imza atmıştır. Ne var ki, monarşinin lağvından sonra, burjuva demokratik güçler ile proleter devrimci güçler arasındaki kaçınılmaz çelişki keskinleşerek uzatılmış bir siyasi çıkmaza yol açtı. Burjuva demokrasi ve proleter demokrasi arasındaki mücadeleyi yeni anayasa çalışmalarını yerle bir etmiştir.

Kapitalist toplum demokrasisi çürümüş, çaresiz kalmış ve miadını doldurmuştur: o, zengin azınlığın demokrasisidir. Proletarya diktatörlüğü ve komünizme geçiş süreci, ilk defa, çoğunluğa demokrasi getirecektir, bunun için sömürücü azınlığın baskılanması gerekmektedir.

şunu vurgulamışlardı: "İşçi sınıfının devrimde atacağı ilk adım, proletaryayı egemen sınıf durumuna getirmek, demokrasi savaşını kazanmaktır." Burjuva demokrasisi altındaki 'serbest piyasa' ekonomisine ve 'tarafsız' liberal devleti ilk kez keskin ve bütünlüklü bir tenkide tabi tutarak demokrasiye sınıf perspektifli bir yaklaşım geliştiren Marksizm olmuştur. Hatta belki de bu tenkitten daha önemli olan demokrasiyi bir sınıfın devleti olarak ele alan Marksçı anlayışın gelişmesi; kapitalistlerin diktatörlüğünün yerini proletaryanın diktatörlüğünün alması ve bu iktidarı kullanarak kapitalizmin yasal dayanaklarını ortadan kaldırması ve özel mülkiyet yerine toplumsal mülkiyeti tesis etmesi ve üretimi kontrol altında tutması gerektiği sonuçlarına varılmasıdır. Proletarya hâkimiyetinin veya demokrasiinin daha yüksek biçiminin bu süreçteki bütün gayesi sınıfsız toplumu inşa edebilmektir.

Kapitalist toplum demokrasisi çürümüş, çaresiz kalmış ve miadını doldurmuştur: o, zengin azınlığın demokrasisidir. Proletarya diktatörlüğü ve komünizme geçiş süreci, ilk defa, çoğunluğa demokrasi getirecektir, bunun için sömürücü azınlığın baskılanması gerekmektedir. Devlet ve Devrim'de Lenin'in bize anlattığı gibi "Ancak ve yalnızca komünizm, gerçekten tam bir demokrasi sunabilecek durumdadır ve bu ne kadar eksiksiz olursa o kadar çabuk gereksiz hale gelecek, kendiliğinden sönüp gidecektir."

Demokrasi için savaş

Nepal birkaç asırdır otokratik monarşi ile yönetilen yarı-feodal, yarı-sömürge bir ülkedir. Yeni Demokrasi hareketi, 1949 yılında Nepal Komünist Partisi'nin kurulmasıyla başladı. 1990 sonlarına kadar kozmetik değişiklikler husule getirebilen barışçıl denebilecek bir hareketti. 1996 yılında uzun süreli "Halk Savaşı"nın başlatılmasıyla

feodalizm köklerinden sarsılarak yıkılmaya başlamış, 2008 yılında da monarşi lağvedilmişti. O zamandan beridir, ülkede Demokratik Cumhuriyet ilan edilmiş ve seçilen Kurucu Meclis kurumsal demokrasiyi tesis etmeye başlamıştır.

"Halk Savaşı"nın bu hızlı gelişen başarısının ana nedeni feodal otokrasiye karşı demokratik taleplerin ileri sürülmesine yorulmaktadır. Ayrıca sınıf meselesinin ulusal, bölgesel, cinsiyetsel ve kast sistemi meseleleri ile oldukça uyumlu bir şekilde kaynaşmasını da dikkate almalıyız. Geleneksel parlamenter demokratik güçler kararsız ve tavizkar karakterinden dolayı feodal otokrasiye karşı ısrarlı bir mücadeleye girişemezdi, Maoistler demokrasiinin savunuculuğunu yaparak milyonlara önderlik edebilir ve ülkenin en büyük siyasal teşkilatını oluşturabilirlerdi.

Genelde emperyalizme, özelde yayılmacılığa karşı mücadele demokrasi için mücadelenin bir parçasıdır ayrıca. Başka bir ifadeyle, ulusal mücadele ve demokrasi için mücadele tüm ülkede gericiler karşısında bir kaynaşmayı yaratmıştır. Ne var ki, ülkenin hassas jeo-stratejik pozisyonu bağımsız gelişim rotasında bazı kısıtlanma ve sıkıntılara yol açmaktadır.

2006 sonrası **Nepal Birleşik Komünist Partisi (Maoist)** monarşiyi yıkmak ve demokratik cumhuriyeti tesis etmek için parlamenter partilerle kapsamlı bir barış antlaşmasına imza atmıştır. Ne var ki, monarşinin lağvından sonra, burjuva demokratik güçler ile proleter devrimci güçler arasındaki kaçınılmaz çelişki keskinleşerek uzatılmış bir siyasi çıkmaza yol açtı. Burjuva demokrasi ve proleter demokrasi arasındaki mücadele yeni anayasa çalışmalarını yerle bir etmiştir. Halk Kurtuluş Ordusu'nun geleneksel Nepal Ordusu'na entegrasyonu meselesi de barış sürecini baltalayan bir diğer husustur ayrıca.

Devasa etnik, bölgesel, dil ve

Her devrimci hareketin karşılaştığı en büyük sorun Marksizm-Leninizm-Maoizm üzerine temellenen ideolojik politik hattını geliştirmektir. MLM'yi savunmak, uygulamak ve geliştirmek proleter devrimcilerin omuzlarına yüklenmiş en önemli görevdir.

Ne olursa olsun, bugüne kadar elde ettiğimiz kazanımlarla devrimi esasen ileriye taşımış bulunmaktayız, çünkü Marksizm'in dogmatik ve pragmatik tahrifatlarına karşı süngüleri kuşanmak daimi bir görevdir.

kültürel ayrılıkların olduğu bir ülkede devleti federal bir biçimde yeniden yapılandırmak siyasal süreci sekteye uğratan zorlu hususlar olarak öne çıkmaktadır. İçteki ulusal sorunlar demokrasinin karşısına çıkan kapsamlı sorunların parçalarıdır. Ulusal meseleyi en bilimsel yoldan çözebilme kabiliyeti o ülkedeki demokratik hareketin başarısının göstergesidir.

Yoksul köylülüğün Nepal'de çoğunluğu teşkil etmesi boğucu sorunlardan biridir. Şaha kalkmış yoksulluk, işsizlik, eşitsizlik ve bağımlı ekonomi veba gibi bir beladır. Ekonominin yeni demokratik inşası 'toprak sürenindir' prensibine dayanan devrimci toprak reformu gibi acil demokratik gündemleri kapsamaktadır.

Sorunlar ve zorluklar

Her devrimci hareketin karşılaştığı en büyük sorun Marksizm-Leninizm-Maoizm üzerine temellenen ideolojik politik hattını geliştirmektir. MLM'yi savunmak, uygulamak ve geliştirmek proleter devrimcilerin omuzlarına yüklenmiş en önemli görevdir.

Ne olursa olsun, bugüne kadar elde ettiğimiz kazanımlarla devrimi esasen ileriye taşımış bulunmaktayız, çünkü Marksizm'in dogmatik ve pragmatik tahrifatlarına karşı süngüleri kuşanmak daimi bir görevdir. 1996'da "Halk Savaşı"ni başlatırken de, onun sonunda barışı geliştirip uygularken de daima MLM'yi savunmak ve geliştirmek için elde çekiç bekleyip dogmatizm ve pragmatizmi ıskartaya çıkardık. Lenin'in, Mao'nun öğütlediği gibi her zaman "eleştirel" ve "devrimci" olmaya çabalamaktayız. Bilhassa birkaç on yıldır devrimci hareketlerdeki "sol" ve "sağ" tasfiyeciliğin acı deneyimlerinden öğrenmeye gayret etmekteyiz. Peru devriminin ani çöküşü bizim son referans noktamızdır. Zaman zaman, hem içeri-

deki, hem de dışarıdaki (Hindistan dâhildir) dostlarımız, devrimci pratikteki cesur adımlarımız karşısında alarına geçtiler, özellikle de son barış sürecinde. Fakat biz daima onların endişelerini boşa çıkardık, bunların yanlış olduğunu ispat ettik ve edeceğiz.

Maoist Partinin kendi içinde hâlen tartıştığı diğer bir mesele de demokratik devrimin özüne ilişkindir. Yarı-feodal, yarı-sömürge bir toplum sosyalizme geçmeden önce burjuva demokratik devrim aşamasından geçmek zorundadır. Özellikle Nepal gibi otokratik monarşinin yüzyıllardır hüküm sürdüğü bir ülkede, burjuva demokratik devrimi tamamlamadan önce demokratik cumhuriyet evresinden geçmek ihtiyatlı olacaktır. On yıl süren "Halk Savaşı"nın ardından parlamenter partilerle geliştirilen barış müzakereleri sonunda demokratik bir cumhuriyet kuruldu. Ancak şimdiki sorun, bu demokratik cumhuriyeti Halk Demokrasisi veya Yeni Demokrasi'ye nasıl dönüştürüleceği sorunudur. Kurucu Meclis'le bunu başarmak mümkün müdür? Ya da, silahlı bir ayaklanma mı gereklidir? Ayrıca, demokratik cumhuriyet aşaması da fayda ve ihtiyat bakımından bir mesele teşkil etmektedir. İşte tam da burada, anarşizm, reformizm ve Marksizm arasındaki keskin ayrılıklar su yüzüne çıkmaktadır. Halbuki reformistler devrimci sıçramayı reddetmekte, anarşistler aşamaları ve alt aşamaları zorunluktan addetmemektedirler. Marksistler ise hem devrimci sıçramaları hem de aşamalardan geçmek gereğini desteklemektedir.

Emperyalizm ve yayılmacılık sorunu Nepal devrimci hareketinin başkaca önemli sorunlarından. Üstelik küresel emperyalizm Nepal ekonomisinin, toplumunun, devletinin adeta kılcal damarlarına kadar nüfuz etmiş ve iki yüzyıldır Nepal, yayılmacılığın baskısı altındadır; işte bu en sinir bozucu meseledir.

Maoist Parti içerisinde dış baskılara, özellikle de yayılmacılığa karşı savaşıırken izleyeceğimiz stratejiye ilişkin tartışmalar yürütülmektedir. Üstelik Hindistan ve Çin gibi iki küresel güç arasında bulunmak, ülkemizin nazik bir pozisyonda bulunmasına yol açmaktadır ki bu komşularımızla aramızdaki dengeli ilişki Yeni Demokratik Devrim için kritik bir önem arz etmektedir. Dolayısıyla içerdeki demokratik gündemimiz dış baskılara karşı ülkeyi birleştirmek noktasında merkezileşmektedir.

Nepal'de *loktantra* (halk hareketi) önümüzdeki birkaç ay içerisinde doruğuna ulaşması kesindir. Ya biz Federal Demokratik Halk Cumhuriyeti anayasasının taslağını hazırlayarak geleneksel parlamenter demokrasinin üstesinden gelip ileriye taşıyacağız ya da ülke 28 Mayıs'tan önceki sürecin gerisine düşecek. Bu ihtimali engellemek için ve loktantrik (halkçı) bir hükümet sistemi kurumsal-

laştırmak için, bütün dürüst cumhuriyetçiler, yurtseverler ve ilerici güçler bu amacı gerçekleştirmek için çaba sarf etmekte gecikmemelidirler.

Anuradha Gandhi Anısına Konferansların üçüncüsüne (Mumbai - 14 Ocak 2011) Bhattarai tarafından gönderilen mesajdan uyar-

lanmıştır. Kathmandu Post'tan alınmıştır.

** 28 Mayıs 2010 tarihinde geçici anayasa yerine Nepal Cumhuriyeti Anayasası yürürlüğe girmiştir.*

Pusula

Kendimize ve kitlelerin gücüne güvenmeliyiz -1-

Egemenler tüm saldırılarına rağmen ezilenlerin, emekçilerin mücadelesini durduramıyor. Kürt halkı, işçiler, öğrenciler demokratik, ekonomik ve siyasal talepleri doğrultusunda mücadele ediyor. Elbette ki bu kesimlerin öncelikli taleplerinde, etki ve örgütlülük düzeylerinde farklılıklar vardır. Dolayısıyla daha çok örgütlü, daha çok kitlesel olan, daha çok somut talepleriyle gündemi meşgul ediyor. Burada önemle görülmesi gereken nokta tüm bu sorunların yaratıcısının emperyalist-kapitalist sistem, işbirlikçileri ve uşaklarının olduğu ve bu nedenle ortak düşmana karşı ortak tutumun geliştirilmesi gerçeğidir. Ortak mücadele kültürü konusunda genelin ciddi problemleri olduğu doğrudur. Ama her bir problemin mutlaka bir çözüm yöntemi vardır. Bunun gerekliliğine inanmak, ortak mücadelenin diğer mücadele yöntemlerinin bir parçası olduğu gerçeğini kavramak pratik olarak iradi çabaları, duyarlılıkları daha da artırır.

Bu dönemde sokaklara daha geniş güçlerle çıkmak, daha geniş güçlerle yüz yüze kaldığımız ortak sorunlar üzerinde tartışmak kavrayış düzeyimizde ve pratik hamlelerde bir zenginlik yaratır. Bu konuda küçük-büyük ayrımı yapmadan gücümüz ve olanaklarımızın elverdiği her pratiğe, her tartışma sürecine katılmak için çaba sarf etmeliyiz. Çünkü en küçük pratikten dahi öğreneceğimiz şeyler olacaktır. Öğrenme eylemine duyduğumuz ihtiyacı ancak bu tür pratiklerle giderebiliriz.

Bugün ezen ve ezilenler arasındaki çelişkilere dair kim ne söylerse söylesin, gerçek olan şu ki; ezilenleri ve emekçileri örgütlemenin, reformist sınırların dışına çıkararak özgür geleceğe yöneltmenin nesnel bir zemini vardır. O halde sorun nedir? Sorun; Devrimci ve komünist kadroların var olan bu çelişkileri derinleştirme, ortaya bilinçli ve örgütlü bir hareket çıkarma konusunda taşıdığı zaaflardır. Asgari düzeyde örgütlülüklerin ve müdahalenin olduğu çalışma alanlarında ortaya çıkan pratik sonuçlar bu gerçeğin somut ifadesidir. Aksi iddialar gerçeğe uyumlu değildir. Kendine ve kitlelere duyulan güvensizliğin ürünüdür. Bu olumsuz düşünüş tarzı kadro ve ileri militanlar için öldürücü bir virüs gibidir. Bu hastalığa yakalanan herkesin kafası devrimci görevleri yerine getirmek için değil, getirmemek için mazeret üretmeye çalışma noktasına yönelir. Yani görev algısı tersyüz olur. Hal böyle olunca tüm tartışmalarda mazeret söylemleri bıktırıcı bir tarzda tekrarlanıp durulur. Bu hastalığın tedavisi tarihin yaratıcısı olan yığınlarla gitmekle mümkün olur. Kitlelere gitmek, kitle çalışmasında derinleşmek aynı zamanda kendi güvensizliklerimizle, yetersizliklerimizle, korkularımızla hesaplaşmaktır. Dahası kendine yeteri kadar güven duymayanlar haklı davalarını özgüvenle savunup bu uğurda mücadele etmeyenler, hangi hakla kitlelerin kendilerine güven duymasını bekleyebilirler? Güvenli bir duruş sergilemek yerine, ilkesiz, güven vermeden uzak bir pratik sergileyenlere kitleler güven duymaz.

Değişim-değiştirme, bilinçli ve örgütlü bir eylemin ürünüyse, bilgilenmede, devrimci dinamizmde, üretme ve yaratma eyleminde geri düzeyde bir şekillenişe ve algıya sahip olan hiçbir kadro ve militan ne bugün karşı karşıya olduğu sorunları doğru bir tarzda kavrayabilir, ne de kitlelerin devrimcilere duyduğu güvensizliği tersine çevirmenin bir öznesi olabilir. Dolayısıyla kadro ve ileri militanlarla, araştırma ve inceleme, devrimci militanlık, devrimci sorumluluk vb. konulara dair sürekli bir tartışma yürütmek, bu konulardaki yetersizlikleri giderecek pratikler üzerinde yoğunlaşmak sürecin önemli görevlerinden biridir.

Hiç kuşkusuz tartışmalarda izleyeceğimiz yöntem çok önemlidir. Bu da temenni ve dileklerle değil, sınıf savaşımında, partili yaşamda kendimize, bugün ve geleceğe dair yüklediğimiz misyondan bağımsız değildir. Sözelimi, yaşanan pratik başarısızlıklardaki payımı ortaya koymada uzak duranlar, kendilerini olumsuzluklar üzerinde politika yapmaya yoğunlaşanlar hangi sorunu çözebilirler? Sorunları çözmek sorumluluk ister. Oysa bu duruşta sorumluluk değil, sorumsuzluk eylemi vardır. Tarihi tecrübeler ışığında şu saptamalarda bulunmak hiç kimseye bir hak-sızlık yapmayı içermez. Hatalarına karşı samimi, yaşanan her pratik başarısızlıkta önce kendi sorumluluğunu arayan militan, gelişen, parti ve devrim sorunları karşısında kaygı duyan militandır. Görevlendirmelerde bu tür meziyetlere sahip aktivistlere öncelik vermek gerekir. Elbetteki yetersizliklerin kabulü beraberinde kendini aşma eylemini de içermek zorundadır.

Devam edecek

Şehit ailelerinden çağrı: "Onlardan boşalan mevzileri dolduralım!"

Hem kendi coğrafyamızda, hem de dünyanın diğer coğrafyalarında bir yandan zulmün pervasızlığı sürerken, diğer yandan isyan ateşleri yakılıyor... Bir yandan sert bir rüzgâr estiriliyor ateşi söndürmek için olanca gücüyle, bir yandan da ateşi büyütmek için yaşamını ortaya sürüyor halklar... Rüzgâr güçsüz bir ateşi söndürür, büyük ateşleri güçlendirebilir ancak! İnsanca yaşamının şartlarının mümkün olacağı günleri kendi ellerimizle yaratana dek bu kavga ve bu kavga düşenlerimiz olacak zorunlu olarak. Onları anmak, onların kavgasını sürdürmekten geçer kuşkusuz ki. Onların kavgasını yoldaşları kadar onlara yoldaş olan ailelerinin de omuzlaması; ileriye taşınması, insanca yaşam isteyen yakınlarının mücadelesinin kendilerinin de olduğu gerçeğini gördüklerinde mümkün olur ancak. İşte o zaman yürüyüşlerini onların arkasında değil yanında sürdürürler.

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri (PŞTA) tarafından düzenlenen "Düşleri gerçeğe dönüştürmek için düşenleri anma" etkinliği, 6 Şubat günü Su Gösteri Sanat Merkezi'nde yapıldı. Şehit ve tutsak ailelerinin de katıldığı anma etkinliği, öncelikle dev-

rim ve komünizm şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. PŞTA adına açılış konuşmasını yapan **Semiha Köz**, Proletarya Partisi tarafından şehitler haftası ilan edilen Ocak ayının tarihsel önemine vurgu yaparak başladı konuşmasına. Onları anmanın bulunduğumuz her alanda mücadeleyi geliştirmekten geçtiğini söyleyerek tutsak ve şehit ailelerinin birlikte ve örgütlü hareket etmelerinin önemini altını çizdi.

Ardından **Meyman**, türküleri ve marşlarıyla kitleyi coşturdu. Meyman'ın ardından Yeni Demokrasi Şehit ve Tutsak Aileleri Birliği adına bir konuşma yapıldı

Daha sonra orada bulunan **Dursun Erkul**, Leyla Karakoç, **Zeki Uygun**, Çiğdem Yılmaz, **Özgür Kemal Karabulut**, Nergiz Gülmez, **Mehmet Demirdağ**, Ali Demirdağ, **Ümit San**, Behzat Firik, **Mehmet Düzen**, Polat İyit, **Ali Uçar**, Ergin Altın, **Zeki Peker**, Niyazi Gündoğdu, **Hasan Gülünay**, Yusuf Tosun, **Aşkın Günel**, Erol Özel, **Cihan Çelebi**, Ali-rıza ve Sırma Boyoğlu, **Süheyla Dağdeviren**'in aileleri şehitlerin adı tek tek okunarak sahneye davet edildi. Sloganlar ve alkışlarla sahneye çıkan ai-

Kavgada ölümsüzleşenler

Niyazi Sezgin: Dersim Mazgirt'te dünyaya gelen Sezgin, 24 Şubat 1988'de Dersim Babaocağı köyü Tülük Mezrası'nda çıkan çatışmada şehit düştüğünde Proletarya Partisi aday üyesiydi.

Kader Özgül Kılıç: Dersim Hozathı olan Kılıç, 1 Mart 1994'te Dersim Çemirgezek'te çıkan çatışmada şehit düştü.

leler, Tutsak Partizanların onlar için hazırladıkları el ürünü hediyeler ve karanfillelerin sunulduğu sırada dakikalarca ayakta alkışlandı.

Şehit ailelerinin ardından yine PŞTA tarafından hazırlanan şehitlerin ve ailelerinin mücadelesini konu alan sin-evizyon gösterimi yapıldı.

Anma etkinliğine Tutsak Partizanlar da tecrit koşullarında ürettikleri el ürünleri ve mesajlarıyla katıldılar.

Grup Kutup Yıldızı, İsyen Ateşi ve **Pınar Sağ** şehitlerle ilgili söyledikleri türkü ve marşlarla kitleyi coşturdu. Pınar Sağ, İbrahim Kaypak-kaya ile ilgili yaptığı konuşma nedeniyle verilen cezayı protesto ederek kararlılığını bir kez daha dile getirdi. Yine ceza alan **Mehmet Özcan** da sahneye çıkarak İbrahim Kaypak-kaya ile ilgili bir şiir okudu ve İbrahim'i sevmekten vazgeçmeyeceğini söyledi.

Özgür Gelecek gazetesi, Anadolu Yakası Dersimliler Derneği, 2 Eylül Kültür ve Danışma Derneği'nin de etkinliği selamlayan mesajlarıyla anma sona erdi.

(Bir PŞTA faaliyetçisi)

TKP/ML militanları şehitleri andı

Elimize ulaşan bir e-maile göre **TKP/ML militanları**, parti ve devrim şehitlerini anma haftası ile ilgili olarak Altınşehir, Gebze, 1 Mayıs ve Sarıgazi'de çeşitli eylemler gerçekleştirdi.

"Altınşehir Bayramtepe'de 24.01.2010 Pazartesi günü TKP/ML imzalı **'İbo yaşıyor TİKKO savaşıyor'**, 'Gerillalar ölmez yaşasın Halk Savaşı', **'Halk savaşçıları ölümsüz-**

dür', 'Parti ve devrim şehitleri ölümsüzdür' sloganları ve yoğun bir şekilde TKP/ML imzaları ile duvarları süsledik." denilen açıklama şu şekilde devam ediyor: "Bunun yanı sıra 27.01.2010 Perşembe günü saat 20.40'da Altınşehir üst geçidine **'Parti ve Devrim Şehitleri Ölümsüzdür'** TKP/ML imzalı pankartımızı astık ve sorunsuz bir şekilde bölgeden çekildik. Pankartın diğer gün öğle saatlerine kadar asılı kaldığı gözlemlendi."

"Ölümsüz şehitlerimiz Parti militanlarımızın giriştikleri illegal pratiklerle anıldı. TKP/ML MK-

SB imzalı bildiler yaygın bir şekilde emekçi mahallelerde dağıtıldı" şeklinde başlayan açıklamaya şöyle devam ediyor: "Gebze'nin emekçi mahallelerinde bildiri dağıtımları gerçekleştirilirken yine şehitlerimiz andığımız şiarların yer aldığı TKP/ML TİKKO imzalı kuşlamalar da yapıldı.

1 Mayıs ve Sarıgazi semtlerinde de militanlarımız bildiri dağıtımını gerçekleştirdi. Gülsuyu Mahallesi'nde bildiri dağıtımını yapan militanlar mahallede bulunan kahvehanelere girerek bildiriye kitleye ulaştırdı.

Selam söylemek zamanıdır bahara, Mart'a...

Selam söyle yaşamın baharına
De ki korkular çökmüş vadilere
Şimdi menderesler çiziyor ırmaklar
Zaman lekeli bir utanç sessizliğinde
Güldükçe kanıyor çatlayan dudaklar

Yüreklere savaş alanı sanki
Ne zaman bir kıvılcım düşse geceye
Işık yağmurunda ekinler besliyoruz

Selam söyle yaşamın baharına
De ki
Güneşin salkımlarında beklenmez
yağmur
Gök gürültüsünün ardında duyarız
Biz o ıslaklığı göz kapaklarımızda
İstmeden ağlarız belki
Acılarımız tohum eker
Gözyaşlarımız fidan diker toprağa
Yağmurlu türkülerle coşarız ancak
O bir başımıza orman kalabalığımızda
(Adnan Yücel)

129 işçi kadın New York'un puslu gökyüzüne uzanan alevlerin arasında yanarak can verirken, geride kalanlara bir mesaj bırakıyordu. *"Tarihin çöplüğüne gidene kadar bu sömürücü düzen, hayaletimiz dolaşacak dünyanın tüm kentlerinin semalarında... Bizim aramızdan gelen kadınların boynuna asılı duracak düzenin kaderine kadınca direnişimiz. Biz şimdi gidiyoruz. Güllüşlerimizi, hayallerimizi hayatımızın baharına bırakarak gidiyoruz. Ama unutmayın, hep sizin yanınızda olacak ruhlarımız. Selam söyleyin yaşamın baharına!"*

Tokat'ın yüreği engin dağların adımlarken New Yorklu işçi kadınların çığılığı saplandı, karanlığı adımlayanların yüreğine. Emine önde, arkasında Meral ve de Polat ilerliyorlardı köye doğru.

Namlu gibi bakan iki yeşil göz; Ayfer

Dağların komutanı, halkının Emine'si **Ayfer Celep**, Amasya-Taşova'nın Tekke köyünde doğmuştu. Ailesi Türk ve Sünniydi. Devrimci fikirlerle lise yıllarında tanışmıştı.

Ayfer, 1990 yılında Amasya Üniversitesi Eğitim Fakültesi'ni kazandı. Ve Proletarya Partisi ile de burada ilişki kurdu. Örgütlendiği ilk günden beri en büyük isteğiydi gerilla olmak, dağları adımlamak. Zaten o dönemde Karadeniz kırsalına gerilla çıkarma çabaları yoğunlaşmıştı. İlk öne Ayfer çıktı. **"Ben de gitmek istiyorum. Bu onurlu görevin omuzlayıcısı olmak istiyorum"** dedi. Yoldaşları kabul etti. Ancak Parti, 4. Konferans'ın hazırlık dönemindeydi, bu yüzden de örgütsel anlamda çeşitli

kopukluklar yaşanıyordu. İsteği o dönem gerçekleşemedi Ayfer'in. Yaprak rengi gözlerine hüznü doluysa da bu yüzden, Ayfer hiç pes etmedi, sabırla işledi günlerini.

Gerillaya katılmadı belki ama okulu bırakarak yereldeki çalışmalara katıldı. Karadeniz halkı arasında faaliyet yürüttü. İnadı ve direnci, bedeninden büyüktü. Niksar'da oldukça kötü koşullar altında tuğla fabrikalarında çalıştı. Aynı dönemlerde tutuklanarak, 3 ay tutsaklık yaşadı. Bu durum onun özlemine büyüttü yalnızca. Ayfer hayalini 1993 yılının Haziran ayında gerçekleştirerek Karadeniz'e ayak bastı. O Artık Karadeniz'in Emine'siydi.

Bölgede Proletarya Partisi'nin gelişiminin temel taşlarından biri oldu Emine. Karadeniz kadını, önce korktu gerillalardan ama Emine'nin güven veren sesi ve sıcak bakışları ile karşılaşınca bağrına bastı gerillayı. Emine köylü kadınların sevgilisiydi. Ama aynı zamanda düşmanın korkulu rüyasıydı. Bölge komutanları rahat uyuyamıyordu geceleri onun yüzünden. Tepeden tırnağa bir savaşçıydı. Halkına sevecen bakışları düşman karşısında namlu gibi bakan iki yeşil göz oluyordu.

Özgür Kemal Karabulut'u ihbar eden köy muhtarının cezalandırılması eyleminde bizzat yer almıştı. Bu, düşmanın korkulu rüyalarını büyütülmüştü. İsmi teşhir edip, her yerde çağrı yapıyorlardı. Gazeteler sayfa sayfa onu anlatıyordu. **"Melek yüzlü şeytan"**, **"yeşil gözlü ölüm makinesi"**, **"dişi canavar"** diyerek kadınlığını da aşağılıyor ve korkularını böyle kusarak ifade ediyorlardı.

Savaşçı olması ve düzene karşı özgürlüğü seçmesi onun katli için zaten bir sebepken, bir de kadın olması düşmanı çıldırtıyordu. Her yerde, her

konuda kendini belli eden erkek egemen anlayışın yansıması görülüyordu Emine'ye yapılan saldırılarda. Saçlarının her daim fönli ve boyalı olduğundan tutun da şehit düştüğünde "çantasından mayolu kadın resimleri çıktı" söylemlerine kadar ve daha aşağılıkça olanları kullanılıyordu.

Oysa Emine bir kadın Partizan'dı, Proletarya Partisi'nin kadın yüzüydü. Kadının edilgenliğine vurulmuş bir darbeydi. Tüm bu çirkin saldırılar tam da bu yüzden. Emine, emekçi kadına örnek olmasın, kadın bin yıllardır boynuna asılan zinciri koparmak için umut taşımasını diyeydi.

Şehirlerin Kara Kızı, dağların Meral'i; Münire

Erzincan'da, Kürt ve Alevi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen **Münire Sağdıç**, küçük yaşta ailesinin yoksul olmasından dolayı İstanbul, Ümraniye'ye göç etti. Yaşadığı mahalle, devrimcilerin yoğun olduğu bir yerdi. Dolayısıyla kısa sürede ve küçük yaşta Proletarya Partisi ile tanıştı. Komsomol faaliyetinin işçisem alanında çalışma yürüttü. Bir operasyonun ardından gözaltına alınarak ağır işkencelere maruz kaldı. Ama o semtinin Kara Kız'ı ve ser verip sır vermeyenlerin yoldaşydı. İşkenceciler çaresiz kaldılar karşısında.

2 yıllık hapis süresinde kendini geliştirdi Münire. Onun gelişiminde aynı hapis hanesinde kaldığı **Nergiz'in (Gülmez)** önemli bir payı vardı.

1998 yılında "zirveleri hedefleyen zorlu yürüyüşe hazırlandı" Münire. Ve artık dağların Meral'i oldu. Zaman zaman zorlansa da Emine'nin yardımları ile yaşama sıkıca tutunuyordu. Her düştüğünde yanında Emine'nin yoldaş bakışını ve öğrenen

yanını buluyordu. Edilgenliğini kırmakta zorlanıyordu Meral. Ama inatçıydı, Emine gibi tam bir savaşçı olacaktı. Parti şehitlerinden olan kardeşi **Yaşar Sağdıç** gibi Parti'nin **"sessiz" yürek işçilerinden**di. Belki bu yüzden Emine ona bir anne sefkatıyla eğiliyordu.

Yüreği ve bileği Polat; Kemal

Henüz 16 yaşındaydı Proletarya Partisi ile tanıştığında ve kuryelik yaparken deşifre olup da gerillaya katıldığında ise 17. Öyle hızlı büyütüyordu ki savaş **Kemal Tutuş'u**, "çocuk" Kemal kısa sürede hem siyasal hem de bir savaşçı olarak kendini geliştirmiş ve dağların Polat'ı olmuştu. Gerillanın yaşadığı sıkıntılar onu daha da çelikleştiriyor ve bölgedeki siyasal çalışmalarda emek veriyordu.

Zeynel Çalpar gibi Tokat/Almus'un Gevrek köyündendi. Köylü kökenli ve bölge insanı olmanın avantajlarını örgütüne sunuyor ve gerilla birliklerinde öncü olarak görev alıyordu.

Ve 1999 yılının 8 Mart'ında yola çıktılar. Emine, Meral ve Polat... Üçünün de yüreğinde New Yorklu kadınların çığılıkları ve boyunlarına astığı sorumluluk vardı. Kadına yüklenen toplumsal misyonu ve edilgenliğini kıran komutan Emine, Proletarya Partisi'nin savaşçı kadın yüzü olmak için kendiyse de savaşan Meral ve Polat, New Yorklu kadınların çığılığını ve kadının özgürlük mücadelesini köylü kadınlara taşımak için gidiyorlardı. Ancak gittikleri köyde evlere pusu kuran düşman ile karşılaşarak, çatışmaya girdiler. Yarım saat süren çatışmada savaşarak şehit düştüler. Şimdi onların **"Selam söyleyin yaşamın baharına!"** çığığını taşımak zamanıdır. Selam söylemek zamanıdır bahara, Mart'a...

Dilovası'nda neler oluyor?

İstanbul: Son süreçte gazetemizde egemenlerin çevreye ve insan yaşamına yönelik saldırılarına daha sık değiniyoruz. Kendini "en çevreci hükümet" olarak göstermeye çalışan AKP hükümeti döneminde aslında doğal yaşama olan saldırıların boyutu azımsanmayacak kadar fazla.

Bir düşünelim; etrafında boya, kömür, demir-çelik, yağ, atık ve çimento fabrikaları bulunan bir bölge ve buradaki fabrikaların bacalarında filtre dahi bulunmuyor. Bahsini ettiğimiz yer Gebze'ye bağlı **Dilovası**. Bölge, fabrikaların bıraktığı kimyasal atıklarla gündeme gelmişti daha önce de. Kocaeli Üniversitesi Tıp Fakültesi Halk Sağlığı Ana Bilim Dalı Başkanı Prof. Dr. **Onur Hamzaoğlu**'nun araştırmalarına göre, fabrika atıklarından kaynaklı anne sütünde ve çocuk dışkılarında ağır metallerin oranı oldukça fazla. Bu açıklamanın ve basına yansıyan gelişmelerin ardından Dilovası'nda büyük bir gerginlik hakim. Bölge halkı Ekoloji ve Sağlık Derneği öncülüğünde toplanarak Valilik ve Kaymakamlıkla görüşmeler yapmış, basın açıklamaları düzenlemiş. Zaten göç veren bölge Hamzaoğlu'nun açıklamasının ardından Dilovası yerine "**Kanserovası**" adını alarak küçülmeye devam ediyor.

Dilovası'nda yaşananlar hakkında daha ayrıntılı bilgi almak için Özgür Gelecek gazetesi olarak halk ile görüştük.

Tepelerine çıktıkça daralan soluklar ve Dilovası'nda yaşam...

Gebze'ye yaklaşık 20 km uzaklıkta olan Dilovası'nın çevresi fabrikalarla çevrili. Uzaktan bakıldığında bölgeye hakim olan duman, görüş imkanını kısıtlıyor. Bölgeye yaklaştıkça da fabrikalardan yükselen sis, yaşamın gerçek adı oluyor. Fabrikaları ve Dilovası'nı yüksek bir yerden görebilmek için çıktığımız tepede daha da etkiliyor bizi kirli hava. Daralan

nefesler, ağır bir gözyaşı ve öksürüklerle birleşiyor.

"Dilovası, Kanserovası değil Oyunovası'dır"

- **Kendinizi tanıtır mısınız?**

- Adım **Mehmet Işık**. 1986'da Ağrı'dan göç ederek Dilovası'na yerleştik. Ekoloji ve Sağlık Derneği üyesiyim, ailem ve ben toplam 7 kişi burada yaşıyoruz.

- **Son dönemlerde Dilovası'nda kanser vakalarının arttığı söyleniyor, siz ne düşünüyorsunuz bu konuda?**

- Dilovası üzerinde çeşitli oyunlar oynanıyor. Bunlardan bir tanesi de kanser söylentileridir.

- **Dilovası'nda kanser vakalarının artmadığını mı söylüyorsunuz?**

- Hayır, öyle bir şey söylemiyorum. Ancak bu söylenenler bölgeye zarar veriyor. Dilovası Haber diye yayınlanan bir gazetemiz var. Orada bir doktor anne ve çocuklarda kanser vakalarının arttığını söylüyor. Bu çok büyük bir iddia. Bunun derhal araştırılması lazım. Bunu bir market sahibi söylemiyor. Bir bilim insanı söylüyor. Bu dedikodulardan sonra mahalleye birçok gazete geldi, yazdı-çizdi ama hiçbiri doğruyu söylemedi. Bölgeyi bir korku saldı. Herkes buradan taşınıyor. Bölge yavaş yavaş küçülüyor. Boşalan yerlere ise hemen fabrikalar kuruluyor. Bizim sıkıntımız da bu.

- **Mahalleyi boşaltmak istediklerini söylüyorsunuz yani...**

- Aynen öyle. Fabrika kurmak için insanları evlerinden çıkaramıyorlar. Ama hemen her şeyi de kullanıyorlar. Önce insanları kanser edecek kimyasalları döküyorlar sularımıza, kanser ediyorlar. Sonra da bölge Dilovası değil Kanserovası diyorlar. Eğer kanser varsa bunun nedeni fabrikalardır.

- **Peki, sizin ailenizde kanser hastası var mı?**

2 kişi var. Ama bu Dilovası'nda her ailede bir kanser olduğu anlamına gelmez. Kanser bir sonuç, bence siz de bunları yazarken kanserden önce onun nedenini yazın. Fabrikaların, derelerin, havanın kirliliğini yazın. Çünkü fabrikaların bu hali yok olursa kanser de azalır.

- **Mahalle halkının tepkisi nedir?**

- Mahalle halkı korkuyor. Kimileri ise bir şeyler yapmak istiyor. Ama öncülük yapacak dernek kötü durumda şu an. Dernek ilk kurulduğunda yürüyüşler, basın açıklamaları, seminer ve paneller yaptı. Sonraki dönemlerde derneğin yönetimi değişti. Yeni yönetim işlevsizleşti. Fabrikalar bölgeye zehir saçıyor, kanser söylentilerinden kaynaklı mahalle boşalıyor ama dernekten ses seda yok.

- **Bir öfkeden bahsettiniz... Mahallede kendiliğinden bir şeyler mi oluyor?**

- Bazen gençler fabrika araçlarına taş atıyor. Duvarlara yazı yazıyor.

"Toplanıp Dilovası için mücadele edelim!"

- **Baki Işık (Ağrılı, '83'ten beri Dilovası'nda yaşıyor):** Hemen her ailede kanser hastası olabilir. Ama kimsenin buradan kaçması gerekmez. Kaç kaç, nereye kadar? Biz kaçacağımıza onlar kaçsın! Zarar veren biz de-

ğiliz ki. Kaçtıkça insan kalmayacak burada. Bir tek biz yaşlılar kalacağız. Bizim de mücadele gücümüz kalmadı artık. Gençlere sesleniyorum, hiçbir yere kaçmasınlar; toplanıp Dilovası için, gelecekleri için mücadele etsinler.

- **Yakup Akboğa (Ağrılı '83'ten beri Dilovası'nda yaşıyor):** Basın gelip bizim kanser olduğumuzu yazacağına daha 2 gün önce Dilovası'ya dökülen 1.200 ton zehir atığı yazsın. Bizim kanser olduğumuzu yazıyorlar yazmasına ama bunun nedenini yazmıyorlar. Sulara zehir bırakıyorlar basın yok, çöplük bırakılıyor basın yok.

Seçimlerde de böyle oluyor. Belediye başkanları buraya geliyor. "Sağlık ocağı kuracağız" diyor. Kardeşim, bizim derdimiz sağlık ocağı falan değil, şu fabrikalara müdahale edilmesidir.

- **Dilovası'nda neler yaşanıyor bize anlatabilir misiniz?**

- **Ercan Teker (Dilovası Ekoloji ve Doğa Derneği Eski Başkanı):** Dilovası'nda çarpık bir sanayileşme söz konusu. Özellikle 2000 yılından sonra sanayileşme daha da hızlandı. Bununla beraber çevre kirliliği de had safhaya ulaştı. Halkın sağlığında çeşitli sorunlar yaşandı. Biz de Dilovası halkı olarak

- **Sizce Dilovası'nda neler yapılıyor/yapılmalı bunlara karşı?**

- **Hayri Altınok (Hereke Çevre Derneği başkanı):** Dilovası'nda yapılmak istenenler ortadadır. Burası insandan uzak bir sanayi bölgesi haline getiriliyor. Halbuki burada fabrikalar yokken biz buradaydık. Şimdi ise onların olmayan yerleri yok ediyorlar. Yani dağdan gelmiş bağdakini kovmak istiyorlar. Buna izin vermeyeceğiz. Geçenlerde 1.200 ton zehri bölgeye bıraktılar. Onlara bu zehri yedireceğiz. O atıkları onların yuvalarına boşaltacağız. Bizim de bir sabrımız var. Bizlerin kanserli olduğu iddiası doğru olabilir. Ama bunun esas sorumlusu fabrikalardır. Ve bizim de kanser olmamız gayet normaldir. Sorun fabrikaların rehabilite edilmesinde. Emisyon ölçümlerinin yapılmasında. Eğer yapmıyorlarsa biz yaptırmasını da biliriz. O yüzden Dilovası halkı bölgeyi terk etmesin. Burada kalıp mücadele etsin. Buradan kaçacak birileri varsa onlar da ortadadır.

2005 yılında **Dilovası Ekoloji ve Sağlık Derneği**'ni kurduk. Derneği kurduktan sonra meydanlara indik, yürüyüşler, seminerler gerçekleştirdik. Mücadele ile konuyu TBMM Araştırma Komisyonu'nda tartıştırdık. Bundan sonra daha çok gündeme geldi bu konu. Yalnız konunun tartışma zemini yanlış. Çünkü her şey sonuçlar üzerinden tartışılıyor. Nedenini kimse sorgulamıyor.

- Dilovası'na Kanserovası denilmesini nasıl yorumluyorsunuz?

- Her şey bu tartışma zemininin yanlışlığından kaynaklanıyor. Bu tartışma bizim mücadele sürecimize de zarar veriyor. Kanserovası diye diye bölge boşalıyor. Doğallığında mücadele gücümüz de azaldı. Dilovası halkı vebalı gösterildi. Bu da fabrikatörlerin işine yaradı. Zaten fabrikalar için buralar boşaltılmak isteniyor. Bu şekilde de boşaltılıyor zaten. Biz de mahalle halkı olarak buna karşı bir tavır aldık.

Örneğin gazeteciler... Buraya gelip "bizi kanser hastaları ile görüş-

Dilovası'nda 2 mahalle boşalıyor

İstanbul: Dilovası'na bırakılan zehirli kimyasal atıklardan kaynaklı sağlık ve sosyal sorunlar giderek boyutlanıyor. Gittikçe artan sağlık sorunlarının da nedeniyle iki mahalle taşınma kararı aldı. **Fatih ve Yeni Yıldız** mahalleleri muhtarlığa yaptıkları başvuruda çocuklarının geleceği için mahalleyi boşaltacaklarını belirttiler.

türür müsünüz?" diyorlar. "Hayır, kardeşim görüştürmeyiz, sen git fab-

rikaların yarattıklarını çek" diye cevap veriyoruz.

Yıkımlara karşı direnişte sıra Sarıyer Derbent'te...

İstanbul: Kentsel Dönüşüm adıyla sunulan, **herkese sağlıklı ve güvenceli barınma hakkı** ile gerçekleştirilen talan, tüm çıplaklığı ile bu kez Sarıyer Derbent'te. Zaten Kentsel Dönüşüm için özellikle emekçi semtler seçiliyor. Derbent de buna uygun bir mahalle. Ayazma'nın toprağının verimli ve güçlü olması, Sarıyer'in bulunduğu konum itibarı ile güzel bir manzaraya cepheden bakması talanın iştahını daha da açıyor. Bu sürecin son örneği **9 Şubat günü Derbent Çamlıtepe Mahallesi**'nde gerçekleşti. Mahallede bulunan 44 ev hakkında boşaltma kararı

çıkarılan İBB ve Kooperatif, polis destekli mahalle halkına saldırdı.

Sabahın dördünde Derbent abluka altında...

Uzun zamandır Sarıyer Derbent'te evlere gönderilen tebligatlar ile yıkımların yaşanacağı kesinleşmişti. Özellikle TOKİ, kooperatif vb. aygıtlar ile bölgeyi talan ediyor. Son olarak 44 aile, kooperatif ile anlaşarak daire karşılığında evlerini satmıştı. Yapılan anlaşma gereği 1 yıl içinde boşaltılması gereken evler boşaltılmayınca, mahalle sabah saat 04.00 sıralarında yaklaşık 2000

çevik kuvvet tarafından abluka altına alındı. Sabah 7.30 itibarı ile de saldırının startı verildi. Evlerin boşaltılmasına izin vermeyen mahalle halkı, barikat kurarak direnişe geçti. Tazyikli su ile halka saldıran polisin attığı gaz bombaları nedeniyle mahalleyi gaz bulutu sardı. 8 kişinin yaralandığı çatışma, yaklaşık 8 saat sürdü. Büyükdere Caddesi'ni trafiğe kapatan halk "**Yıkımlara geçit vermeyeceğiz**", "**Polis gidecek, sorun bitecek**" sloganlarını attı.

Saldırıda sınır yok; Evler ateşe verildi

Halkın direngen duruşu karşısında geri çekilen polis, çekilme esnasında içinde insanların bulunduğu 2 evi ateşe verdi. Yangın sırasında evde mahsur kalan bir kişiyi DİHA muhabiri kurtardı. İBB'ye ait yıkım araçları ile gerçekleştirilen saldırının ardından İBB pervasızlıkla "**yıkımlarla bir alakasının olmadığını, söz konusu şirketin elinde anlaşma metinlerinin bulunduğunu**" belirtti. Saldırının ardından mahalle dernekleri ve çeşitli kurumlar biraraya gelerek bir toplantı gerçekleştirdi. Toplan-

tıda yıkımlara karşı direnişin süreci ve öz savunma hakkının uygulanacağı kararı alındı.

Derbent'te yaşanan saldırı hakkında ayrıntılı bilgi almak için Derbent sakinlerinden **Ramazan Balık** ile görüştük. Balık bize yaşananları şu şekilde özetledi: "**44 evin kooperatif ile anlaşarak evlerini satması bizi ilgilendirmez. Satsınlar, ancak biz buralara o kooperatif binalarının kurulmasına izin vermeyiz. Çünkü bugün kuranlar yarın bizim evlerimize de talip olup yıkmak isteyecekler. Mahallenin yapısını bozacaklar. Evlerini satanların evlerini boşaltmalarını engelleyemeye çalıştık. Komşular kendi içimizde konuşuyorduk. Ne olduğunu dahi anlamadık. Polis bir anda saldırı startı verdi. Şimdi evler boşaldı. Oralara evleri olmayanları, kiracıları yerleştirmeye çalışıyoruz. Bir gün çıkıp tekrar evleri boşaltmaya gelirlerse şayet o zaman tekrar direnişe geçeceğiz.**"

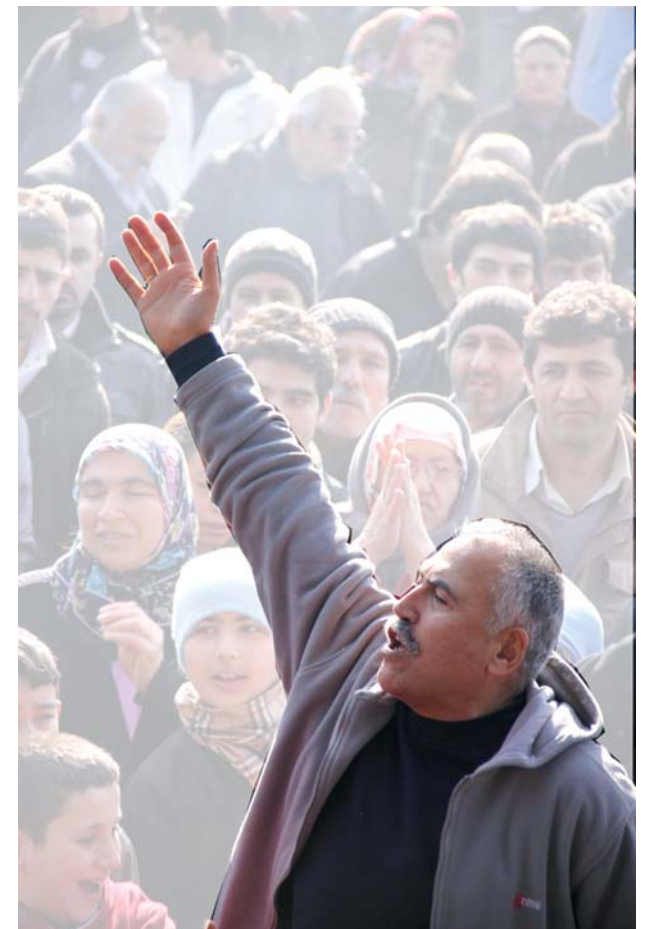
8 Şubat sabahı saat 10.00 civarı Derbent Mahallesi'ndeki yıkım haberini aldık ve arkadaşlarla biraraya gelerek ne yapılması gerektiği noktasında fikir alışverişinde bulunduk. Aldığımız karar Derbent halkına destek olmak gerektiği idi. Yaklaşık 20 kişilik grupla oraya doğru yola çıktık. Derbent'e vardığımızda, halk bizi sıcak karşıladı. Yaşananlarla ilgili mahalle halkından bilgi edinmeye çalıştık. Mahallelinin söylediğine göre gece saat 3.00-4.00 sıralarında binlerce polis mahalleyi ablukaya almış. Kepçe, dozer, kamyon vb. araçlarla gelmişler. Herkes birbirine haber vermiş ve kitle kalabalık bir şekilde karşı koymaya başlamış. Sabah erken saatlerde çatışma çıkmış, polis

Derbent halkı yıkıma geçit vermedi

yoğun şekilde gaz bombası kullanmış. Yaklaşık 44 ev sahibinin müteahhitlerle anlaşarak evlerini sattıkları, oturan kiracıların da evlerini boşalttıkları ve mahallelinin evler boşalmasını diye karşı koyduğu da anlatıldı. Boşalan evlerden birinin çatısı yakılarak dikkatler oraya çekilmiş önce ve diğer evler bu arada boşaltılmış.

Mahalle halkı biraraya gelerek bu durumu protesto etmek için bir basın açıklaması yaptı. Bundan sonra yıkım ve baskılara boyun eğmeyeceklerini dile getirdiler. Bizlere teşekkürlerini sundular. Halaylar çekilip sloganlar atıldı hep birlikte.

(Gülsuyu ÖG okurları)

“Kaypakkaya’yı övmek benim için onurdur!”

İstanbul: İbrahim Kaypakkaya için sıklıkla kullanılan “**Saklanmaya çalışılan meşale**” ifadesinin doğruluğu yaşanan gelişmelerle bir kez daha ispatlanıyor. Ülkemizde devrimci önderler içinde özellikle gizlenmeye çalışılan İbrahim Kaypakkaya, egemenleri her daim korkutmuş-tur/korkutmaya devam etmektedir. Kaypakkaya, döneminin diğer devrimci önderlerinden farklı olarak tabu olarak görülen birçok konuda ortaya koyduğu bilimsel çözümlerle olduğu kadar sergilediği pratik ile de korku yaratmıştır. '68 kuşağını konu alan filmlerde, belgesellerde, yazı dizilerinde Kaypakkaya'nın özellikle anlatılmadığına, düşüncelerinin kitlelerden saklanmaya çalışıldığına tanık olduk/olmaya devam edeceğiz. Ne var ki tüm bunlara rağmen Kaypakkaya'nın geniş emekçi yığınların gönlünde taht kurmasına engel olunamamıştır. Kaypakkaya'nın isminin yattığı korkuyu halk müziği sanatçısı **Pınar Sağ** ve **Mehmet Özcan**'a açılan davada yeniden gördük. “**Suçtu ve suçluyu övmek**” iddiası ile açılan davaya karşı gelişen tepkiler kitlelerin Kaypakkaya'ya karşı sevgisinin ve düzene karşı nefretinin bir tezahürüdür.

Özgür Gelecek gazetesi olarak haklarında dava açılan ve ceza alan **Pınar Sağ** ve **Mehmet Özcan**'la görüştük.

- Hangi sözleriniz gerekçe-siyle dava açıldı ve bugüne nasıl gelindi?

Pınar Sağ; 29 Mart seçimlerinde bir konser için Dersim'e gitmiştim. Sözlerim; “**İktidara karşı her zaman dimdik ayakta durmuş İbrahim Kaypakkaya yoldaşa**” şeklinde. Bu söylem bir yerleri çok rahatsız etti tabii ki. Düşünün ki '73 yılında Diyarbakır Hapishanesi'nde katledilmiş, gencecik bir önder ve gerçekten yaptıkları ile hala geçerliliğini koruyan bir değer. Ona yapılanları düşünün, sizce bu iktidar faşist değil mi? Dersim Nazımıye'de savcılık suç duyurunda bulundu. İki dava açıldı, biri 17'leri anmak biri de İbrahim Kaypakkaya kastedilerek “**suçtu ve suçluyu**”

övmek”. Neredeyse bir yıldır mahkemelerde ifade veriyorum. Nazımıye'ye gittik, savunmamızı yaptık, orada üç ay hapis verildi. O da 500 TL para cezasına çevrildi. Bu 17'ler davası içindi. Ben 17'lerin suçsuzluğunu dile getirdim, silahsız olduklarını ve kolluk güçleri tarafından öldürüldüklerini söyledim.

Onun devamında Kaypakkaya davası 2 yıla açıldı, şu an 10 aylık bir hapis cezası verildi. Bu da Malatya Ağır Ceza'dan çıkan bir karar. Tunceli davayı Malatya Ağır Ceza'ya devretti. Önce Beşiktaş 9. Ağır Ceza'da ifade verdim. İfade vermek savunma yapmak anlamına gelmiyor. İfademde özellikle belirttim, ben savunmamı Malatya'da yapacağım dedim. Savunmamızı dahi yapmadan Mehmet Özcan'la 27'sinde internetten öğreniyoruz ki hapis cezası almışız.

- Bundan sonra neler yapmayı düşünüyorsunuz?

- Biz temyize gidiyoruz. Bin avukatın desteği ile temyize gitmeyi düşünüyoruz. “**Pınar Sağ'a adalet**” isimli bir sitemiz var. Tabii bu siteye girdiklerinde haksızlığa uğramış pek çok isimle karşılaşacaklar. Hem de Kaypakkaya'nın mücadelesini anlatan. Benim haberim olmadan pek çok bölgede insanlar yürüyüşler yaptılar. Ben biliyorum ki nereli ve nerede olursak olalım biz bir bütünüz.

“Sanatçı halkın savaşçısıdır!”

- Verilen bu cezayı nasıl yorumluyorsunuz? Neden açıldı bu dava?

- Ülkemizin tüm devrimcilerine sahip çıkıyoruz. Benim için Mahir Çayan, Yusufkar, Hüseyinler, Denizler çok çok önemli. Ama Kaypakkaya Kemalizm'e olan bakışı ve hiçbir sol örgütlenmenin eleştiremediği noktalarındaki ve Kürt sorunu konusundaki yaklaşımları ile farklı bir yerde durmaktadır. Kaypakkaya davası bu noktada tehlike arz ediyor. 38 yıldır neden Kaypakkaya gizlenmek isteniyor? Bundan sonra Kaypakkaya'nın daha fazla tartışılması gerekiyor. Çünkü hem ülkemizde hem Avrupa'da onu bilen, ona inanan on binler var. Bundan

sonraki tavrımız çok önemli. Olayı hiçbir zaman arabesk boyutunda tutmadan, seviyorum boyutunda tutmadan tüm gerçekliği ile İbrahim'i ortaya koymak gerekiyor. Yolda gördüğüm insanlar, yaşlı başlı amcalar geliyor evet diyor bu konuşulmalıydı. Neden 38 yıldır saklanıyor diye sitem ediyorlar. 73 yılında 3-4 ay boyunca bir insana işkence yapıyorsunuz, lime lime ediyorsunuz. Benim için Kaypakkaya'yı övmek sonuna kadar onurdur.

- Sanatçıların toplumla ilişkisine siz nasıl bakıyorsunuz?

- Sanatçı halkın savaşçısı da olmalı. Ben sadece türkü söyleyen olmadım ki. Ben çocukluğumdan beri Kaypakkaya'nın mücadelesine inanan bir insanım. Bir sanatçı, halkın ülkesinin tüm sorunlarına duyarlı olmalı. Ve orada olabilmeli. Eyleme davet beklememeli. Sokakta da olabilmeli. **Sanatçılar hiçbir zaman kendini sınıflardan üstün görmemeli.** Bakın ben sanatçıyım, ben üstünüm dediğinizde bu erimektir, yok olduğunuzun göstergesidir. Hiçbir zaman benim hayatımda böyle bir nokta olmadı. Kaypakkaya bu ülkenin devrimci önderlerindedir. Ve işkence katledilmiştir. **Hiç kimse kusura bakmasın bu gerçekle yüzleşilecek, bir şekilde hesapta verilecektir.** Ben tabii ki bu ülkedeki haksızlıklara, hakların ihlaline karşı mücadele vereceğim. **Buradaki olayın ki Pınar Sağ olayı değildir. Buradaki olay Kaypakkaya'ya olan bir vefadır.** Ben İbrahim Kaypakkaya'nın suçsuz olduğuna sonuna kadar inanıyorum. Kaypakkaya davası bu ülkenin ayıbıdır.

- Siz İbrahim Kaypakkaya yazdığınız bir şiiri okudunuz ve

“Bu isimleri hala suçlu sayıyorlar!”

H. Merkezi: 5 Ocak 2011 tarihinde ANF'ye söyleşi veren Laz Marks oyununun yönetmen ve oyuncusu **Haldun Açıksozlü** hakkında da açılmış onlarca dava bulunuyor. Açıksozlü hakkında en son Dersim Sulh Mahkemesi'nde açılan davada Açıksozlü bir daha sahnelere çıkamayacak. Açıksozlü'nün yönettiği ve oynadığı Laz Marks oyunu, şu ana kadar 10'u aşkın yerde sahne aldı ve her gittiği yerde büyük bir ilgiyle karşılandı. Savcıların da ilgisi nedeniyle oyuncu hakkında açılmış çok sayıda dava bulunuyor. Açılan davaların sonuncusu da Dersim'den.

Laz Marks'ın Dersim turnesi sonrası Açıksozlü hakkında “**suçtu ve suçluyu övme**” suçundan açılan dava eğer ceza ile sonuçlanırsa Laz

hakkınızda 10 aylık hapis cezası verildi...

Mehmet Özcan: “**Seni sevmek suçsa eğer/sen halkını sevdiğin/sen ülkeni sevdiğin/dirençli olmayı senden öğrendim...**” Bu şiirdeki sözlerim gerekçe gösterilerek bana ceza verildi. Şiirde başka isimler de var. Ama ceza Kaypakkaya'ya verildi. **Faşizmin en çok korktuğu isimdir Kaypakkaya.** '73'te sorgusuz katledilen bir öndere sevgimi belirtmek istedim. Asla geri adım atmayacağım. Bu hapis cezaları bizi yıldırılmaz. Şu an tecritte yüzlerce arkadaşımız var. Biz bunları bilerek mücadele ediyoruz. Biz gücümüzü halktan alıyoruz. **Ceza ne olursa olsun vazgeçmeyeceğiz.**

İbrahim'in öğrenci hareketi içindeki duruşu çok farklıdır. Kemalizm'in faşizm olduğunu net olarak söyleyendir. **Düzenin ideolojik anlamda çürütemediği devrimci önderlerdendir.** Biz nereden geldiğimizi biliyoruz. Ben çelik suyunu alırken küçücük bir çocuktum. İlkokul öğretmenimiz bize ağlayarak İbrahim'i anlatırdı. Biz sanatı Nazım'dan, Yılmaz Güney'den, direnenlerden öğreniyoruz. Bu dava İbrahim'in daha fazla tartışılmasına vesile olursa mutlu olurum.

Marks sahnelere veda edecek.

Açıksozlü'nün açıklamalarına göre ilk dava Rize'deki oyunda, Başbakan'a hakaret edildiği gerekçesiyle Rize'de açılmış. İkinci dava ise Dersim'de. Burada suç ve suçlu olarak da **Deniz Gezmiş, Mahir Çayan, İbrahim Kaypakkaya ve Mazlum Doğan** gösteriliyor. Açıksozlü şöyle diyor: “**Bu isimleri hala suçlu sayıyorlar. Özellikle tabii buradaki ifadede, Kaypakkaya ve Mazlum Doğan rahatsız etmiş arkadaşları. O yüzden üstüne basarak o isimleri tekrarlıyorlar. İfademde de belirttiğim gibi, bu isimler bizim şehitlerimizdir. Ölümsüzlerimizdir. İşkencede devletin darbi ile yok edilmiş insanlardır. Sahip çıkıyoruz dedim fakat burada bir örgüte, suça yardım ve övgü yok. İnsanımıza sahip çıkıyoruz.**”

Torba Yasa Meclisten geçti; Yeni ve daha büyük iş cinayetleri kapıda!

İşçi ve emekçilerin yaşamını derinden etkileyecek ve geleceğini karatacak Torba Yasa Meclis'ten geçti. 224 madde ve 19 geçici maddeden oluşan kanunun 26 Ocak'ta başlayan görüşmeleri 17 günde sona erdi. Daha doğrusu maddelerin bir bir oylanması işlemi bitti. Yasanın ilk haline belediye işçileri için Karayolları Müdürlüğü'nün eklenmesi dışında ciddiye alınabilecek hiçbir değişiklik yapılmadı. **Yasa AKP, CHP ve MHP'nin tam mutabakatı ve BDP'nin muhalefeti ile yasaladı.** Bazı bölümlerin görüşmelerinde düzen partileri arasında tartışmalar, işçi ve emekçilerin yaşamını etkileyecek değişikliklerde değil egemenlerin kendi aralarında çıkar dalaşında yaşandı. Torba Yasa ile çalışma yaşamı daha esnek, daha kuralsız hale getirilecek ve sömürü daha da katmerleşecek. Daha sağlıksız koşullarda, hiçbir iş güvenliği olmadan çalışan işçi ve emekçilerin yaşamı daha fazla tehlikeye girecek. Yasayı "ileri demokrasi"de yaşanan önemli bir değişiklik olarak yutturmaya çalışan AKP hükümeti son dönemlerde gelişen tepkilerle görüşme trafiğini biraz yavaşlatmıştı. Tansiyonu düşürmek için yasada esas olarak egemenlerin çıkarına olan düzenlemeler yeniden öne çıkarıldı. Yasa mecliste görüşülürken OSTİM ve İVEDİK'te yaşanan patlamalarla, düzenlemenin gelecekte ne tür felaketlere neden olabileceğini bir kez daha acı deneyimlerle onlarca işçinin canı pahasına görmüş olduk.

Torba Yasa gündemi ile kesişen ve beynimize "iş kazası" olarak sınırlanmış ve istenenin gerçekte ne olduğu konusunda bir tartışma yürütmek faydalı olacaktır. Her gün bir bölgede yaşandığını duyduğumuz ve birçoğunu kameralardan canlı izlediğimiz o görüntülerde yaşananlar gerçekten kaza mı yoksa cinayet mi?

İş kazası değil iş cinayeti!

Ankara Beypazarı'nda 11 tarım işçisinin ölümü, Davutpaşa'daki patlama, Karadon'daki göçük, Afşin kömür işletmesindeki toprak kayması ve işte en son OSTİM ve İVEDİK'teki felaketler... Gazetemiz elinize ulaştıncaya kadar da gündeme giren veya girmeyen birçok kaza olacağı muhakkak. Çünkü Türkiye "iş kazalarında" rekor kıran bir ülke. Yılda 80 binden fazla iş kazası yaşanıyor Türkiye'de ve günde 3 kişi "iş kazasında" ölüyor. Bu rakamlarla Türkiye Avrupa ülkeleri arasında iş kazası sayısında Avrupa'da birinci; dünyada ikinci sırada.

Torba Yasa yeni ölümlere davetiye çıkaracak!

Torba Yasayla birlikte 50'den az işçi çalıştıran işyerlerinin işletme belgesi alma zorunluluğu ortadan kaldırılıyor. Böylece sanayi işletmelerinin ancak

% 1.6'sında işyeri denetimleri yapılacak, iş sağlığı ve güvenliği için önlemlerin alınıp alınmadığına bakılacak. 2009'da yürürlüğe giren bir yönetmelikle; işyerlerinin faaliyete başlamadan denetlenmesi ortadan kalkmıştı. Yeni

yönetmelikle, işyerlerinde denetim olmadan, sadece beyana bağlı olarak 3 ay faaliyet gösterebiliyor. Torba Yasayla birlikte; işletme belgesinin olmaması sorun olmaktan çıkıyor yani denetimsizlik yasalaştırıyor. Ama denetim yapılan yerlere güvenmemiz için de bir neden yok. Çünkü yine Torba Yasayla birlikte; denetim yetkisi müfettişlerden alınacak ve uzman olmayan memurlara bırakılacak. İVEDİK'teki patlamanın olduğu işyerinin ruhsatsız, OSTİM'deki ise işletme belgesinin olmadığı ve en son 2007'de denetlendiğini unutmayalım.

HES inşaatları 4 yılda 61 işçiye mezar

12 Şubat günü Galatasaray Meydanı'nda bir araya gelen Karadeniz İsyanda Platformu üyeleri, HES'leri, iş kazalarını ve işçi ölümlerini protesto etti. Eylemde Platform adına açıklama yapan **Deniz Erbağ**, HES projelerinin "enerji" adı altında köyleri ele geçirme, kültürleri ortadan kaldırma, toplumları asimile etme ve sulara el koyma projeleri olduğunu söyledi.

HES'lerin son dönemde işçi ölümleriyle gündeme geldiğini aktaran Erbağ, iş kazaları olarak adlandırılanların gerçekte birer iş cinayeti olduğunu ve yaşanan birçok cinayetten de kamuoyunun haberdar olmadığını son dört yıl için HES inşaatlarında 61 işçinin yaşamı yitirdiğini dile getirdi.

(İstanbul'dan bir ÖG okuru)

İş cinayetlerine son!

Torba yasada kaçak işçi çalıştırmanın, kaçak işyeri açmanın veya iş sağlığı ve güvenliği tüzük ve yönetmeliği aykırı davranmanın cezası sadece 88 lira. İş güvenliği için harcanması gereken miktarı düşündüğümüzde "cezayı" ödemelerinin ödül gibi geldiği açık.

Bütün bu yaşananlar, veriler; egemenlerle-devlet ilişkisini, sistemin nasıl işlediğini bize gösteriyor. Bu yanı sıra zaman zaman dile getirilen "Sorumlular yargılsın!" önemli ancak iş cinayetlerini önlemede yetersiz bir taleptir. Önemli olan bir cinayetlerin sistemle olan bağlantısının işlenebilmesi ve tepkinin buralara yönlendirilmesidir.

İstanbul

Torba Yasa Tasarısı'nı protesto etmek için KESK, DİSK, TÜRK-İŞ, TMMOB, TTB İstanbul şubeleri, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi önünde bir araya gelerek İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne yürüdü. "Emekçilerin kazanılmış haklarına gasp eden torba yasa geri çekilsin" yazılı pankart açan kitle "Ücretli köle olmayacağız", "Tayyip sonun Mübarek olsun" sloganlarını attı.

Kadıköy'de Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu'nun öncülüğünde gerçekleştirilen bir eylemle torba yasa protesto edildi. Altıyol'da toplanan kitle İskele Meydanı'na kadar sloganlar eşliğinde yürüdü. Partizan'ın da içerisinde bulunduğu birçok demokratik kitle örgütü, sendika ve işten atılan PTT işçileriyle BEDAŞ işçileri de alanda yerlerini aldı. Meydanda son bulan yürüyüş platform adına DİSK Emekli-Sen 2 Nolu Şube tarafından yapılan açıklama, BEDAŞ ve PTT işçilerinin bilgilendirmelerinin ardından sona erdi.

Mersin

1 Şubat günü Eğitim-Sen Şube Binası önünde bir araya gelen DİSK, KESK,

TMMOB ve Mersin Tabip Odası'na üye kamu çalışanları yasaya karşı eylem düzenledi. Eğitim-Sen önünden "Sefalet ve Kölelik Belgesi; Torba Yasa Tasarısı Geri Çekilsin" yazılı pankartın arkasında sloganlarla Taş Bina'ya yürüdü. Genel-İş Mersin Şube başkanı kitle adına okuduğu basın metninde bu yasa tasarısının memurlar için bir sürgün hayatının başlamasına neden olacağına dikkat çekti.

8 Şubat'ta ise yine sendikalar ve ile-

rici, demokrat, devrimci örgütler bir eylem gerçekleştirdi. AKP ilçe başkanlığına yürümek isteyen kitle ile sivil polisler arasında tartışma yaşandı.

Bursa

11 Şubat günü KESK Bursa Şubeler Platformu Torba Yasa'yı protesto etmek amacıyla Fomara Maliye Sarayı önünde

toplansın ve sloganlarla AKP İl binasına doğru yürüyüşe geçti. Burada kitle adına söz alan KESK Bursa Şubeler Platformu dönem sözcüsü **Süleyman Ayılmaz** yasanın taşeronlaştırmayı hızlandıracığını, iş güvencesini kaldıracağını dile getirdi. Ayrıca Bursa Şubeler Platformu 8 Şubat günü Fomara Meydanı'nda toplanarak, AKP il binasına sloganlarla yürüdü. Ostim'de hayatını kaybeden emekçileri anarak, 3 Şubat'ta

Ankara'da Torba Yasaya karşı yapılan eyleme yönelik polis saldırısını kınadı.

Trabzon

8 Şubat günü KESK Trabzon Şubeler Platformu'nun çağrısıyla düzenlenen eylemde Ankara'da torba yasa mitingine dönük polis saldırısı protesto edildi. Trabzon Merkez Postanesi önünde bir araya gelen kitle AKP il binasına kadar meşalelerle yürüdü. Eylemde yapılan açıklamada Torba yasası ile gerçekleştirilen saldırının boyutunun arttırılacağı belirtilirken emekçilere dönük Ankara'da gerçekleştirilen saldırı protesto edildi.

Adana

Adana torba yasaya karşı 8 Şubat günü saat 18.00'de Adana Büyükşehir

Belediyesi Tiyatro Salonu önünde bir araya gelen KESK üyesi emekçiler AKP il binasına yürüdü. İşçiler torbaya sığmayacak sloganlarının atıldığı eylemde açıklamayı SES Adana Şube Başkanı Mehmet Antmen yaptı. Antmen, Erdoğan'ın sonunun Hüsnü Mübarek'e benzeyeceği konusunda hiçbir kuşku olmadığını belirtti. Eyleme 39 gündür direnişte olan Numune Hastanesi işçileri de destek verdi.

Amed

KESK Şubeler Platformu üyeleri, Amed Büyükşehir Belediyesi önünden Dağkapı Meydanı'na kadar kitleli bir yürüyüş gerçekleştirerek Ankara'da emekçilere yapılan saldırıyı protesto etti.

İzmir

Konak eski SSK binası önünde bir araya gelen KESK İzmir Şubeler Platformu üyeleri "Torba Yasa geri çekilsin" yazılı pankart açarak Basmane Meydanı'na kadar yürüdü. Eylem sırasında polis ile kitle arasında kısa aralıklarla tartışma yaşandı. Yürüyüşün ardından Basmane Meydanı'nda 10 dakika oturma eylemi yapan kitle adına açıklama yapan **Ali Rıza Özer**, yasayla birlikte işsizlik fonunun yağmalanacağını, sürgünlerin yasallaşacağını ve ödünç memurluk getirileceğini belirtti.

“Davutpaşa'dan OSTİM'e failer yargılsın!”

“Tarih, işçiler için acı tarafları ile tekrar ediyor” diyor bir Davutpaşa mağduru. Onlar Davutpaşa patlamasında katledilen yakınlarının katillerinin yargılanması için mesken eylemişlerdi Taksim Tramvay Duragını.

Son olarak 5 Şubat günü Ankara OSTİM'de ardışık yaşanan patlama yine can aldı, hayat kararttı. Patlamanın ardından kitlere seslenen Davutpaşa'da yakınlarını kaybedenler 6 Şubat günü Taksim Tramvay Duragı'nda biraraya gelerek “**Sorumlular yargılsın**”, “İş kazası değil cinayet”, “**Denetim görevinizi yapın**” ve “Artık yeter” dövizler taşıdılar. Kitle adına açıklamayı Davutpaşa patlamasında eşini kaybeden **İdris Çabuk** yaptı. Çabuk OSTİM'de yaşanan patlamanın faturasının

yine işçiye kesildiğini ve sorumlusunun devlet olduğunu söyledi.

Bir haftada iki göçüğün faturası işçiye

H. Merkezi: Maraş'taki Afşin-Elbistan Termik Santrali'nde bir hafta içinde ikinci göçük yaşandı. İlki 3 Şubat'ta yaşanan göçükte 1 işçi hayatını kaybetmişti. İş makinelerinin dahi göçük altında kalmasına rağmen çalışmalar devam ettirildi. Tüm uyarılara rağmen devam eden çalışmalar sırasında 10 Şubat günü bir göçük daha yaşandı. 10 işçinin mahsur kaldığı göçüğün derin olduğu ve günler geçtikçe umudun azaldığı belirtiliyor. Yaşananlar hakkında açıklama yapan Dev Maden-Sen, bir hafta önce göçük yaşanmasına rağmen santral çalışmalarının devam etmesinin ölüme davetiye çıkarmak olduğunu belirtti. Açıklamada arama kurtarma çalışmalarının kepeçlerle devam ettirildiğini ve onlarca insan için yapılan böylesi bir kurtarma çalışması eleştirildi. Dev Maden-Sen işçi aileleri ile birlikte sorumlular hakkında dava açacak.

“BAK İŞÇİ TULUMU GİYMİŞ UMUT! VE UMUT ÖLMEZ!”

Ostim Sanayi Bölgesi'nde meydana gelen birinci patlamanın ardından anne bir oğlunu arıyor. Çok telaşlanıyor haliyle. Televizyonlar sıcak haber diye veriyor, Ostim'deki muhabirler büyük bir serinkanlılıkla işçilere henüz ulaşamadığını, ölümlerden şüphelenildiğini aktarıyorlar. Ana yüreği değil mi! Sıkışıyor, içine bir korku düşüyor. Güç bela çeviriyor oğlunun numarasını. İki üç çalmadan sonra oğul telefonu açıyor. Dünyalar ananın oluyor.

“**İyiyim anacığım, patlama bize uzak bir yerde oldu**” diyor. Ana sevinçlerden sevinç beğeniyor. Dramın içinden payına düşen ağır dolu gülümseyişi takıp yüreğinin kenarına kapatıyor telefonu. Sonra televizyonlar yeniden bağlanıyor olay yerine. İkinci patlama, daha şiddetli, ihmal olabilir, ölü sayısının artmasından korkuluyor!... Bu kez yüreğin kenarında takılı olan o gülümseyiş kederlerden keder beğenmeye hazırlanıyor. Daha iki saat önce oğlunun sesini duymuştu oysa ki. Ama ölüm artık an kadar yakın sayılıyor bu koşullarda. Ananın yüreği bu kez tam sıkışıyor. İkinci patlamada oğlunun öldüğünü öğreniyor.

3 Şubat günü Ankara'daki ilk patlama saat 11.00'de OSTİM Sanayi Sitesi'nde bulunan jeneratör üretim tesisinde meydana geldi. Patlama sonucu 7 kişi hayatını kaybetti. İlk bulgulara göre, patlamanın nedeni fabrikada kullanılan oksijen tüpleri olarak ifade edildi. İkinci patlama ise yine Ankara **İvedik**'teki **OSTİM Sanayi Sitesi**'ndeki bir iş yerinde bulunan tiner tankında meydana geldi. 10 kişi hayatını kaybederken, 8 kişi ise yaralandı.

“**Ölüm madencilerin kaderinde vardır**” diyerek iş kazalarına ve güvencesiz çalışma koşullarına nasıl baktığını ayan beyan ortaya koyan devletin, Ostim'deki kazalara dair nasıl bir açılım yapacağını merakla bekliyorduk. Olayın yaşandığı ilk anlarda ölen işçilerin ailelerine başsağlığı ve azim, milletimize sabır dilekleri havada uçuşuyordu. “Acısı taze” olan devlet, bir süre sessiz kalmayı tercih etti.

Ancak tam da güvencesiz çalışma koşullarını ve esnek çalışmayı yasalaştır-

maya çalıştıkları, torba torba yasa tasarılarını mecliste parmak parmak oya sundukları şu süreçte “iş kazalarının” yoğun bir şekilde yaşamaya başlaması ve buna paralel olarak tepkinin de aynı yoğunlukta büyümeye yüz tutması egemenlerin de gözünden kaçmadı.

Suç işleyen şımarık çocuk pozları takınan egemenler “*Ostim'deki iş yerlerinde ihmal yok. Eğer çalışanlar ihbar etseydi gerekli tedbirler alınırdı. İhbar yoksa devletin yükümlülüğü de yoktur*” çıkışıyla kendisine yönelen öfkenin önüne dikilmiş oldu. İhbarların yapıldığı usulsüzlüklerle ilgili bile ortada yararlanılabilecek bir rant alanı var ise kılını kıpırdatmadığı, gerekli tedbirleri almadığı sayısız pratikle sabit olan sistemin bu aciziyeti bir yana; kimin, neyi, nereye ihbar etmesi gerektiğini söylediği de tarafımızca pek anlaşılabilir değildir. Acaba işçilerin güvencesiz koşullarda canları pahasına çalışmalarını bir tercih durumu olarak mı görüyorlar? Gerçekten de ekmeği aslanın ağzından alıp midesine soktuklarının ve ona ulaşmak adına milyonlarca insanın gayri insani koşullarda, karın tokluğuna çalışmak olduğunu bilmiyorlar mı?

Elbette ki biliyorlar. Torba yasayla perçinlemeye çalıştıkları düzenleri tam da böyle bir şey. Bir yandan işçilerin ölümlerini kanıksamamızı bekliyor, bunu meşrulaştırmak adına dağıttıkları yardım kömürlerinin üzerlerine bile “ölüm madencinin kaderinde vardır” özlü sözünü yazabilme aymazlığını gösteriyor, diğer yandan da kapsamlı saldırılarını azgınca sürdürüyorlar.

OSTİM'de yaşanan patlamalar tesadüf değildir. Bu durum işçi sağlığına ve güvenliğine önem vermeden, kayıt dışı çalıştırmanın ve merdiven altı, ruhsatsız, işyeri demeye bin şahit isteyen mekânlarda işçileri köle gibi çalıştıran siste-

min sonucudur. OSTİM'deki senaryolar daha önce de madenlerde, Davutpaşa'da ve Tuzla Tersaneler Bölgesi'nde yaşanmıştır ve iş güvenliğinin sağlanmaması nedeniyle iş cinayetlerinin devam ettiği apaçık ortadadır.

Devlet erkanının gözü kulağı son süreçte Mısır halkında “olduğundan”, Ostim'den yükselen feryatları duymamaları olağandır. Mısır lideri Mübarek'e “halkın taleplerine kulak vermelisin, demokrasi elzemdir, bir lüks değildir” diye seslenen Başbakan aynı sözleri yanı başında yaşananlar için sarf etme lütfünde bulunamıyor. İkiyüzlülükleri de bir kez daha kanıtlanmış oluyor.

Ne Ostim'de yaşananlar ne Elbistan'da yaşananlar “kaderin kötü bir cilvesi”dir. Uygulanmayan tedbirlerin, denetimsizliğin sonuçlarıdır. Bu gidişat ise yeni iş cinayetlerine tanık olacağımızı, işçilerin ekme parası uğruna katledileceğini, bir sürü yaşamın bu şekilde felakete dönüşeceğini göstermektedir. Sistemden medet ummak nafiledir. Yönünü döndüğün her yerde ellerinde yeni silahlarıyla, paketleriyle, saldırılarıyla seni karşılayacakları aşıkardır. Onların baktığı yerde durmak çözüm için bir başlangıç olacaktır. Madem onların gözü kulağı Mısır'da, bu toprakları torba yasaya karşı, geleceksizliğe karşı, güvencesizliğe karşı, Mısır gibi yakmak; Firavunların karşısında isyanı her tarafa yaymak karşı duruşumuzu sağlamak, saldırıları göğüsleyebilmek için olmazsa olmaz bir yerde durmaktadır.

* Aralarında DDSB'nin de bulunduğu kurumlar 7 Şubat günü OSTİM Metro çıkışı önünde biraraya gelerek “Güvencesiz Çalışmaya, Torba Yasasına, İşçi Katliamlarına Hayır” yazılı bir pankart açtı. Yapılan basın açıklamasında OSTİM'de yaşanan iş kazalarından Ankara Valiliği, Büyükşehir Belediyesi, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın sorumlu olduğu dile getirildi.

* **Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu** iş cinayetlerine karşı yürüdü. 6 Şubat günü biraraya gelen Platform bileşenleri sloganlarla İstiklal Caddesi'nde yürüyerek iş cinayetlerini protesto etti.

* 9 Şubat günü Unkapanı'nda bulunan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı İstanbul Bölge Temsilciliği önünde biraraya gelen Türk-İş Şubeler Platformu, DİSK İstanbul Merkez Temsilciliği, KESK İstanbul Şubeler Platformu ve İstanbul Meslek Odaları Koordinasyonu “OSTİM ve İVEDİK'teki iş cinayetleri son olsun” yazılı pankart açarak “Güvenli çalışmak istiyoruz” sloganlarını haykırdı.